

VITĂ MONAHALĂ

Foile religioase

ANUL IV, NR. 1-3 (15) • EDIȚIA DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • IANUARIE - MARTIE 1993

PREDICA ZILELOR NOASTRE

PREDICA Învierii lui Iisus Hristos și-a avut primul amvon în piatra răsturnată de pe mormânt, iar primul vestitor a fost îngerul, care sta deasupra pietrei vorbind femeilor venite la mormânt. Amvonul Bisericii de azi are aceeași menire, iar preotul acceași slujbă îngerească. Slujba cuvîntului e mare și necesară. După cea euharistică, ea arată, în primul rînd că Biserica, ce o practică regulat, trăiește, este vie, precum și îngerul prin cuvînt a vestit, în sâptămîna zilei, Învierea.

În general, creștinul ortodox nu umblă cu Sfînta Scriptură în buzunar. Așa încât Evanghelia și predica duminicilor sănătății să fie exclusiv hrana lui sufletească. "Prin urmare, credința este din audire, iar audirea prin cuvîntul lui Hristos" (Romani X, 17). și dacă Sf. Apostol Pavel, cel ce a îngenunchiat înțelepciunea pagină, cu puterea cuvîntului, zicea cu juriuță lui Timotei: "propovăduiește cuvîntul, stăruiește cu timp și fără timp, muștră, cearță, îndeamnă cu toată îndelunga-răbdare și învățătură" (II Timotei IV, 2); cu astăzi mai vîrtoș stă astăzi acest îndeamnă, cînd minuneca nu mai întărește cuvîntul propovăduitorului la fiecare pas, ca odinioară.

Într-adevăr, dacă creștinul nu află hrana cuvîntului în biserică, o cauță în altă parte. Sînt oameni bisericoși care duminică dimineață participă la Sf. Liturghie, unde în unele locuri nu se predică, iar seara merg la adunarea sectarilor, ca să asculte cuvîntări.

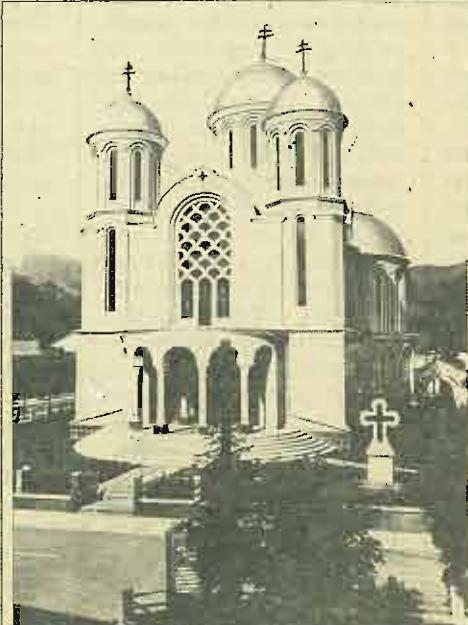
(urmare în pag. 10)

PREDICA ZILELOR NOASTRE

(urmare din pag. I)

Acstei cazuri concretizează setea și interesul poporului pentru învățătura religioasă. Acestui interes trebuie să-i corespundă un zelegal din partea preotului, în ce privește binecuvântarea. Atâtă vreme cât sursa cuvântului este în gura Păstorului, este bine; cind această sursă pomește din alte guri, preoul devine inutil din punct de vedere al provadării. Prezența lui în slujba Apostolului ce spunea: "Vai mic, dacă nu binevestesc" (I Corinteni IX, 16), numai prin predică zeloasă se justifică. Dar predica zeloasă și neîntreruptă nu este numai o justificare, ci și o luptă de apărare a patrimoniuului predicatorial exclusiv preoțesc. Cind gura preotului tace, vorbesc alte guri, neindicate, nepregătite, neîndreptățite, neînvățate și de aici începe răul!

O obiceiune comodă contrapredicării regulate este aceea că, creștinul se plătășește de predicile prea dese; decilașă-l să dorească predica - zic mulți dintre noi. Dar să nu credem că oamenii se plătășesc de o predică bună. De una rea se plătășesc, chiar de s-ar rosti la unanodă. Și apoi, cercul credincioșilor trebuie întărit și obșinut cu predici regulate, dar și bine lucrative. Vina că predicile nu au mare influență și că

Biserica nouă din Rodna, construită între anii 1938 - 1965

Părții, să alergăm la un autor iuărunt, eterodox. Originalitatea, în sens relativ, este necesară. Ideile se prelucrăză, se aplică la stările reale și locale și astfel vor avea mai mult succes decât o oarecare predică celebră, care nu are nici o legătură cu stările din parohie, pe care numai preotul locului le cunoaște. Orice predică,

să nu facă. Partea negativă să fie doar ceea ce este umbra într-un desen: reliefarea mai adincită a obiectului. Cind lipsește Sfinta Tradiție, predica primește un caracter protestant. Noi, de multe ori, înlocuim Sf. Tradiție cu povești imaginare și pilde neverosimile.

În ce privește cuvântările la înmormântări sau ierăciunile sunt chiar numai iertăciuni, adică niște formule şablon, prin care răposatul își ia rămas bun cu o duioșie exagerată de la soție, copii, rude apropiate și mai depărtate, cunoscuți și cunoscute și de la toți cei care au venit să-i dea ultima cinste. Învățătura lipsește. Să nu uităm, însă, că în preajma sacerdotului terenul este mai propice pentru o învățătură potrivită care ar da roade. Aici avem posibilitatea să învățăm și pe cei ce nu vin la biserică cu anii și să-i întoarcem la ea pe neoprotestanți care vin la înmormântări, dar nu intră în biserică. Și să nu mai uităm că predica la înmormântare e mîngiiere. Scopul ei nu e să stoarcă lacrimi, ci să dea nădejde și balsamul mîngiicerii. E adevărată demagogică a te preta la un sentimentalism melodramatic, nesincer și la amănunte duioase, ex-

plicătăsc este lipsa de care suferă ele.

Prima lipsă importantă e lipsa de noutate, de originalitate, în sensul relativ al cuvântului. O predică lucrată de altul și memorizată va fi sau rece și monotonă, pentru că nu a trecut prin sufletul predicatorului, ori declamatorie, din care ascultătorii nu se aleg decât cu o impresie trecătoare, superficială. Deci, ori facem predici originale, ori nu mai are rost să se studieze omiletica. Predicile făcute de-a gata se pot rosti și fără ea. Predici originale, în sens relativ, pentru nivelul parohiei în care păstrește, poate să compună orice preot.

Faptul că avem o literatură predicatorială puțin însemnată ar trebui să ne îndemne și ne lucre singuri predicile. Cele mai reușite ar putea fi publicate în ziar sau revistele bisericesti. În felul acesta, prin străduințe repetitive vom ajunge să avem buni predicatori. Un preot care se străduiește a predica, învățând pe alții și pe sine se instruiește.

Preoții, încă din Institutul teologic, cind viața le este închinată exclusiv studiului și e fără grijiile mărunte ale vieții de familie, își adună materiale de predică, ca un rod al meditațiilor din acel timp, care-i va servi, apoi, mai cu seamă în cazuri de urgență. Deci, tinerii studenți vor fi obligați și să facă singuri predicile. Acestea vor fi altfel simțite decât cele luate de-a gata din cărți, mai bine predate și mai repede învățate.

În felul acesta nu vom fi nevoiți să alergăm la orice izvoare, fie și de altă confesiune, pentru predicile noastre. Este însă absolut nedenumit ca noi, cu minunate comori în Ortodoxie, în Sfinții

oricât de generală, se potrivește puțin oricărei stări din orice parohie. Dar și mai adevărat este că-i lipsește acea antenă fină care receptează anumite date locale, anumite răni ce trebuie atinse cu dispreț, înțînd seama de tipul ascultătorilor. De aceste precizări nu poate fi lipsită nici o predică.

Predicile luate, așa cum sunt, diu cărți, mai au și dezavantajul de a mai fi fost auzite de același auditoriu. Ceea ce le scade interesul și efectul. Chiar peste un an, predicile repetate se recunosc prin exemplele sau pildele intercalate, ce rămin, în memoria ascultătorilor.

În ce privește pildele, ar trebui alesu cu mai multă grijă, din fapte reale și strict istorice și mai bine din istoria Testamentului Vechi. Pildele de circumstanță, neistorice și numai verosimile, informeză greșit pe ascultători, atrăgând atenția, prin diversiune, dar mai ales întindând învățătura, un adevărat al credinței prin icoane simple. Din toată predica, pilda singură rămîne și învățătura intuittă de ea.

O altă lipsă a predicii la noi este că arătăm în ea mai mult parteagă negativă a problemelor. Este o greșeală, că de multe ori din această creștinul învață ceea ce încă nu a știut în rău. Nu vom combate, de pildă, învățările neoprotestanților, acolo unde nu suntem. Combaterea lor e mai mult o lucrare de laborator, întărită pe ceci rănași în biserică, iar pe cei inclinați spre neoprotestantism edificându-i. Ne vom ocupa de partea pozitivă a problemelor, învățând în primul rînd pe credincioși ce să credă și ce să facă și nu invers: ce să nu credă și ce

plătăte la extrem, din viața răposatului, cu scopul bine definit, de a stoarce că mai multe lacrimi, de a provoca că mai multă durere în sufletele și așa desul de îndurerate ale urmășilor.

Predica de o jumătate de oră sau mai mult este necorespunzătoare pentru vremurile de azi. Se cauță substanțialul, cuvîntul cuprinzător concentrat.

Și dacă toate aceste lipsuri contribuie la micșorarea efectului unei predici, ceea ce înseamnă că și de mai puțin efect. Ea îl lipsește pe predicator de ajutorul prețios al gesturilor, al intonării libere și al ochilor, care în loc să primească pe ascultători, urmărește rîndurile de pe hîrtie.

Predica trebuie lucrată și studiată de cel ce voiește să o susțină înaintea ascultătorilor cu focul convingerilor ideii pomite din inimă. Cele ce se bazează pe inspirația moștenirii, dacă reușesc cîteodată, de cele mai multe ori însă produc eșecuri; expresii și idei repetitive, gesturi necontrolate și lipsă de unitate în expunere.

Preoții singuri în parohie nu au aceeași obligație ca și unde sunt doi sau trei, de a predica regulat și de a avea cel puțin un plan, o schiță a predicii. Acest plan sau schiță, ca și copia după predică, anexate la tabloul anual al predicilor îl și justifică, totodată pe preot că predicile pe care el le are în datele statistice au fost într-adevăr rostate. Aceste modești observații culese de pe cîmpul cuvîntului nu au pretenția să învețe pe cei învățăți, ci pe cei care le-au primi cu bunăvoie, ca pe niște avertismente asupra unor lipsuri, care foarte ușor s-ar putea întrepătrunde.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

După rugăciunca Sfântului Grigorie de Nazianz, săcătorul de minuni, un munte întreg s-a mișcat din loc, ca să cedeze spațiu pentru edificarea unei biserici; a făcut să izbucnească din stîncă nenumărate izvoare. Sfântul Andrei a preschimbat prin rugăciunca lui apa sărată a mării, în apă potabilă. Alți sfinți numai prin semnul sfintei cruce au stins incendii furioase, iar alii au înviat morți.

Acstea toate le-au putut face pentru că au respectat cu credință vie promisiunea Domnului Hristos: "Toate cîte cerești, rugîndu-vă, să credești că te-ați primit și te veți avea" (Marcu, XI, 24).

Cine se roagă cu credință vie, acesta va fi ascultat fără nici o limită.

EVI LA VIE ȘI CREDINȚĂ

Un sfînt Părinte s-a retras împreună cu niște frați sihaștri între munjii cei mai puștii, ca toti să-și trăiască acolo viața în penitență. Se mulțumeau să se hrânească numai cu rădăcini și fructe de pădure, dar de multe ori lipseau și acestea, însă totuși Dumnezeu nu i-a lăsat, și s-a îngrijit de ei. Odată, unul din acești sihaștri s-a îmbolnăvit foarte rău. Ceilalți s-au întristat pentru el, dar ei nu-i puteau da

Însă, totuși vino, intră și rămîni la mine, daca vrei". Bărbatul Sfînt a intrat în atelierul gol, a îngenunchiat într-un colț și s-a rugat zelos. Era încă în rugăciune, când au și venit oameni să angajeze pentru lucru pe meseriașul sărac. A doua zi, oferta a devenit și mai mare, a treia zi și mai mare, încât meseriașul a trebuit să angajeze mai multe calfe. Sfântul Auxențiu a părăsit la urmă casa, dar binecuvîntarea sa a rămas acolo permanent după rugăciunea sa. Cine s-a rugat realmente în spirit și adevăr, a putut experimenta în sine că rugăciunea bună unește cu Dumnezeu; păstrează și înmulțește în inimă credința, nădejdea și iubirea; dă putere der rezistență contra fiecărui rău.

și îndemn spre bine; în suferință mîngie și procură harul stătorniciei.

Să nu uităm niciodată că atunci, când ne rugăm zeloși în această vale a plîngerilor, rugăciunea noastră se unește cu rugăciunea Domnului Hristos, cu a Fecioarei Maria, cu a tuturor sfinților și această rugăciune unitară, ca o litanie colosală, răsună înaintea tronului lui Dumnezeu și încă nesfînd-

o mîncare mai bună decât rădăcini și pădurice, drept pentru care s-au rugat necontenit lui Dumnezeu să le vină în ajutor. Nici nu au terminat bine rugăciunea, când iată sosește la ei călare un econom dintr-un ținut îndepărtat, încărcat cu pînă și alte alimente, care le-a zis: "Cineva șoptea în hereu susținutului meu că voi înțiiji aici în mare mizerie. Am venit deci pentru aceea ca să ușurez întrucîtva mizeria voastră. Dar vă cer în schimb doar astăzi, să vă rugați pentru soția mea grav bolnavă".

În Constantinopol s-a întîmplat că un bărbat sfînt, cu numele Auxențiu, a cutreierat ulițele sărăcăcioase ale unei suburbii unde locuiau numai meseriași. Unul stătea în pragul porții, afară și comentă deplorabil faptul că au trecut deja trei săptămâni de când nimeni nu l-a chemat la lucruri și în situația să moară de foame. Sfîntul ascultă comentariile meseriașului și zise: "Dacă îți convine, primește-mă pe mine de caldă măcar de probă pe cîteva zile, și eu voi lucra cu tine zilnic mai multe ore, necerînd însă de la tine nici întreținere, nici altceva". Omul sărac răspunse emoțional: "Îți mulțumesc din toată inima pentru bunăvoieță față de mine, dar eu nu am nimic de lăru.

terminată, roua fertilă a harului se și pogoară în sufleul nostru.

"Să se îndrepere rugăciunea mea ca tămînia înaintea Ta" (Psalmul 140, 2), zice preotul când se roagă în Postul mare, al Învierii Domnului. De ce tămîie? În templul lui Solomon, miresmele trebuiau să se prepare din smîrnă, scorîșoară, balsam și untdelemn, ca să poată da miroslul cuvenit și placut de tămîie. Această mireasmă se aprindea în interiorul templului, în sfînta sfintelor și tot acolo era instalat altarul de aur și chivotul în care se păstraau tablele legii, iar jefuitorii miresmei acesteia o aduceau arhiecul, care o prezăra pe jăratec.

Așa trebuie să se formeze și rugăciunea, din patru virtuți scumpe, din credință, din încredere, din iubire și din smerenie. Templul să simă noi înșine, iar sfînta sfintelor să fie înimă noastră, care să păstreze toate poruncile lui Dumnezeu; că de nu vom împlini noi voia lui Dumnezeu, nici Dumnezeu nu va împlini dorința noastră. Pe altarul de aur al inimii noastre salvată de păcat să jefuască mireasma arhiecului nostru, Domnul Iisus Hristos; jăratecul să fie dorul plin de iubire după Dumnezeu și direct de pe acest jăratec să se înalțe în sus fumul miresmei, adică tendința candidă

(continuare în pag. 7)

EVLAVIE SI CREDINTA

(urmare din pag.6)

că în noi, în mediul nostru, afară de noi să fie de-apururi executată voia preașintă a lui Dumnezeu.

Așa se prezintă rugăciunca demnă de Dumnezeu. Așa se prezintă omul înaintea lui Dumnezeu; nu cu pretenții, ci smerit, implorîndu-L, nu cziind între teamă și nădejde, că oare va rezulta ceva din rugăciune sau nu; ci crezînd neclintit în cuvîntul fidel al lui Dumnezeu; ca fiul bun cerînd orice de la mama lui prea bună, despre care știe că e gata să-și sacrifice și viața pentru copilul său iubit și scump!

Ce imperceptibilă e aragonâa inimii omenești! O femeie a mărturisit că ea nu vrea să știe prea multe despre Dumnezeu. Dece? Ea a răspuns categoric: "În tinerețea mea eram foarte credincioasă, mi-am îndeplinit toate obligațiile mele. Cînd m-am decis să mă căsătoresc, am rugat pe Dumnezeu ca să-mi trimită un soț bogat, frumos și prudent; și pentru aceasta am făcut mulți bine; dar iată că pînă la urmă am primit un soț sărac, lețeș și fără caracter. Decei Dumnezeu nu mi-a dăruit ceea ce

lui Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul; cine nu se predă pe sine lui Dumnezeu integral; cine nu restituie lui Dumnezeu talantul primit ca împrumut, acela nu se poate rupe cu credință, fiind gata oricînd să cadă, neștiind ce efect va putea avea rugăciunea lui.

Sîrtem toți că Dumnezeu ne dăruiește har în proporția în care îl venerăm și-L adorăm. Și totuși, Dumnezeu e gata oricînd să ne ajute, fiindcă este incomparabil mai bun decât suntem noi oamenii.

Sfîntul evanghelist Ioan scrie: "Iubiți lor, dacă inima noastră nu ne osîndește, avem îndrăznire către Dumnezeu. Și orice cerem, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui și cele plăcute înaintea Lui facem" (I, Ioan III, 21-22). Iar Domnul, prinproorocul său, zice: "Nu mai aduceți daruri zadarnice! Tămîierile îmi sunt dezgustătoare" (Isaia I, 13). Cum poate fi oare dezgustătoare acum înțeazma bună, că-altădata a fost plăcută? Iată motivul: "Cînd ridicăți mâinile voastre către Mine, Eu îmi întorc ochii aiurea, și cînd înmulțîți rugăciunile voastre nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge" (Isaia I, 15). Adică mâinile sunt pline de

am cerut prin rugăciune și pentru toată evlavia mea".

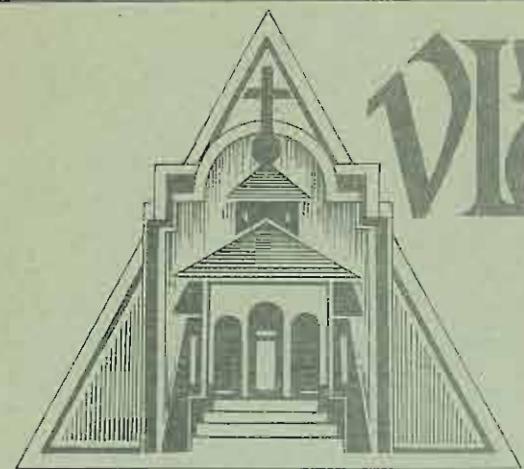
Ce poate răspunde la toate acestea un creștin pruden? Rămî singură, femeie aragonâ! Dumnezeu poate fi și fără tine, dacă tu nu vrei să-L mai adori! Dumnezeu poate să ne spună și nouă destul de frecvent: "Nu știți ce cereți" (Matei XX, 22).

Un sihastru bătrîn s-a dus odată într-o vizită la un schit, unde trăiau mulți frați și călugări în completă izolare. După ce a vizitat schitul și-a luat rămas bun de la acel loc sfînt, însă călugării și frații au mers la el în număr mare și i-au spus următoarele: "Sîntem prea trăiți, părimile, pentru că nu plouă!" El le-a răspuns, zînd: "De ce nu vă rugăți pentru ploaie?" Ei au zis: "Ne-am rugat destul de mult, dar totuși Dumnezeu nu vrea să ne trimită ploaie". Le răspunde bătrînul sihastru: "Eu cred că voi nu v-ați rugat îndeajuns. Ca să vă convingeți că am dreptate, să ne rugării împreună". A îngenunchat cu cîșciumare evlavie și a ridicat brațele spre cer și a început să se roage. Și deodată a început să bată vîntul, nori negri au acoperit cerul și o ploaie torențială a căzut pe pămînt. Rugăciunea stă la temelia vieții noastre. Cine nu slujește

nedreptate, buzele de răuiale, iar inima, cu păcate. De accea Domnul adaugă: "Nu mai faceți rău, înaintea ochilor Mei. Încetați odată! Învătați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsat, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!" (Isaia I, 16-17). De se va întîmpla accasta și inima ne va fi plină cu jertfă, cu încredere, cu împăcare, atunci să se înalțe înaintea felei Domnului buna mireasmă a rugăciunii noastre în tot locul și în tot timpul. Atunci: "De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, ca zăpada le voi albi, și de vor fi ca purpura, ca lîna le voi face" (Isaia I, 18).

Buna mireasmă a jertsei noastre spirituale să se înalțe în forma rugăciunii de dimineață, ca toată ziua să ne însoțească pe noi harul Domnului. Să se înalțe în biserică, înaintea Sfintei Împărtășanii, prosternîndu-ne adînc înaintea Împăratului măritii, precum Magii de la Răsărit s-au închinat înaintea Pruncului Iisus lîngă ieslea din Betleem. Să se înalțe scara, înainte de culcare, cînd ne fac atenții la noaptea morții. Cu credință ve să privim încă o dată spre Domnul, singur capabil să ne aperă și să-i ocrotească pe toți cei dragi nouă. Cu alte cuvinte: creștinul să se încreadă în Domnul că Domnul este iertarea și la El este răscumpărarea.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

VITĂ MONAHALĂ

foaie religioasă

ANUL IV, NR.4-6(16) • EDITATĂ DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • APRILIE - IUNIE 1993

ORGANIZAREA MONAHISMULUI DUPĂ LEGIURILE BISERICII ORTODOXE ROMÂNE DIN 1948 - 1953

"Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie" (Marcu VIII, 34).

Încheindu-și activitatea Sa mîntuitorică, Domnul nostru Iisus Hristos a dat ucenicilor Săi și prin el întregii lumi ultimile sfaturi și îndemnuri. Astfel, la cina cea de taină le spunca: "Si unde Mă duc Eu voi său și său și calea?" (Ioan XIV, 4), iorei au răspuns prin Apostolul Toma: "Domine, tu șum unde Te duci și cum putem său calea?" (Ioan XIV, 5). Iisus le-a zis: "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nișnici nu vînc la Tatăl Meu decât prin Mine" (Ioan XIV, 16) și "Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmăre Mie" (Marcu VIII, 34).

În dorința lor de a urma căt mai fidel învățările Mîntuitorului Iisus Hristos și de a se desăvîrși în credință, unii oameni s-au separat de lume, pentru a fi căt înai aproape de Dumnezeu. Pentru aceasta, unii deși erau căștori sau se căștoreau și păstrau totuși fecioria, alții nu se căștoreau deloc. Astfel fecioarele se bucurau în Biserică de cinstă și de unele privilegii morale, având loc special în adunare, la cult.

Celibatul era forma obișnuită a ascenziei exercită în virtute. Cei dormici de desăvîrșire trăiau în cumpătare, renunțau la avere, la lux, posteau, se abținu de la unele alimente, băuturi, stănuau în practici foarte aspre. Ca și fecioarele, ascenții erau jinuți în deosebită cinstă de credință. Condițiile grele istorice prin care a trebui să și duca existența creștinismul în prima perioadă au determinat pe mulți creștini înclinații spre viață ascetică și meditativă să se retragă în liniurile singuratici și să duca acolo o viață dedicată meditației religioase și rugăciunii. Astfel, existau în Siria, și în Egipt numerosi pustnici. Aceșia trăiau izolați, departe chiar unul de altul, nu numai de lume. Fie din dorință de a se exercita și desăvîrși în virtute, fie din nevoie de a se sustrage persecuțiilor, unii ascenții s-au retras din lume, stabilindu-se în locuri diferite, unde trăiau izolați, ca eremii (pustnici) sau anahoreci. Unii din ei ajungând célébri, ca Paul Tebeul (având din Egipt, 234 - 347).

Așa a început monahismul. Ascenții au început să formeze grupuri mici sub conducerea unuia mai bătrân sau mai distins. Sfântul Antonie cel Mare a fost principalul organizator al monahismului. Într-unii 251-356 monahi s-au adunat în grupuri mari formând chiviu sau mănăstiri cu viață comună.

Toată viața acestor creșinți era închinată lui Dumnezeu după sfaturile Sfântului

Antonic, rugăciunii, muncii și unei totale abstinențe.

În curînd ci au primit numele de monahi, soli tari, pentru că trăiau singuratici, iar coloniile

Alexandria (+394), Ilarion în Palestina, zona Gaza, Eustatiu în Armenia Mică, iar Sf. Macarie cel Mare în Egiptul de Jos (+390) s.a.m.d.

lor au fost numite lavre, după numele cartierelor sărace din Alexandria.

Un rol însemnat l-a avut în organizarea lor și Sf. Pahomie (276-349). În regimul chivovial monahii făceau vot de ascultare, de castitate și de săracie. S-au organizat mănăstiri de bărbăți și mănăstiri de femei. Prima de acest fel, de femei, a fost condusă de Maria, sora Sfintului Pahomie.

Voi de castitate făceau și fecioarele în fața Episcopului, încă din sec. III. Ele primeau cu acest prilej un vîl pentru a-și acoperi capul. Este începutul unui costum ascetic special.

Sfântul Antonie întemeiască o chiviu la Faium, în Tebaida, pe un braț al Nilului, iar Sfântul Pahomie întemeiază între 330-340 o colonie nouă la Tabena (o insulă pe Nil).

El a adunat monahi și într-o singură curte, ducând viață în comun, o viață de obște. Astfel, el a devenit întemeitorul și părintele monahismului chivovial sau mănăstiresc. De la începutul secolului IV monahismul este o instituție dezastră. El a cîștigat multă ca numără de adepti, că autoritate morală și influență în Biserică.

Ucenicii Sfântului Antonie au întemeiat și ei colonii de monahi. Astfel, Amoniu din munții Nithei, Macarie din

Ieproși întemeiat de Sf. Zotie pe vremea împăratului Constantin cel Mare, legănat de copii găsiți, aziluri pentru săraci, aziluri pentru bătrâni, aziluri pentru văduve, casă pentru bolnavi, spitale, aziluri pentru cărțari și străini și slăie.

Exemplu, pe lângă acestea este "vasiliada", stabiliment caritativ organizat de Sf. Vasile cel Mare îngă Cezarea Capadociei, care a existat pînă în sec. XI. Monahii trebuiau să ducă o viață în săracie voluntară, necăsătoriți, muncind pentru înțeținerea lor ca și pentru ajutorarea celor săraci și trăind continuu în mănăstire.

Sf. Vasile cel Mare a observat că fiecare întemeietor de colonie mănăstirescă împriima reguli proprii și că aceste reguli variau de la o comunitate la alta, pierzîndu-se astfel uniformitatea monahismului, riscând să se degradeze; pentru aceasta, el a întocmit un număr de reguli monahale pe care le-a impus în viață mănăstirescă. Aceste reguli stau și azi la baza organizării și funcționării vieții de chivovie atât la cele de bărbăți cât și la cele de femei. În ceea ce privește viața monahală de pe teritoriul patriei noastre, putem spune următoarele:

Deși a susținut multă lîngă de istoriografia noastră bisericescă și profană că viața monahală la noi ar fi început numai din a doua jumătate a sec. al XIV-lea, prin mijlocirea slavilor sud-dunăreni, și că adevărul ei întemeietor pe pămînt românesc ar fi fost Sf. Nicodim de la Tismana, adevărul este cu totul altul.

Monahismul românesc este mult mai vechi decât a vecinilor noștri. Documentele patristice și istorice vorbesc de "călugări scăși" din provincia Schytia Minor, încă din sec. IV.

În teritoriul intercarpatine, voievodul Ohtun a ridicat o nouă mănăstire ortodoxă cu hramul Sf. Ioan Botzătorul, în cetatea Morisenă în care au fost aduși călugări greci.

Pe lîngă acest argument istoric mai avem și alte, de natură lingvistică, toponomică, arheologică, documentară sau din tradiție, care atestă existența unei vieții mănăstirești pe pămîntul românesc din împuri foarte îndepărtate.

Rezultă că preții și credințiosii noștri au cunoscut prin ei însuși, nemîlocit, înainte de venirea Sf. Nicodim în Tara Românescă viața mănăstirescă athonită organizată după principiile isihasmului, așadar derăspîndită în răsărit în secolul XIV. Meritul Sf. Nicodim este acela de a fi fost numai un precepit organizator și îndrumător al ei.

În secolul următor, XV-XVI, viața noastră mănă-

tirească a luat o amplăare deosebită, prin ridicarea unui număr număr de locații monahale și prin sporirea numărului de viețuitori. Astăzi, în jara noastră monahismul se bucură de o cîstrie deosebită, pentru modul de viață pe care-l urmează, prin contribuția pe care o aduce la propăsirea materială și spirituală, precum și prin valorile cultural istorice, dar mai ales religioase de pe tot cuprinsul Patriarhiei Române. În decursul istoriei și monahismul românesc a cunoscut, ca și cel răsăritean, mai multe forme de organizare.

La început, presupunem, pe baza datelor existente, că a fost organizat după modelul Sf. Vasile cel Mare, având la bază rînduilele acestuia. Așa se explică și faptul că Sf. Ioan Casian avea la bază o bună experiență, care l-a ajutat foarte mult în întemeierea celor de la Marsilia.

A doua organizare a monahismului românesc a revenit Sf. Nicodim de la Tismana, care în sec. XIV a reînviat viața mănăstirescă, ce decăzuse, probabil, timp de zece secole. Această reorganizare avea în vedere modelul celei de la Athos, de unde veneau Sf. Nicodim și ucenicii săi, dar și specificul și condițiile vieții sociale existente în acel timp la noi. Odată cu întemeierea statelor feudale Moldova și Tara Românescă, precum și în principala Transilvanie, mănăstirile cunosc o altă formă de organizare și funcționare, cea dependentă de Mitropolit. În același timp, ele au devenit focarele reale de spiritualitate, cu specific românesc, de cultură teologică și profană și o intensă popularitate pentru scaunele episcopale și mitropolitane.

Pînă în sec. XIX (1866), deși Biserica și mănăstirile au mai cunoscut influențe, înnărările rămîn la aceeași formă de organizare și funcționare. Schimbări mai radicale au căzut pe Alexandru Ioan Cuza, care în 1866 dă o reformă cu privire la secularizarea averilor mănăstirești și la modul de administrare a averilor bisericesti, pentru ca în 1918 să suferă un nou mod de organizare, prin alipirea Transilvaniei la cele două țări surori unite și eile de aproprie 60 de ani, într-una singură, numită România. Prin dobîndirea autonomiei și a autocefaliei, în anul 1925 viața noastră a cunoscut o nouă modificare definitivă în 1948 și aprobată în 1950, 25 februarie, în sedința Sf. Sinod și înregistrată la Ministerul Cultelor sub numărul 3816 din 5 martie 1953.

Acest reglement de organizare și funcționare a vieții monahale este și astăzi în (urmărește pag. 3).

Proiectul OLIVIER MUDRI

vigoare și cuprinde următoarele capitoale:

Capitolul I

Conform art. 1 din capitolul sus-menționat, Mănăstirile sunt așezăminte duhovnicești de rugăciune și de muncă, în care trăiesc o comunitate de călugări sau călugăriice care s-au făgăduit solenită să-și petreacă viața în înfrâncare, în neagonscală și în ascultări necondiționate, sub povăzirea unui conducător împăternicit de chiriarhul canonice.

Ele sunt persoane juridice de drept public (art. 186 Statut) și sunt de două feluri: eparhiale (care aparțin de chiriarhul locului) și slavropighe, care stau sub direcția jurisdicției patriarhală. Chiriarhul este conducător de drept și suprem al mănăstirilor din eparchia sa.

Nici o mănăstire sau schit nu se poate întemeia decât numai cu aprobarea Sfintului Sinod, la propunerea chiriarhului respectiv.

Deschiderea sau schimbarea unor astfel de așezăminte nu se poate face decât numai cu închirierea Sf. Sinod.

Mănăstirea (schitul) poate să îngrijescă și de treburile suflaștilor ale credincioșilor din apropiere, cu aprobarea chiriarhului.

Capitolul II

Se ocupă de două lucruri esențiale și primordiale: închirierea chiriarhului eparhial și îspitierea canonica.

Actele necesare pentru intrarea în monahie sunt: petiția sau cererea către starej, actele privitoare la studii și sănătate, certificat din partea comunei care să cuprindă vîrstă, ocupația, starea civilă, cu copii sau nu, act de divorț, ori de văduvie.

Noul venit este înredințat unui consilier din Consiliul duhovnicesc, pînă se convinge asupra calităților lui, după care este propus chiriarhului, spre a fi primit în obște.

Timpul îspituirii canonice cuprinde 3 perioade, de la întrarea în noviciat și pînă la tonderea în monahism.

Primul stadiu - de la venire și la primirea în rîndul frajilor, adică 3 luni. Al doilea stadiu, de la admisierea în rîndul frajilor pînă la îmbrăcarea în haină monahală. Al treilea stadiu este de la îmbrăcarea hainei monahale pînă la tonderea în monahism.

Capitolul III

Se ocupă de conducerea mănăstirii. Ca reprezentant la reședința locului al chiriarhului, starejul este conducătorul obștei. În această activitate de conducere, el este ajutat de Consiliul duhovnicesc, consiliul economic și consiliul de judecată.

Soborul este format din toți monahi sau monahiile dintr-o mănăstire dimpreună cu rasoforii și frajii. Soborul se îngrijește de bunul mers al vieții religioase, culturale și economice din mănăstire. Consiliul duhovnicesc este convocat de chiriarhul canonic.

mănăstirii și din 3-6 concilieri sau monahi cu autoritate, care au mărturie bună și trăiesc întru sfîntenie, aleși de sobor și aprobăți de chiriarh. El funcționează sub președinția starejului.

Consiliul economic este compus din starej, ca președinte, econom, casier, ecclésiarh și arhondarul mănăstirii, toți aleși de sobor dintre monahi capabili de a administra bunurile mănăstirii și a înține contabilitatea regulată, după legile țării.

Capitolul IV

Cuprinde ocuparea călugărilor. Pe primul plan al ocupării trebuie să fie rugăciunea, apoi munca. Rugăciunca la casul IX, vecernia, păvecernia, miezonopica, urenia și casul I, III-VI, Urenia. Accesarea se face cu înțelegere, îngăduință și răbdare, tăcere și luare-amintire.

Capitolul V

Rînduiescă viața de obște, o unire în duh și legătura dragostei dintre frați, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos. Ospitalitatea este prevăzută în cap. VI.

Biblioteca și muzeul mănăstirii din cuprinsul cap. VIII, prevăză rînduiala unor lor, ce trebuie să cuprindă și cinc se ocupă de ele. O atenție deosebită acordându-i-se "cărții de aur", organele de control vor fi exarhul numit de chiriarh sau organele destinate special pentru control.

Instanțele de judecată pentru monahi sunt starejul și consiliul duhovnicesc. Cei care persistă în abateri și cazurile ce depășesc puterea de acțiune a acestor două instanțe, vor fi trimiși în judecata Consiliului de judecătă al mănăstirii.

Consistoriul Monahal Eparhial. Pe lîngă un consistoriu Eparhial bisericesc, mai există și consistoriul monahal. Anchetă o va face în caz de nevoie exarhul sau un delegat al său.

Capitolul X, cuprinde 5 articole care prevăd reguli de funcționare a infirmierilor și a bolnișelor pentru monahii neputincioși sau bolnavi care nu vor avea mijloace de a se îngriji ci însăși. Dispozиțiunile generale încheie regulamentul privind organizarea și funcționarea mănăstirilor și a vieții monahale.

Prezentul decret în vigoare referitor la valabilitatea regulamentului monahal a fost dat la 23 februarie 1948, iar regulamentul se află în legiuiriile Bisericii Ortodoxe Române.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. - Biblia sau Sfânta Scriptură, Edit. Inst. Biblic și de Misiune al BOR, 1988.

2. Legiuiriile Bisericii Ortodoxe Române, 1948-1953, Edit. Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă, 1955.

3. Dr. Milas Nicolae, Canoanele Bisericii Ortodoxe, însoțite de comentarii. Traducere făcută de dr. Nicolae Popovici și Uros Kovincic, vol. I, parte a II-a, 1931, p. 974; parte I, 1934, p. 337; vol. III, parte a II-a, 1936, p. 297.

SFATURI PENTRU VIITORII PREOȚI

Tînărul care dorește să devină student teolog și apoi preot, în bună parte vine cu convingerea că întrînd în școală de pregătire preoțescă va avea ca datorie de căpătenie cîștiagarca de cunoștințe cît mai vaste din domeniul științelor teologice. Fără a diminua importanța cîștiagării de cunoștințe, totuși trebuie să accentuăm că nimenei nu poate deveni preot bun, dacă nu îndeplinește și alte condiții, esențiale, pentru chemarea preoțescă. Înainte de toate se cere preexistența unor anumite aptitudini și daruri psihice, intelectuale și religios-morale, care toate la un loc formează vocația pentru chemarea preoțescă. Dumnezeu hotărăște pentru fiecare om menirea pe care o va avea de îndeplinit.

"Fiecare, în chemarea în care a fost chemat, în aceasta să rămînă" (Corinteni VII, 20) și "să umbălați cu vrednicie, după chemarea cu care ați fost chemați" (Efeseni IV, 1), spunea Sfîntul Apostol Pavel. Tot Dumnezeu hotărăște și pentru acei oameni pe care îi alege de a urma cca. mai sublimă carieră omenească, preoția.

"Eu v-am ales pe voi și v-am rîndut să mergeți și roadă să aduceți", zice Min-

titorul Iisus Hristos către sfinții Sâi Apostoli (Ioan XV, 16). Prin urmare, cariera preoțescă este o demnitate la care omul este ales prin voia lui Dumnezeu, Carc îl și înzestrează cu vocație și cu toate aptitudinile necesare. Tînărul care se dedică carierei preoțești trebuie să simtă în susținutul său că Dumnezeu l-a aleșit și a chemat la îndeplinirea slujbei divine a preoției. Cel ce este conștient că posedă vocația divină, va începe încă de pe băncile școlii să dezvolte și să ducă la cit mai înaltă perfecționare darurile și aptitudinile sale susținute. Adîncirea și perfecționarea acestor aptitudini susținute nu se pot face numai prin cîștiagăra de cunoștințe din domeniul teologic, oricât de complexe ar fi ele, ci mai ales printr-o conformare cît mai intensă cu principiile creștinismului ortodox, prin rugăciune zilnică, prin meditații asupra chemării preoțești, prin practicarea virtușilor creștinești, prin autodisciplinare, precum și prin însușirea metodelor de a putea cîștiiga susținutele pentru viața creștină și pentru mîntuirea lor din robia răului și îndrumarea lor spre a deveni părtași ai bunurilor veșnice duhovnicești. Studentul teolog trebuie să aibă convingerea deplină că misiunea preoțescă nu este de natură umană, ci este ceea ce

apartine domeniului supranatural, dumnezeiesc. Preotul, deși este recrutat dintre oameni, nu săvîrșește lucrări omenești, ci "este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu" (Evrei V, 1). Acest caracter divin al preoției este recunoscut de toți Sfinții Părinți. Astfel, Sf. Ioan Gură de Aur spune următoarele: "Preoția se exercită pe pămînt, dar rangul ei face parte din categoria lucrurilor cerești". Si pe drept cuvînt, pentru că nu un om, nu un înger, nu un arhanghel și nici vreo altă putere spirituală creată i-a fixat acest strâng, ci Duhul Sfînt însuși. El acordă finala Sa încredere oamenilor, care sunt ființe îmbrăcate în corp, pot să îndeplinească această slujbă, cu totul îngercască. Dacă reflectăm că acela care poate să se apropie de această natură prea fericită și nemuritoare este un om din carne și sânge, atunci rămînem uimîți de profunzimea misterului și, în același timp, părușni de măreția puterii pe care harul Sfîntului Duh a încreditat-o preoților. Prin oficiul lor se îndeplinesc aceste minuni și multe altele nu mai puțin însemnate, spre mărtirea lui Dumnezeu și mîntuirea noastră. Si apoi, făpturi care locuiesc pe pămînt, de care le este legată existența să fie puse la chivernisirea lucrurilor cerului, la exercitarea unei puteri pe care Dumnezeu nu a dat-o nici îngerilor, nici arhanghelilor! Căci nu acestor spiritelor li s-a zis: "Oricîte

veți lega pe pămînt vor fi legate și în cer și oricîte veți dezlega pe pămînt vor fi dez-legate și în cer" (Matei XVIII, 18). Principii pămîntului au și ei puteri de a lega, dar numai trupurile; legătura de care vorbește Evanghelia este o legătură care încătușează sufletul și se extinde pînă în ceruri: tot ce fac preoții aici, Jos, Dumnezeu întărcește sus; Stăpînul confirmă sentința slujitorilor săi.

Dar nu numai Sfinții Părinți, ci și autorii laici recunosc caracterul divin al preoției. Un celebru scriitor francez spunea: "Preotul administrează ceremoniile religiei; el este trăsura de unire care legă pe oameni cu cel nevăzut. Întocmai ca un pilot că dirigează pe credincioși la fărâmul patriei cerești".

Îată pentru ce fel de carieră se pregătesc viitorii preoți! Fiecare dintre viitorii preoți este obligat să-și examineze necontentit conștiința spre a verifica dacă simte în susținutul său puterea de a deveni un astfel de preot, care să poată corespunde cerințelor sublime legate de misiunea divină a preoției și să-și dea seama de faptul că diploma de absolvire nu implică numai dovada de cîștiagare a multor cunoștințe religioase și teologice, ci mai presus de toate posedarea, calităților cerute unui bun îndrumător de suflete.

Taina preoției a fost constituită pe baza dragostei do Hristos. Că din dragoste a fost înființată, se desprinde clar din momentul cînd la Cina cea de taină apostolul Ioan se aşază cu capul pe pieptul lui Iisus și ascultă cu urechea lui palpitările iubirii cu care ocrotește învățătorul pe învățăceli săi. Preoția instituită de Hristos este o misiune divină care are drept temelie dragostea. În preoție nu pot intra decât oameni care posedă, în mod preexistent, o inare iubire. Unui adevarat preot î se cere să fie ca un prunc. Să rămînă veșnic prunc. Pruncul este simbolul sincerității, al bunătății și al virtușii. Hristos acest lucru îl cere de la noi cînd spune: "Adevăr grăiesc vouă: că de nu vă veți întoarce să fiți ca prunci, nu veți intra în împărăția cerurilor". Preotul trebuie să fie simbolul dreptății și al neclintirii, trebuie să fie stîncă de granit în fața tuturor patimilor omenești. Pentru ca să poată fi la înălțimca chemării lui, preotul trebuie să se dăruiască în întregime lui Hristos.

Nu mai astfel de preoți aşteaptă Sfînta noastră Biserică, neamul și țara, în aceste vremuri de adînci prefaceri în istoria omenirii.

Așa să fie și să ne ajute Dumnezeu!

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

TEREGOVA

NIHIL
SINE
DEO

*Dacă
credință
nu este
nimic nu este*

ANUL I, NR.1 • PUBLICAȚIE DE INFORMARE ȘI OPINIE • APRILIE - IUNIE 1993

OMUL SI FIREA ÎNCONJURĂTOARE

Deschizând Sfânta Scriptură, încă de la început afișăm că omul este coroana creației și stăpânul pământului: "Cresteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; să stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vițătoarele ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!" (Facere I, 28). Astfel vedem că într-o creație a fost săcătă spre folosul omului, pentru ca el să aibă o viață ușoară și fericită. Omul se află în strânsă legătură cu creația, aceasta fiindu-i supusă întru totul lui: "Și a privit Dumnezeu toate căle a făcut și iată erau foarte bune" (Facere I, 31). Însă această armonie dintre om și natură a fost distrusă odată cu căderea omului în păcat, atât prin faptul că firea umană a fost slabită prin alterarea chipului lui Dumnezeu în om, cât și prin aceea că firea înconjurătoare s-a schimbat și ca. De aceea vedem că Dumnezeu îi spune lui Adain: "Blestematva și pământul pentru tine... Spin și pălămidă își va rodi ei și te vei hrăni cu iarbă câmpului" (Facere III, 17-18). Mântuitorul Iisus Hristos a înbit火在 mijlocul naturii. S-a născut firea înconjurătoare și adesea se retragea în mijlocul ei, pentru a se ruga și medita. Înă de la nașterea Sa, Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-a aflat în mijlocul naturii. S-a născut într-o peșteră săracăcioasă, înconjурat de ființe necuvântătoare. În activitatea Sa mesianică a liniștit apele marii învolburate, a prefăcut apa în vin la Cana Galileei, a înmulțit pâinile în pustie, a binecuvântat lanurile de grâu și a folosit de multe ori metafore din natură, în pildele sale, ea cei ce îl

ascultau să înțeleagă mai usor tainele împăratice îm Dumnezeu. Mai mult decât atât, prin jertfa Sa de pe cruce, Mântuitorul a restabilit atât firea umană cât și firea înconjurătoare, precum și armonia dintre ele. Dacă păcatul a fost săvârșit de primul om în mijlocul naturii, în grădina Edenui, tot în mijlocul naturii, pe dealul însângerat al Golgotei și din mormântul gol, săpat în stâncă, ne-a venit mântuirea. Omul dintotdeauna s-a simțit înfrățit cu natură, prin aceea că el se regăsește în liniștea și armonia ei. Natura a fost admirată în toate timpurile și de toți oamenii, în special pentru frumusețea și armonia ei. Un Sfânt Părinte spunea: "Chipul lui Dumnezeu îl văd într-o floare", vrând să arate că totdeauna creația descorește pe Creatorul ei. Prin întemeierea Bisericii la Cincizecime, Sfântul Duh avea rolul de a pecețui sfîntirea creației. Astfel, apa sfîntă prin Pogorârea Sfântului Domn devine materia Sfântului Duh. Sfântul Mir alcătuitor din 38 de aromatice ne oferă: harul creșterii în duh, pâinea și vinul sfîntite se prefac în Trupul și Sângerele Domnului, iar nintdelemnul sfîntă devine tăinăduitor bolilor tristești și suflarești. Rugăciunea Bisericii se răsfrângă astăzi asupra omului, cât și a fiilor înconjurătoare, referindu-se la vremuri pașnice, îmbelșugarea roadelor pământului, ploii la vreme, ferirea de secetă, cutremure, de vânt distrugător etc. Rugăciunea de sfîntire a casci, a fântâni, a roadelor pământului și multe alte slujbe se referă la natura înconjurătoare. Un înțelept spunea: "Ceea ce Dumnezeu a făcut,

omul să nu distrugă". Prin acest îndeînn El ne arată că nu trebuie să distingem firea înconjurătoare, ci trebuie să o păstrăm și să o îngrijim. Sfântul Vasile cel Mare, recomandă tinerilor creștinii să cerceteze cu folos orice învățătură despre natură oferită oamenilor. Al binele merg din floare în floare, dar culeg numai ce e folositor. Supunerea față de Dumnezeu o putem învăța, spune Tertulian, din ascultarea cu care turmele de vite și chiar animalele sălbătice o arăta omului, înțelegând că ele au fost săcute de Dumnezeu pentru trebuințele noastre. Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndeamnă să învățăm de la fumica hârmicia în muncă, iar de la albină, că roadele muncii noastre nu trebuie folosite numai de noi. "Și păianjenul muncește, spunea el, urzind pînza sa care întrecă în măiestrie orice țesătoare, dar el este socotit de loți o lighioană, pentru că adună numai pentru sine". După ce am văzut câteva sfaturi pe care ni le recomandă Sfinții Părinți din firea înconjurătoare care se remarcă nu numai prin frumusețea și armonia ei, ci și prin faptul că în ea se oglindesc înțelepciunea și Măiestria creatorului, se cuvine aşadar să primim și noi îndemnul pe care Sfântul Apostol Pavel îl adresează ucenicului său Timotei: "Pentru că orice săptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire; căci se sfîrșește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune" (I Timotei IVm 4, 5).

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Renașterea

JBĂNĂTEANĂ

DIRECTOR ONORIFIC PROF. DR. JOSIF CONSTANTIN DRĂGAN

NR. 948 ◆ SÂMBĂTĂ 10 APRILIE 1993 ◆ 16 PAGINI + SUPLIMENT ◆ 30 LEI

Astăzi întreaga Biserică Ortodoxă sărbătorește marele praznic al Intrării triumfale a Domnului în Ierusalim. Acest praznic a fost denumit și "al Florilor", fiind considerat sărbătoare a florilor, atunci cînd natura capătă viață și totul se îndreaptă spre lumină.

În acest decor a intrat și Mîntuitorul călare pe mînzul asinei înainte cu 6 zile de la praznicul Paștelui, în Ierusalim, fiind întîmpinat de mulțimi care și asternau hainele în fața Lui și cu ramuri de finic în mîini strigau; "Osana, Fiul lui David; bine-cuvîntat este Cel ce vine întru numele Domnului!" (Matei XXI, 9). Cît de frumos și cît de solemn L-au întîmpinat pe Iisus înainte de a intra în Ierusalim! Dar ne întrebăm: ce motiv aveau să-L întîmpine cu aşa însuflare? Răspunsul e clar: nu toți aveau același motiv. Unii au venit să-L vadă pentru că auziseră de minunile pe care le făcuse, înviind pe Lazăr, cel mort de patru zile. Alții, din dragoste pentru El, alții din ură. Peste cîteva zile, o mare parte din mulțime nu mai striga Osana, ci "Luăti-L", "Răstigniți-L"!

Dacă privim peste paginile istoriei și ne privim și pe noi înșine, ne dăm seama că motivele pentru care l-au urmat sau nu pe Hristos sunt multe. Sfinții Apostoli L-au urmat pe Domnul, ascultând învățătura Lui, sfaturile și poruncile. Sfinții Părinti, de asemenea, toată viața lor au închinat-o Iui Dumnezeu, scriind despre Acesta, gîndindu-se la Acesta și urmărindu-L întru totul. Sfinții Mucenici și-au dat viața pentru Hristos, L-au mărturisit, chiar cu riscul de a-și pierde viața, spunând "Mai bine e să murim pentru Hristos, decât să ne lepădăm de El". Sfinții L-au urmat întru totul, păzind poruncile, ducînd o viață curată și lăudănd neîncetat pe Dumnezeu. Să vedem de ce trebuie să-L urmăm pe Hristos și cum să-L imităm. În suși Mîntuitorul Hristos ne-a spus: "Căutați mai întîi Împărăția Lui Dumnezeu și celealte vi se vor adăuga vouă..." Deci, mai întîi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu, să-L punem în totdeauna înainte de orice lucru și de orice grijă trecătoare, pentru că ne spune Sfânta Scriptură că Domnul zice: "Fără Mine nu puteți

face nimic". E adevărat că în zilele noastre oamenii sănătatea și foarte puțini creștini îl urmează pe Hristos. Trebuie însă să nu uităm că cei care nu urmează pe Hristos și nu cred în El se vor osînd și nu-i vor găsi fericirea nici pe acest pămînt, în aceste lucruri trecătoare și griji luminoase, și vor pierde și viața cea veșnică. De asemenea, noi trebuie să fim atenți cum îl urmăm pe Hristos, pentru că și satana se face un înger al luminii, cu slujitorii săi, amăgindu-ne. Mîntuitorul Iisus Hristos este prezent numai în Biserică, pe care o numește "mireasa" Sa, iar Sfântul Ciprian ne spune: "Cine nu are Biserica de mamă, nu are pe Dumnezeu de

rabe de ceva pentru El. Mulți urmează pe Iisus pînă la frîngerea pînii, dar puțini pînă la deșertarea paharului patimilor Sale. Mulți cinstesc minunile Lui, dar puțini urmează calea crucii Lui. Mulți îl laudă și-L preamăresc cîtă vreme primesc mângâieri de la Domnul. Dar dacă Iisus se ascunde și îi părăsește cîtuși de puțin, încep a se ţingu, a se descuraja cu totul".

Să vedem cum îl urmează credincioșii noștri pe Hristos. Unii creștini îl urmează pe Hristos din obîșnuință. Știu că trebuie să meargă la biserică, pentru că aşa au fost crescute și aşa s-au obișnuit, dar nu se observă nici o schimbare în viața lor. Sînt apoi unii creștini care îl urmează pe Hristos din

cerut altăvea decât ca la iubirea Lui să i se răspundă cu iubire. De aceea trebuie ca toată viața noastră să i-o închinăm Lui Hristos, ca unui prieten, care ne ajută, ne iubește și ne înțelege. Nu trebuie să-L urmăm pe Hristos din motive pămîntești ci pentru că El este fratele nostru, care ne-a iubit pînă la moarte și El este Cel ce ne-a mîntuit. Noi trebuie să-L urmăm atât de mult pe Hristos, încît să ajungem să ne unim cu El, ca în felul acesta să-și găsească mereu loc în inimile noastre. Acest lucru se poate realiza numai prin Sfânta Împărtășanie. "Cel ce va mîncă Trupul Meu și va bea Sîngele Mcu rămîne întră mine și Eu îl voi înlătura în ziua cea de apoi". Însă primind pe Hristos în sufletele noastre, trebuie să spunem ca Sfântul Apostol Pavel: "De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine" (Galateni II, 20). Adică, totdeauna înainte de a face ceva să ne gîndim cum ar face Hristos în locul nostru. Mai mult decât atât, "viața noastră", spune Sf. Ioan Gură de Aur, "trebuie să fie o copie a vieții Lui Hristos, adică a cincea Evanghelie".

Viața noastră trebuie să fie o laudă adusă lui Dumnezeu, zicînd: "M-am făcut pentru Tine, Doamne, și neliniștit este sufletul meu pînă cînd se va odihni întră Tine".

protosinghel OLIVIAN BINDIU

DUMINICA A VI-A DIN POST (A FLORILOR)

Urmarea lui Hristos

Tată". Cei care părăsesc Biserica sunt asemenea lui Iuda care L-a părăsit pe Domnul și L-a vîndut pentru 30 de arginti! E adevărat că oricare dintre noi nu-L urmăm aşa cum trebuie, sau chiar deloc, pe Hristos și de multe ori sănătem asemenea lui Petru care s-a lepădat de Domnul, dar s-a reîntors la El, părîndu-i rău pentru ceea ce a făcut și căndu-se pentru păcatele sale. De multe ori pe marea acestei vieți, avînd valuri mari de suferință, uităm de îndemnurile Mîntuitorului și ale marelui poet Eminescu, care zice: "Ce e val/ Ca valul trece/ Tu rămîni la toate rece..." Pentru a înțelege felul cum urmează astăzi creștinii pe Hristos, vom da un citat din carte "Urmarea lui Hristos" scrisă de vestitul teolog Toma de Kempis: " Iisus are acum mulți ucenici care iubesc Împărăția Lui cerească, dar puțini care duc viață Lui! Are mulți care doresc mângâiere, dar puțini care doresc suferințe. Găsește mulți însoritori la masă, puțini însă la post. Toți vor să se bucure împreună cu El, dar puțini care vor să

N° 52

MAI
1993

ORTHODOXE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEvêQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

- P. 7: Nouvelles
- mélodie pour Pentecôte
- et la Vie de st. Jean de Crostadt
- sur la lecture de l'évangile
- P. 13: Iconographie byzantine (suite)
- P. 15: La vénération des reliques
- P. 17: L'insuffisance dans l'Église
- P. 21: Sur le repentir
- P. 25: Fréquenter l'Église
- P. 26: Souvenir de la Russie
- P. 30: Questions et réponses
- P. 33: Miracles de la Mère de Dieu (suite)

Commission Paritaire N° 64064

FRÉQUENTER L'ÉGLISE

La tâche la plus sainte de chacun de nous est de fréquenter l'église. Les parents ont le devoir d'amener leurs enfants à l'église. Dès l'enfance, les chrétiens doivent aimer la maison de Dieu. On y trouve des impressions immortelles pour les yeux, pour les oreilles, et surtout pour l'âme des petits, qui sont la source de la vraie éducation, et c'est le moyen le plus sûr de garder leur caractère intègre, doué de toutes les bonnes qualités.

Pour les adolescents dont l'âge est plein d'imprévu, de périls, de questions, d'inquiétudes et de fautes la fréquentation de l'église est d'autant plus nécessaire. Les jeunes sont attirés par le théâtre, le cinéma, les bistrots, pour ne nommer que les lieux de divertissement les moins dangereux, mais seulement dans l'église l'âme troublée peut trouver la vraie paix et le calme véritable. Aux pieds du Christ qui est ressuscité pour nous sauver et près de la chaire, qui éclaire et conseille, la vierge peut garder sa pureté et le jeune homme plein de vie et d'énergie pourra devenir un homme d'un caractère fort.

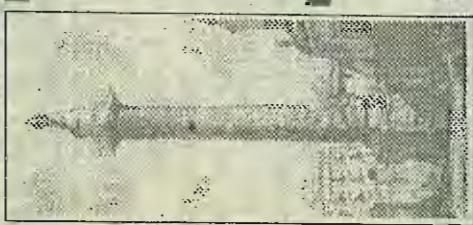
Les femmes, épouses et mères ont certainement, assez de bonnes pensées et d'aspirations pour insister afin que les autres membres de la famille fréquentent la maison de Dieu. La vie pleine de privations des parents pour assurer une vie meilleure aux descendants peut s'inspirer seulement du sacrifice du Christ, présent à chaque divine Liturgie. L'amour réciproque des époux, et l'amour pour leurs enfants devient plus résistant et plus fort par l'amour de Dieu contenu dans sa parole.

C'est uniquement celui qui aime la maison de Dieu, ici, sur cette terre qui gagnera la maison éternelle, dans le règne du Père céleste.

Père Olivian Bindiu

Regeșteptarea

21 mai - 27 mai 1893

ANUL IV, NR. 16, 16 PĂGINI, 40 LEI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA a VI-a DUPĂ PAȘTII (A ORBULUI)

Învîță sau pîzma

Cu puțin timp înainte de intrarea Sa triumfală în Ierusalim, Iisus a tămadit un orb din naștere. Minunea acesta făcea dovada puterii supranaturale a Mântuitorului, era prevestirea marii minuni a Învierii din morți, cu care El a peceluit activitatea Sa pământească și a pus temelia Bisericii creștine.

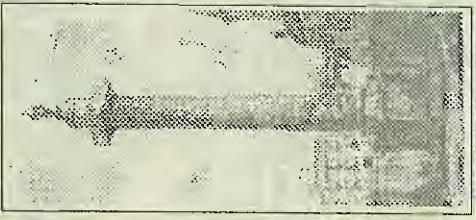
Vindecarea orbului din naștere a strecuturat bucurie în sufletul Sfintilor Apostoli precum și în sufletul tuturor oamenilor de bine, cărora le-a fost dat să cunoască o atare fapă. Numai iudeii și îndeosebi fariseii tăgăduiau minunea dușmânind pe Iisus. Pe orb l-au exclus dintre ei, pe motivul că nu acceptă judecata lor strâmbă și pătimășă. Ei suferau de un păcat de moarte: invidia, cauza multor nenorociri în lume, atunci ca și astăzi. Invidia premerge multor vicii, ea fiind o stare de suflet joasnică și degradantă. Ea roade inima întocmai cum rugina roade fierul.

Invidiosul este într-o veșnică vânzoleală și suferință. El nu cunoaște nici măcar elementara bucurie a gustării din propriile sale bunuri, fiindcă este mereu îngrijorat că și alții au ceva.

Invidia este un viciu pustitor, stăpânind pe slăbăogni, lenesi și lași. Ea strică nu numai celui ce a căzut în mrejele ei, ci și celorlalți oameni. La originea multor nenorociri omenești, inclusiv a războaielor dintre popoare, invidia își are contribuția ei. Ea niciodată nu lucraza singură, ci în colaborare cu mineiuna, presăcătoria și lingurica. Cărdășia dintre ele aduce pagube celor mari și celor mici, deopotrivă. Așadar se cuvine, ca și adevarări creștini, "să nu umblăm după mărire deșără, întărâlându-ne și pizmuindu-ne unii pe alții" (Galateeni V, 26), ci să lepădăm toată răutatea și tot vicleșugul, bineștiind că invidia nu are părțășie cu înțelepciunea.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștețărea

ANUL IV, NR. 16, 16 IUNIE 2011

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A VII - A DUPĂ PÂSTI (A SFINTILOR PĂRINȚI)

Păstrarea dreptei credințe

Duminica a VII-a după Paști se numește a Sfinților Părinți. În această duminică se face evocarea și cinstirea celor 318 Sfinți Părinți care au luat parte la Sinodul I ecumenic de la Niccea (325), unde s-au formulat primele 7 articole ale Simbolului credinței. Aici, ei au luat pozitia împotriva heterodoxiilor de la dreapta credinții îndosebi a lui Arius, creștețul, care îngăduia dumnezeierea Mântuitorului, împotriva celor ce încredeau să zădărnicescă victoria creștinăescă în aceeași credință căruia și în deplină înțelegere, împotriva celor ce, din ealcul mărunte, poate chiar meschine, încercau să zădărnicescă ducerea în înțeplină a testamentului Mântuitorului ca "toți creștini și fie una". Sfinții Părinți au înțeles pe deplin moivele care

pledau pentru unitatea creștinilor, au înțeles că "nu trebuie să fie dezbinare în trup, ci să se îngrijescă măditarea, unică de atele" (II Corințieni XII, 25). Pînă la acestă duminică nu a fost toată una urmată. Dimpotrivă, constă în dezbinări și curențe în viața creștinilor. Că buni creștan să credem aceea că un eretru moșii și strămoșii noștri; să înțeleagă neapărat "unitatea Duhului în legătura păcii".

Răvna de care au dat dovadă Sfinții Părinți de la Sinodul I ecumenic, în apărarea dreptei credințe (ortodoxe) să fie un exemplu vînă și pentru noi cei de astăzi, de a urmă creația strămoșească și de a respecta neabăutul cuvântul Sfintei Scripturi care ne îndeamnă să fim una.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Bogatetărea veche

în - 10 iunie 1993

ANUL IV NR. 10/16 PAGINI 10/11

SĂPTĂMÂNALĂ

DEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A VIII-A DUPĂ PAȘTII (RUSALIILE)

Pogorârea Duhului Sfânt

După Înalțarea Domnului la cer, ucenicii s-au întors în Ierusalim și stăteau acolo așteptând venirea Domnului Sfânt, aşa cum le promisese Mântuitorul.

Într-o tempă ei au completat și numărul apostolilor. În locul trădătorului Iuda, care se spânzurase, ei au ales pe Matia. La zece zile de la Înălțare, tocmai când Iudeii prăznuau sărbătoarea Cincizecimii, toți ucenicii erau adunați în casa unuia dintre ei, având în mijlocul lor și pe Maica Sfântă.

Deodată s-a auzit venind din cer un zgomot puternic, care a cutremurat toată casa unde erau adunați apostolii. Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei în chip de limbi de foc. și așa s-au umplut toți de Duhul Sfânt, începând cu grăi în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.

Acesta a fost primul semn al puterii Duhului Sfânt. Alt semn a fost că de unde până acum ucenicii stăteau ascunși de frica Iudeilor, acum au devenit plini de curaj și înțelepciune și îmbogățiti cu darul minunilor.

Înzcrași cu aceste puteri de sus și cu credință tare în Dumnezeu au pornit de atunci înainte să colinde lumea și să predice Evanghelia lui Iisus.

Pogorârea Duhului Sfânt se serbează la cincizeci de zile de la Înviere.

De aceea se mai numește și Cincizecime.

Ziua pogorârii Duhului Sfânt este ziua nașterii sau întemeierii Bisericii creștine.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștețotărea

18 iunie - 24 iunie 1998

ANUL IV, NR. 18, 6 PAGINI, 30 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A II-A DUPĂ RUSALII

Chemarea la apostolat

În timpul petrecerii pe pământ, Mântuitorul propăvăduia mai stâruior învățătura Sa despre împărăția lui Dumnezeu, pentru ca cei încăzuiți la stâlpii de foc ai revelației naturale să-și desăvârșească procesul mântuirii, iar ceilalți stăpânii de duhul slujirii idoleșu, să se cutremure în conștiința lor și să ardă ideili la care se închinaseră până atunci.

Cei dintâi care au răspuns la chemarea Mântuitorului au fost patru pescari fiii lui Iona : Petru și Andrei și fiii lui Zevedei : Iacob și Ioan. Ei au lăsat totul și au mers după Domnul, pentru a se înfrăți cu El în aceeași credință și spre a-L însoți, prețutindeni.

Alegerea celor dintâi apostoli nu s-a făcut la întâmplare.

Apostolatul nu-i profesie, nici tabăra de negustori, ci slujba dumnezeiască, care cere abnegație și jertfelnice necondiționată.

Apostoli sunt chemați să oficieze la altarul celor mai înalte ideuri umane, distingându-se prin dăruire deplină. Apostoli sunt și mesagerii cerului pe pământ. Chemarea apostolilor este de a fi : "lumina lumii", "sarea pământului", "pildă tuturor" "cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu credința, cu curăția" (Timotei I, 4, 12).

Apostolatul este indisolubil legat de slujba procopească. Slujitorii altarelor sunt chemați să fie pentru credincioșii lor, craniicii adevărăturilor mântuitoare și pildă ziditoare în cele ce înalță și sfîrșește pe om.

Creștinul este îndatorat să facă apostolat în fața loviturilor vieții.

Lucrarea apostolască se îndreaptă stâruior și spre cei rătaciți și păcătoși și de aceea este bine să nu facem din creștinismul nostru un apostolat formal, ci unul real, săptic, urmând pilda Sfinților Apostoli și prin ei învățătura Bisericii lui Hristos.

Iisus, prin minunea alegrii apostolilor dintre umilii pescari ai Galilei de căre vorbește pericopa Evangheliei Duminicii a II-a după Rusali, a făcut începutul mântuirii.

Se cuvine dar, să împrumutăm și noi din focul sfânt al credinței lor, din neprihiana lor, spre a răsări lumina cea adevărată a mântuirii noastre.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

SĂPTĂMÂNALĂ IN EPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

SĂPTĂMÂNALĂ IN

ANUL IV NR. 106 16 APRILIE 1916

16 APRILIE 1916

DUMINICA A III-A DUPĂ RUSALII

Curățenia sufletului

În pericopa Evangheliei Duminicii a III-a după Rusalii, pe lângă demonstrarea superiorității sufletului, ni se vorbește și de curățenia lui, de ferirea lui de marea primejdie a păcatului de îmbolnăvirea lui și de moartea sufletului. Și pe drept cuvânt, fiindcă atunci când vorbim de oameni buni și de oameni răi, nu ne gândim la trupul lor, ci la sufletul lor. Suferința trupească o mai poți duce, iar unuia o duc cu resemnare; cu un trup bolnav încă mai poți fi oră intreg și mare. Dacă se îmbolnăvește sufletul, deîmitatea, știința, cultura se scutură, cum se scutură frunzele unui pom.

Omul bolnav susținește nu mai știe ce face și nu mai este stăpân pe trup.

Sufletul este un centru energetic, asemenea unui izvor de apă. Dacă izvorul este curat, bem apă bună și ne asigurăm sănătatea, dacă este murdar, ne primejduim sănătatea. Sufletul nu este supus pieirii sau distrugerii, pentru că este imaterial, simplu; el nu este compus din părți în care să se poală desface sau nimici. Esențialul este să aibă o bogată încărcătură morală, cu care să intre în veșnicie. Drept urmare, sufletul creștinului este cheiat să fie neconcentrat mistuit de dorul desăvârșirii, al realizării în viață pământecască a prototipului moral, care este Iisus Hristos.

Sufletul este "chipul lui Dumnezeu" în noi. El trebuie să se străduiască "să se asemene cu Dumnezeu" prin împlinirea voinței Sale, adică săvârșirea, fără întrerupere, a virtuților. Grijă noastră de căpetenie trebuie să fie primenirea sufletului, înnoirea lui, cu riscul de a pierde "slava și bogățiile acestei lumi". Prin mijlocirea sufletului curat, zidim palatul eternității noastre. Deci, astfel să ne rostuiam viața, încât vîsteria sufletului să fie fără de prihană, izvor de lumină și o splendidă revelație a lui Dumnezeu.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

VIATA
MONAHALĂ

foaie religioasă

ANUL IV, NR.7-9(17) • EDITATĂ DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • IULIE - SEPTEMBRIE 1993

PREOTII DUPĂ SFINTELE CANOANE

Pentru săvârșirea lucrării de propovăduire, de sfințire și de de păstorire a credincioșilor, după cum au fost rânduiți de către Sfintu Mântuitorul, Sfinții Apostoli au cunoscut lumea, necontentit, slujind acestei lucrări pentru care ei primiseră poruncă și putere ca să o îndeplinească. Dar și Sfinții Apostoli, la rândul lor, au instituit preoția legii celei noi, adică pe slujitorii bisericești din cele trei trepte ale ierarhiei preoțești: episcopi, preoți și diaconi. Cărțile Noului Testament atestă acest lucru încă din primele zile ale Bisericii, când ierarhia bisericească de instituire divină apare pe deplin constituită.

Datorită activității Sfinților Apostoli în discrisele Biserici din acea epocă, lucrarea de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu, de sfințire a credincioșilor și de păstorire a comunităților creștine, era săvârșită în chip obișnuit încă din acea vreme de slujitorii bisericești din cele trei trepte ale preoției.

Încă înainte de înarea Sinodului de la Ierusalim din

Constantinopol (381). La acestea două din urmă termenul de presbiter se folosește ca fiind în uzul vremii. Acest lucru se vede din faptul că sunt menționate diferite canoane cu diferite prilejuri, muștrându-i ori lăudându-i. Astfel în canoanele 3, 8, 15 și 16 ale Sinodului I Ecumenic se spune: << presbiterii sau diaconi..., care sunt îndrăzneți și nici canonul bisericesc și fiind, vor pleca de la bisericile lor, aceștia nicidecum nu trebuie să se primească la altă biserică, ci trebuie să se înapoieze la parohiile lor...>> N. Miloș, Canoanele Bisericii Ortodoxe, vol I, part II, pag 69.

Foarte multe canoane se ocupă despre atribuțiile treptei preoțești, dintre care vom lăuda câteva mai importante.

Mai întâi trebuie arătat că preotul are dreptul și datoria de a propovădui adevarul de credință și de a-i conduce pe creștini în viața lor religioasă.

Referitor la această problemă, canonul 58 apostolic dispune: << episcopul sau presbiterul, nepurtând grija de cler sau de popor și neînvășindu-i

ipodiacon, dar îi este oprită sub orice formă, după hotărârea Sinodului de la Cartagina, înscrisă în canonul 6, sfințirea Marelui Mir.

În general, preoții săvârșesc lucrări Sfinte-Taine și ierurgii. Ca atare, sunt slujitorii de drept ai Bisericii, iar nu simpli auxiliari, având în sarcină păstorirea comunității.

În can. 23 al Sinodului Trulan se precizează că treptele ierarhice au dreptul să împărtășească sfânta cunințătură: << nici unul dintre episcopi sau presbiteri sau diaconi, împărtășind prea curata cunințătură, să nu ceară de la cel ce primește împărtășirea acasta deosbită bani sau ceea ce de acest fel>> Ibidem, vol I, part II, pag 386. În privința stării de evlavie și de curație în care un cleric poate săvârși cele sfinte, Sfinții Părinți adunăți în Sinodul Trulan, întregind hotărârile Sinodului de la Cartagina, stabilesc prin canonul 29 că: << Sfintele altarului să nu se săvârșească decât numai de persoane care au ajunat>>.

Și în ceea ce privește viața familiară și însăși căsătoria clericilor există norme canonice care arată că ea trebuie să se desobească

slujind singur: << dacă vreun presbiter osândindu-se cumva de către episcopul său propriu, îndemnat și fiind de truie și mândrie, ar socoti că trebuie să aducă separat lui Dumnezeu cele sfinte sau alt altar ar socoti să ridice împotriva credinței și rânduicii bisericoști, unul ca acela să nu scape nepedepsit>> Ibidem, vol II, part I, pag 159.

Un alt aspect al slujirii preoțești îl relevă canoanele care opresc amestecul incompatibil al preoților în treburile lumești. Acest lucru se precizează mai întâi în canonul 6 apostolic, disponându-se, ca << episcopul, presbiterul sau diaconul, să nu ia asupra sa purtări de griji lumești>>, măsură pe care o întărește și canonul 81 apostolic:

<< nu se cuvine episcopul sau presbiterul să se pună pe sine în servicii publice, ci să se îndepărtească cu afaceri bisericoști>>.

Datorită poziției lor de conducători ai obștilor de credincioși, preoții erau chemați să-și dea părere personală în fața episcopilor, când cineva se primea în cler, căci Sfântul Vasile

porului) dacă poate și poporul să mărturisească pentru refânsul... >>, ca penitul cel ce va fi cǎrmuit de suflete.

Hirotonia trebuie să aibă loc în mijlocul bisericii și în prezența poporului pentru că și acesta să poată mărturisi în privința lui, cănd episcopul vrea să verifice în public dacă cel ales este vrednic de preoție. Cu acest prilej, poporul este chemat să mărturisească prin viu grai dacă într-adevăr cel ales este vrednic sau nu de a fi conducătorul spiritual al Bisericii lui Hristos.

Canonul însă dispune ca hirotoniile să nu se facă în mod asemenea, stabilind astfel în mod solemn, publicitatea hirotoniei.

În centrul activității preotului stă Sfânta Liturghie de aceea preotul trebuie să se pregătească cu vrednicie pentru a o slujii. << Chiar dacă preotul nu se știe în întregime grele, el trebuie să se cunoască prin căină și de păcatele mai ușoare pe care le-a făcut, de ascensiunea sa trebuie să fie curat în cuget de orice gânduri, porniri ori posibile trupești ce l-ar putea opri de la slujire și de împărtășire>>. Ioan

anul 50 d.H., Noul Testament nemărturiscește despre existența preoților.

<< Ucenicii au hotărât să trimită ficeare după puterea lui un ajutor fraților care locuiau în Iudeea, ceea ce au și făcut; și au trimis acest ajutor la presbiteri prin mâna lui Barnaba și a lui Saul >>, (Fapte XI, 29-30).

În canoanele apostolice 1,2 și altele, după ce se stabilește cum se face alegerea și hirotonirea episcopului, se arată că presbiterul, diaconul și celelalte trepte din cler, sunt inferioare treptei episcopală, pentru că săvârșirea hirotoniei presbiterului și a diaconului ține de competența treptei ierarhice a episcopului.

Existența treptei de presbiter este menționată și în alte canoane apostolice ale sinoadelor locale, apoi și în canoanele sinoadelor ecumenice.

Din numeroasele canoane, în care se vorbește clar despre existența treptei de presbiter, menționăm în primul rând canoanele apostolice în care citim: can. 6, 7, 8, 15; presbiterul sau diaconul n-are voie să-și părăsească parohia, ci să asculte de episcop; poate pleca numai cu serisoare de recomandare și cu scrisoare de demitere; can. 17, 18, 25, 27, 28, 29, 31; presbiterul să nu disprețuiască pe episcop sau să-și ridică alt altar; can. 32, 33, 39: presbiterii și diaconi să nu săvârșească nimic fără învoiearea episcopului.

Și la sinoadele locale este menționată treaptă de presbiter, precum și la sinoadele ecumenice de la Niceea (325) și

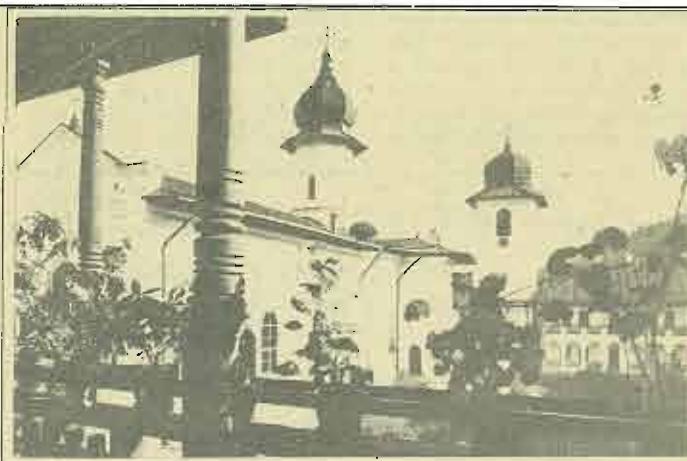
pe cei dreapta credință, să se afurăscă, iar persistând în lenevie și neglijență, să se caterisească>> Ibidem, vol I, part I, pag 272.

Acst canon nu impune decât îndatorirea ce reiese din porunca Mântuitorului dată Sfinților Apostoli și urmășilor lor de a propovădui credința.

Dar cel mai categoric canon în privința îndatoririi preoților de a propovădui credința și de a-i îndruma pe credincioși să păzească totă buna rânduială după pilda și porunca Mântuitorului, este canonul 9 al Sinodului local de la Constantinopol (861-862). Iată ce spune el: <<căci preotul lui Dumnezeu trebuie să povăuiască pe cel ce nu se supune legilor, prin învățături și sfaturi, câteodată și cu cerări bisericești, dar să nu sară asupra oamenilor cu bice și cu lovituri>> Ibidem, vol II, part I, pag 315-316.

De atribuțiile sacramentală ale presbiterilor se ocupă foarte multe canoane, dintre care menționăm can. 47 apostolic, care menționează persoanele sfintite care pot săvârși Sfânta Taină a Botelzului și cum să o săvârșească: << episcopul sau preotul de va boteca din nou pe cel botezat după adevar sau nu va boteca pe cel spurcat de către necestitorii de Dumnezeu, să se caterisească ca unul care și bate joc de cruce și de moartea Domnului și nu dcosebește pe preoții de preoții mincinoși>> Ibidem, vol I, pag 357.

Presbiterul are dreptul și să hirotosească întru cîte și

de cca obișnuită. În primul rând, ei pot fi căsătoriți sau necăsătoriți, hotărare ce poate fi luată personal înainte de hirotonie, căci conform canonului 26 apostolic, << dintr-ecitare au intrat în cler neinsurăti, cercând să se însoare, îngăduin numai ceteșilor și cântărcilor>>.

Deși în textul amintit nu se specifică nimic despre preoți, totuși se înțelege că se referă la ei.

Preoții se pot căsători înainte de hirotonie, însă cu o sficioară care să fie de religie ortodoxă, și în nici un caz cu o creștină.

Preoții sunt obligați la o disciplină aparte numită ascultare canonica, disciplină la care nu sunt supuși cei care nu sunt slujitori bisericești. Iată ce spune canonul 39 apostolic: << presbiterii și diaconi să nu săvârșească nimic fără învoiearea episcopului; căci el este căruia îs-a încredințat poporul Domnului și de la el se va cere socoteală pentru susținătorii lor>>. Ibidem, vol I, part I, pag 247. Canonul 10 al Sinodului local de la Cartagina condamnă pe preotul care și dă mai mare importanță decât episcopul său,

cel Mare spune în canonul 89:

<< obiceiul încreșterii din vechime în Biserica lui Dumnezeu, prima pe slujitorii Biserici, după ce îi cerceta cu toată temință... și accasta o cercetă presbiterii și diaconii care viețuiau împreună cu ei, apoi îi duceau la horepiscopi, care primind voturile de la cei ce mărturisau adevarat și dând de știere episcopului, așa îl numărau pe slujitor în tagma celor ieraricești... . Si în viitor să cercetați pe cei vredni și să-i primiți; dar să nu-i numărați (în cler) înainte de a-i aduce la noi >>

Că alături de credincioși preoții sunt cei mai îndreptății să ia parte la alegerea clericilor, ne-o spune și Teofil al Alexandrici în canonul 7: << În privința celor care vor avea să se hirotonescă, rânduiala să fie aceasta: ca preoțimca întreagă să consimtă și să-i aleagă, și apoi episcopul să-i examineze și consimțind cu preoțimea, în mijlocul bisericii să-l hirotosească, fiind de față poporul, și episcopul se adresează (po-

Zăgrean, Pregătirea preotului pentru Sfânta Liturghie, în M.B. nr 7-8/1964, pag 422.

<< Nimeni nu este vrednic de marile Dumnezeu, de marile jertfă și de marile Preot, dacă nu s-a adus mai întâi el pe sine însuși, ca jertfă via și sfântă lui Dumnezeu>>. Sf. Grigorie de Nazians, Cuvânt despre fugă, trad. rom. de Pr. N. Donos, Huși 1931, pag 105. << Un amintesc cuvintele pe care un ierarh al Bisericii noastre le-a înstitut cu aproape două decenii în urmă, cu prilejul unei întruniri preoțești, ierarh căruia li mersese de mult vestea, că era un liturghisitor cu adevarat model. Eu do că ori slujesc o sfântă liturghie, o slujesc cu același prospețime, cu același înflorare, cu același dragoste, cu care am slujit ea dință liturghie din viața mea, în slujba pentru mine, de fiecare dată este ceva nou, ceea ce mi procură o adevarată desfășurare duhovnicească, de acela în timpul ei nu mă agit, nu mă enervez... , nu devin rutinat în slujire, căci mă gândesc cum să fiu mai plăcut lui Hristos, și să mă poart după chipul lui Hristos>>. Ioan Zăgrean, Pregătirea preotului pentru Sfânta Liturghie, în M.B. nr 7-8/1964, pag 425. Dacă își preoții să-și strădui spre acest fel, atunci ei să-și dovedească îndomnătorii îndominului Sf. Ap. Pavel care zice: << Nimănui prin nimic să nu-i aducem înaintea și în toate să ne înțelegă și slujitorii ai lui Dumnezeu, pentru ca slujirea noastră să nu fie defaimată>> (1 Cor. III, 3-4).

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

CINSTIREA SFINȚILOR

Fiecare om prin Taina Sfântului Botez, devine membru al Bisericii lucrătoare. În sănul Bisericii, fiecare creștin are posibilitatea să atingă culmea sfînteniei și să dobândească mânăstirea prin mijlocirea Sfinților Taine. Viața de sfîntenie sau desăvârșirea morală este idealul la care este chemat fiecare creștin. Modelul desăvârșit este Mântuitorul Iisus Hristos, care întrupându-se ne-a dat pilda vieții desăvârșite și a chemat pe toti cei ce cred în El să-l urmeze. (Ioan XIII, 15)

În comparație cu un om nebotezat, cel botezat, întrucât primește harul Sf. Duh și îl păstrează prin celelalte Sf. Taine, se poate numi sfânt, de aceea sfîntenia nu este un lucru străin sau imposibil. Sfîntenia pe care un creștin se străduiește să o realizeze prin eforturile sale și cu harul Sf. Duh are un caracter subiectiv (pr. prof. D. Belu; M.M.S., 1970, 1-2).

Sfîntenia se realizează prin urmare printre-un neconștient cșort, printre-o strădanie permanentă, iar cel ce o realizează, sfântul, este un erou în viața morală creștină. El sunt cinstiți după cuvîntul de către Sf. Biserică, pentru viața lor pilduitoare, pentru credința lor nestrămutată într-un ideal sfânt, pentru sfințele lor mari.

Această cinstire se aduce celor care au fosi declarăți ca

vîînță, de vreme ce ei sunt exemplu de urmat. Scopul cinstirii sfîntilor este de a lăuda pe Dumnezeu cel ce le-a dat puterea de a-l urma, de a fi imitatorii lui (I Cor XI, 1) "Minunat este Dumnezeu întru sfîntii Săi" spune Psalmistul. Același cuvânt inspirat al Scripturii ne arată că Mântuitorul se identifică cu sfîntii prin cuvintele spuse Apostolilor: "Cincă vă primește pe voi pe Mine Mă primește; și cincă Mă primește pe Mine primește pe Cel ce Mă trimis pe Mine" (Matei X, 40)

Dumnezeu nu ne-a îndemnat numai să-i cinstim pe sfînti, dar El însuși l-a cinstit. Astfel Avraam este numit prietenul lui Dumnezeu (Iacob II, 23), iar Mântuitorul i-a numit pe Apostoli "prietenii săi" (Ioan XV, 14) iar Sfîntul Ioan Botezătorul este numit "prietenul Mirelui" (Ioan XIII, 39).

Ca prieten ai lui Dumnezeu sfîntii au primit puterea de a face minuni atât în perioada vieții pământești cât și dincolo de ea. Sf. Apostoli spuneau semne și minuni multe în popor (F. Ap V, 12), învîrcă tânărului Euihie de către Sf. Petru (F. Ap XX, 9-11), vindecarea lui Enea din Lida, învîrcarea Tavicei în Iope de către Sf. Petru (F. Ap, XI 32-42) etc.

După moarte, rămășițele lor pământești au făcut minuni numai prin simpla atingere, așa cum s-a întâmplat cu trupul unui

Dumnezeu se numește "al viilor". Cei morți prin urmar fac parte din Biserică fiind vîi prin sufletul lor și în același timp conștiință de situația lor și a altora

V. Este o datorie universală să-i cinstim pe sfînti, chiar din viață pământescă. "Aduceți-vă aminte de mai marii vostru, care v-au grăbit voință cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu iuare aminte cum și-au încheiat viața și le urmări credința" (Evrei XIII, 7). În Vechiul Testament avem cinstirea lui Elisei încă din timpul vieții pământești, când ucenicii profesorilor văzând minunile făcute de el îl se închinău până la pământ (IV Regi II, 15). În Noul Testament, temnicerul din Filippi "a căzut înaintea lui Pavel și Sila" (F. Ap. XVI, 29), în urma unei minuni săvârșite de ei. Când cinstim pe sfînti, noi nu ţărbim cu nimic slava ce i se cuvine lui Dumnezeu pentru că cinstindu-i pe ei îl cinstim pe Dumnezeu care a zis: "și Eu slava care Mi-ai dat-o Mic am dat-o lor ca să fie una, precum noi una suntem" (Ioan XVII, 22; Luca X, 16; Matei IX, 40).

VI. S-a obiectat că cinstindu-i pe sfînti și rugându-ne lor, am venit în contradicție cu cuvintele: "Unul este Dumnezeu și unul este și mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, Omul Iisus Hristos" (I Tim. II, 5). Mai întâi trebuie să precizăm că sfîntilor nu le cerem mânăstire, ci mij-

care aruncat în groapa lui Elisei, a înviat (IV Regi XIII, 20). La sfârșitul veacurilor, numai ei, cei ce au bineplăcut lui Dumnezeu, vor primi putere de la Elde a judecata lumea, spune Sf. Ap. Pavel în I Cor. VI, 2, iar Mântuitorul săgăduiește celor 12 Apostoli că la judecata universală vor sta pe 12 tronuri și vor judeca cele 12 seminții ale lui Israel (Matei, XIX, 28).

III. Sfîntii au ajuns la acest grad de desăvârsire, numai prin dragostea nemărginită față de Dumnezeu și de oameni. Când un semen de-al lor suferă sau în Biserică apar tulburări, Sfîntii nu rămân indiferenți. Indiferența este semnul lipsei dragostei. Pătrunși fiind de dragoste au ajutat pe semenii lor, rugându-se pentru ei. De exemplu Sf. Ap. Pavel mărturisește că se roagă pentru sii și săi duhovnicești (I Tes I, 2; Efes I, 16; Filimon I, 5), dar tot el cere ca și alții să seroage pentru el (Rom XV, 30; II Cor I, 11; Evrei XVIII, 18; I Tim II, 1).

IV. Putința Sfîntilor de a mijleci pentru noi, înseamnă că ei duc o viață conștientă și dincolo de mormânt. Acest adevară îl confirmă Sf. Scriptură prin pilda săracului Lazăr și a bogatului nemiloș (Luca XVI, 19-31). Mântuitorul, vorbind despre înviere arată că Moise l-a numit "Domn pe Dumnezelui lui Avraam, și Dumnezelui lui Isac și Dumnezelui lui Iacob". Dumnezeu deci nu este Dumnezel mortilor, ci al viilor, căci toți trăiesc în El (Luca XX, 37-38; Matei XXII, 32). Când proorocul Moise a spus acele cuvinte, cei trei patriarhi erau morți de mult și touși că trăiau prin sufletul lor, fiind vîi, săpt pentru care

mort, care aruncat în groapa lui Elisei, a înviat (IV Regi XIII, 20).

La sfârșitul veacurilor, numai ei, cei ce au bineplăcut lui Dumnezeu, vor primi putere de la Elde a judecata lumea, spune Sf. Ap. Pavel în I Cor. VI, 2, iar Mântuitorul săgăduiește celor 12

locirea lor la Dumnezeu, pentru ierarhia păcatelor noastre "că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului" (Iacob V, 16).

Acest lucru reiese chiar din topică frazei "Sfinte (cutare), roagă-te lui Dumnezeu pentru noi".

Răscumpărarea a fost adusă de Mântuitorul Iisus Hristos și nimic altul nu poate o realiza decât El. Noi cerem ajutorul sfîntilor pentru însușirea personală, subiecțivă a mânăsturii, ajutați de harul divin de la Dumnezeu și de la noi fiind necesare credința și sfințele bune.

Sfîntii sunt un răspuns al pământului dat cerului căci "dacă cerul a dăruit pământului pe Mântuitorul și pământul trebuia neapărat să dăruiască cerului pe sfînti" cu care noi stăm într-o strânsă comununie. (Pr. Gr. Cristescu "Ale Tale dintră ale Tale" Rim. Vâlcea, 1931, pag. 32)

Legătura dintre Sfînti și noi eci de aici și eci preamăriți în cer realizată prin dragoste care nu cade niciodată (I Cor VIII, 8), cinstirea lor, mijlocirea lor la Dumnezeu sunt dovezi scripturistice, dar și tot atâtaea temeiuri să afirmăm că cinstindu-i și lăudându-i pe ei îl lăudăm pe Dumnezeu, potrivit cuvintelor psalmistului "Lăudat este Dumnezeu întru Sfîntii Săi" (PS CL, 1)

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Biblia sau Sfânta Scriptură
2. Diac. asist. Em. Cornilescu - Cinstirea sfîntilor după Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, în G.B., anul 1980, nr 3-5, pag 380.
3. Prof. Vasile Presure - Cinstirea sfîntilor în Biserica Ortodoxă, în M.O., anul 1974, nr 7-8, pag 588.
- Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Vacul al VI-lea este dominat de personalitatea covârșitoare a lui Justinian și căruia politică, care vizează refacerea "orbis-ului" roman în jurul mării Mediterană, plăca sa turnantă. Deși responsabilitatea unității politice a spațiului mediteranean răspunde încă în parte nevoilor oamenilor de afaceri orientali a căror arie de activitate se întinde până în Galia, Spania și Britania, politica de recucerire și consolidare a sclavagismului era profund anacronică, fiind în flagrantă contradicție cu transformările societății romane de la sfârșitul antichității. De aici în ciuda caracterului spectaculos, fragilitatea ei în consecințele sale dezastruoase pentru politica imperiului la celelalte frunzuri ale statului.

Secoul VI rămâne "epoca de aur" aculturală bizantine tocmai prin aportul adus de marele împărat Justinian la încercarea de reconstituire a vechiului Imperiu Roman în principalele lui laturi: economic, politic, cultural etc.

Justinian I (527-565) este nepotul lui*(1) Justin I (518-527) și care de saptă a condus și sub unchiul său care îl luase moștenitor, treburile imperiului. Sub el imperiul roman-bizantin ajunge la o mare înflorire: economică - bazată pe comerțul cu Galia, Britania până în China, India, Ceylon; militar - întărirea granițelor prin fortificații ceea ce a implicat și un efort finanic deci o bună organizare a sistemului financiar, imperial și însfărât "opera legislativă" cel mai spectaculos efort al domniei lui Justinian cu caracter novator năzuind să restabilească "orbis romanus"-ul în cadrele vechi universale și să opreasă eriza sclavagistă. Politica religioasă a fost lipsită de coerentă, soldată cu un eșec total în opera de unire a ortodoxilor cu monozitii.

Justinian își avea obârșia în străurile români și sud-dunărene. S-

dar ca și primul lipsit de scrupule, corrupt și dur; expresii vii ale trăsăturilor administrației imperiale.

Prin Trebonian și Ioan, Justinian își începe lucrarea juridică în imperiu încă de la ridicarea lui în scaunul de la Constantinopol.

Între 527-528 Justinian a promulgat legi severe împotriva păgânilor pentru a trece în masă la creștinism. Școlile și sanctuarele păgâne au fost închise, iar unele măsuri iovești în evrei care încep să se revolte împotriva autoritatii imperiale.

O comisie formată din zece specialiști în frunte cu Trebonian redactează "Codul lui Justinian" (13 februarie 528 - 7 aprilie 529), pornind de la codurile legislative anterioare: "Codex Gregorianus", "Codex Heinogenianus" (intocmit de Diocletian), "Codex Theodosianus". Noul cod lipsit de originalitate cuprinde constituțiile imperiale din sec. II-V. O nouă ediție a lui apare în 534. În 529 închide școala superio-

politice romane de caracter universal, incomparabilă cu noua evoluție a structurii social-economice și politice a ordinii sociale a secolului al VI-lea, dar și restabilirea în Italia a ordinii sociale sclavagiste, grav atins de stăpâna ostrogotă și îndeosebi de reformele sociale ale lui Totila.

Între altele "Pragmatica sanctiune" prevedea reintoarcerea colonilor și sclavilor eliberăți de regale ostrogote la vechii lor stăpâni.

Legile lui Justinian nu s-au ocupat numai de latura social-economică și politică a imperiului ci au atins și latura religioasă, nu tocmai lipsită de importanță în Imperiul Bizantin creștin.

În preocupările lui Justinian pe plan legislativ, monahismul ocupă un loc foarte important mai ales în novele care cuprind dispoziții necesare vieții monahale și bisericesti pentru că din anul 451 de la Sinodul de la Calcedon nu s-a mai adus nici un canon pentru stabilirea vieții monahale. Legile lui aveau să fie ca o școală de adevărată cucernicie, știință și de înaltă moralitate. Dintre componențele de care s-a ocupat Justinian fac parte:

a) Intrarea în monahism - a atins și problema sclavilor care intrau în monahism pentru că "harul lui Dumnezeu îi primește pe toți la fel și la cultul dumnezeiesc nu este nici o deosebire între liber și neliber, între bărbat și femeie pentru că toți sunt una în Hristos". Sclavul după trei ani de stat în mănăstire era liber. Dacă părăscea însă monahismul trecea în starea inițială. Intrarea în monahism a soților și a celorlalți candidați se facea după o perioadă de trei ani *(6). În acest timp li se controla viața anterioră de către egumenul mănăstirii.

a născut la Skoplje în anul 482 - an ce poate fi numit ca începutul unei dinastii ce a dat imperiului numeroși împărați în secolele IV-VI. Ca om avea un caracter plin de contradicții: influențabil, fără voință, bănuitor și crud, înzestrat cu o putere de muncă ieșită din comun - numit "împăratul care nu doarme niciodată". A fost permanent preocupat să controleze întreaga activitate de stat - astfel monarhia înregistraază noi pași spre absolutismul oriental al dominantului.

A fost înconjurat de colaboratori de seamă care l-au ajutat în tot ceea ce își propuse să înfăptuiască. Cel mai apropiat desigur soția Teodora*(2) l-a înrăutător foarte mult pe împărat din anul 500 până în 548. Ea era de origine umilă, fiica unui paznic de urși din Hipodromul din Constantinopol și a unei dansatoare. A fost crescută în lumea interlopă a metropolei imperiului și a avut înainte de căsătoria cu viitorul împărat (după Procopiu din Cezarea) o viață plină de aventuri în Europa, în mariile orașe din Orient, unde cunoaște pe unii din reprezentanții grupării monofizite.

De o rară frumusețe, inteligență, voluntară și soarte ambicioasă a jucat un rol foarte important în guvernarea statului în primele două decenii.

Era dotată cu unabil simț politic-simpatie pentru populațiile active din Orient înclinând spre monofizitism (forțele militare viitoare ale împăratului). Un alt colaborator este generalul Belizarie, un bun strateg foarte iubit de soldați și de mulțimea din Constantinopol pentru victoriile reputate. În opera juridică Justinian a găsit sprijin în Trebonian questorul Palatului Saeru, jurist eminent și cel mai mare savant al timpului (după Procopiu*(3) și Ioan de Capadoccia prefectul Pretorului oriental care domina toată administrația, un organizator administrativ înegalabil,

drept sub conducerea faimosului jurist Trebonian editoare culegeră numită "Institutes" compusă din patru cărți care vor constitui și manual de drept pentru studenții din Constantinopol și din tot imperiul bizantin.

După numai o lună, la 15 decembrie 533 după o mincă stăruitoare, o comisie sub președinția aceluiaș ilustru Trebonian, întocmeste o operă impresionantă cunoscută cu numele de "Digestele" sau "Pandectele". Este o lucrare complet nouă în 50 de cărți*(4). Digestele cuprind selecție și adaptare a legislației republicane și imperiale la noile realități ale secolului al VI-lea.

Ea încorporează pentru prima dată unui sistem coherent - o legislație de proporții imense apărută de-a lungul unui mileniu. Ideea de stat și teoria absolutismului imperial, cunosc prin aceasta expresia lor ultimă. Se observă și puternica influență a spiritului creștin și a dreptului privat. O nouă serie ale legi apare între 534-565 numită "Novele" în număr de 154 care alcătuiesc călături de cele trei părți anterioare "Codul lui Justinian" "Pandectele" și "Justitiales" și numitul <<CORPUS JURIS CIVILLIS>> cunoscut în Europa apuseană începând cu mijlocul secolului al XII-lea și care va influența legislația de pretutindeni.

Novile care constituiau legislația curentă sunt întocmite în limba greacă, semnul profundelor schimbări din natura imperiului creștin și a orientului.

O greșeală legislativă a lui Justinian care s-a soldat cu pierderea Italică a fost în 554 "Pragmatica sanctiune" *(5) document prin care Justinian reorganizează teritoriul Italic recucerirea ilustrând astfel caracterul anacronic al "recuceririi" nu numai prin încercarea organizării

b) Mănăstirile - se puteau clădi cu aprobarea episcopului, iar ctitorul punea la dispoziție materialul necesar. Desfințarea mănăstirii mixte sau duble și transformarea în mănăstiri numai de călugări sau numai de maici se facea tot cu aprobarea episcopului. Tot mănăstirile priveau și "casile de căină" - pentru fetele căzute, soții divorțate sau văduve, diaconese cu o viață scandaloasă, semeci în arest preventiv pentru delicte grele. Soții stăteau în mănăstire doi ani timp în care bărbății puteau să le primească. Dacă nu le mai primeau soții lor sau dacă aceștia mureau într-un timp ele trebuiau să stea toată viața în mănăstire.

Apocriziarii mănăstirilor de maici trebuiau să fie "eunuci dacă se poate" sau să aibă locuință în afara mănăstirii. Un egumen nu putea să aibă în grija mai mult de o mănăstire. El putea să judece pe călugări și putea să judecat de mai mari apocriziari sau de episcop.

c. Viața mănăstirească - Ca loc trebuia să fie pe căt se poate de retrăsă fără legături cu exteriorul (zid înalt). Viața la fel să fie retrăsă și să seeduca în comun, rugăciunca, masa, dormitul etc. Se dă în drumări și împotriva lenei pentru aci care intrau în monahism, crezând că duc o viață mai fără griji. So amintesc de asemenea măsurile disciplinare pentru cei care părăsesc mănăstirea sau care comit abateri grave.

d. Averea mănăstirilor. - În legile sale Justinian se ocupă și de problema materială a mănăstirilor. Pe căt se poate o mănăstire trebuie să fie "independentă material". Moștenirile prinite de cei ce erau

(continuare în pag.9)
Protosinghel OLIVIAN BINDU

DREPTUL SUB JUSTINIAN

ră din Atena care era păgână - depășând centru intelectual către Constantinopolul creștin <<Lumea clasică - păgână, cedea că locul lumii bizantine - creștine>>. Immediat după răscăala Nika din 532 când are loc reconstruirea catedralei Sfânta Sofia de arhitecti, renomii Anthemius din Trailes și Isidor din Milet; în 533 în luna noiembrie o comisie formată din doi profesori de

(urmare din pag.8)

monahi - treceau mănăstirii din care făceau parte. Părăsind mănăstirea avea rămâneea de ascendență în mănăstire. La fel se întâmpla și cu averea pe care o primeau, ca moștenire, copiii care trăiau în mănăstire. O altă sursă de venituri erau pedepsele materiale pentru delicte grave (răpiri, seducții, violuri, divorț nelegale etc.). Nov. 125, 123, 117, 134. Dreptul asupra averii mănăstirești a călugărilor nu este numai de uzufruct pe timpul vieții acestuia, ci unul direct de proprietate directă de la imediata intrare în monahism. Din averea aceasta se ajutau săracii, se întreținea clerul și clădirile bisericești. Alte izvoare ale averii mănăstirești sunt din : plata canoanelor date pentru diferite delicte, din testamente, din confiscarea averilor ereticilor, din confiscarea averilor color ce

ascund sau sunt părăsi la ascunderea monosizișilor, din averile celor anatematizați, pedepsirea dimonici etc.

e. Privilegiile averii bisericești - scutiri de unele impozite și dări (biruri) - putea preciza normele de succesiune - asigura deci un testament care nu avea execuitor (egumenul sau episcopul devine execuitor); asigura grija pentru întreținerea instituțiilor de binefăcere, putea răscumpăra prizonieri (chiar cu obiectele de cult ale bisericii, dacă era nevoie).

f. Administrarea averii bisericești. Se facea de ieconomi, clerici inferiori, administratori, episcopi mitropolii sau patriarhi. Interesant este că dreptul lui Justinian nu cunoște o colaborare a organelor de stat la administrarea averilor mănăstirești. Nov. 23, 24.

g. Întrebunțarea averilor bisericești. Pentru nevoile materiale ale obștei, pentru întreținerea

clădirilor și în scopuri de asistență socială exp : în cadrul ospiciilor - xenodochium : bolnițelor și spitalelor; azilelor de săraci; orfelinatelor ; azilelor de bătrâni .

DREPTUL SUB JUSTINIAN

Legislația patrimonială a lui Justinian a fost întradevăr grandioasă și cu binemerită urmări pentru biserică și societate. Concepția lui Justinian asupra raportului dintre stat și biserică este de "unitate". Biserica Ortodoxă este biserică de stat, iar legile ei - canoanele sunt de fapt și legile civile. Concepția lui Justinian este exprimată clasic în Novela a VI-a.

"Două daruri mari s-au dat

oamenilor prin grația divină : preoția și autoritatea statului (sacerdotium et imperium). Preoția poartă grija de cele dumnezești, iar cealaltă îngrijește de cele pământești ; amândouă având aceeași origine sunt podobabile vieții pământesti. De aceea împărații poartă la inimă cinstirea preoților care se roagă înainte rupt lui Dumnezeu pentru ei. Căci dacă preoția va fi fără prihană protutindeni și plăcută lui Dumnezeu, iar statul se va conduce drept și cu competență, atunci va exista cea mai bună înțelegere către va aduce oamenilor tot ce este folositor. De aceea noi avem cea mai mare grija pentru învățărurile adevarate (dogme) ale lui Dumnezeu și pentru cinstirea preoților și nădăjduim că pentru acesta vom fi părăsi la duruire cele mai mari ale lui Dumnezeu".

De la înălțimea celor 83 de ani Justinian a putut privi cu liniste și

seninătate opera vieții sale. Numărul mare de bătrâni, săraci, orfani și cărăbu pe care i-a cerut în așezările sale, imenele liturgice ca "Unul nașcut Fiind și Cuvântul lui Dumnezeu" și mai ales rolul lui pentru podeabă "Căsuța lui Dumnezeu" îl va părturisi Sfânta Sofia. De la acest om al lui Justinian poate spune ca Zaharia :

"Doamne, dacă ami năpăstuit pe cineva cu ceea, înoare și eu împărat".

*1. Stelian Brezeanu - O istorie a Imperiului Bizantin, Ed. Albatros, București, 1981, p.17.;

*2. Charles Diehl - Figuri bizantine, 2 vol., B.P.T., Ed. Perfilii literaturii, București, 1969, p.151;

*3. Procopiu de Cesareea - Istoria secretă, B.P.T., p.58-58;

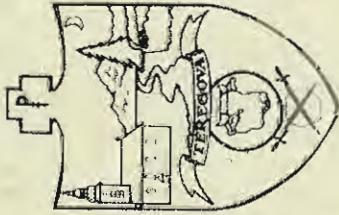
*4. C. Spulber - Conceptul bizantin de lege juridică, București, 1938, p.14;

*5. Nicolae Ioarga - Cultura și civilizația bizantină, p.159.

NIHIL
SINE
DEO

Dacă
credință
nu este
nimic nu este

TELEGOMINA

ANUL I, NR. 2 • PUBLICAȚIE DE INFORMARE ȘI OPINIE • IULIE - SEPTEMBRIE 1993

LUPTA PENTRU PACE

A lupta pentru pace, înseanță a apără viața oamenilor pe pământ.

Noi ca slujitori ai Bisericii străbune, avem datoria sfântă de a înălța rugăciuni pentru pace asemenea proorocului Isaia: "Doamne, revarsă pace peste noi, căci toate lucrurile noastre, pentru noi le-ai făcut" (XVII, 12), pentru că, aşa cum arată înțelepțul Solomon: "Mai bună este o bucată de pâine uscată în pace, decât o cană plină cu carne de jertfe, dar cu vrăjba". (Pilde XVII, 1).

Profețiile Vechiului Testament în legătură cu pacea s-au împlinit în timpul Mântuitorului, care a venit "ca să lumineze pe cei ce sedeau în întuneric și în umbra morții și să îndrepte picioarile noastre pe calea păcii" (Luca I, 79).

Năzuința spre pace constituie nu numai un deziderat, ci o poruncă dumnezească, după cuvintele Mântuitorului care spune: "Aceasta este porunca mea, ca să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu" (Ioan XV, 12). Iar apostolul neamurilor ne adresează îndemnul: "Trăiți în pace cu toți oamenii" (Romani XII, 18). Însă a trăi în pace nu

înseamnă numai a nu te porni sau a nu te manifesta împotriva cuiva (afi pasiv), ci dinpotrivă, a ne strădui pentru realizarea ei, aşa cum ne îndeamnă același apostol: "Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu bincle" (Romani XII, 21) și cum spune psalmistul David: "Ferește-te de rău și fă bine, caută pacea și o urmăză pe ea" (Psalmul 33, 13).

Sfântul Grigore Palama spune că "Dumnezeu a sădit în noi darul de a trăi". Datoria noastră este de a păstra cu slinjenie și a apăra cu hoarăre acest dar dumnezeiesc. Pacea este, cel mai de preț bun al oamenilor, "mama tuturor bunurilor" cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur.

Fără pace, nu putem avea liniște, sănătate și felicire. Așa cum pământul, acrul, apa și soarelor aparțin tuturor oamenilor în mod egal, la fel viața este un drept sacru al tuturor și nimenei nu are voie să decidă asupra vieții celuilalt și nici chiar asupra vieții lui, întrucât Creatorul ei este numai Dumnezeu.

Așadar, pacea este climatul creștinesc și natural pentru viață și desăvârșirea noastră.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Bogatava

2 iulie 1993

ANUL IV, NR. 111, 16 PAGINI, 40 LEI

INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRAGAN - LUGOJ

SĂPTĂMÂNA

DUMINICA A IV-A DUPĂ RUSALII

Pildă de caracter

+ Sutașul din Evanghelia Duminicii a IV-a după Rusalii este o minunată și edificatoare pildă de caracter. Este omul acțiunii morale; el nu disprețuiește pe cei mici, ci împotriva, le întinde o mână de ajutor când sunt în suferință: "Precum voi și voi să facă vouă camenii, faceți-le și voi asemenea". (Luca VI, 31).

Omul de caracter nu se abate nici cu o iotă de la linia dreaptă a vieții, el nu șovâșește, este un om statomnic și dintr-o bucată. Nu este nimic mai respingător și condamnabil decât omul, care pe buze poartă vorbe dulci, dar număru clocoțește de ură și așteaptă momentul ca să-și versen veninul peste cei cărora îi față le aduce osanale. Omul de caracter este cumpărăt la vorbă, gândește bine ce are de spus și nu dă drumul la cuvinte lipsite de sens. El are ca jință a vieții săvârșirea, cu exclusivitate a bineului, promovarea virtutii; el cunoaște și alegeră mijloacele cele mai nimerite pentru săvârșirea bineului și evitarea răului. Omul de caracter este modest, are conștiința valorii și imperfecțiunii sale și se consideră ființă cu drepturi și datorii ca și semenii săi. Exemplu edicator este sutașul din Evanghelie care poartă grija de slujitorul lui și cere Mântuitorului să îl vindece. În viața omului de caracter vom întâlni întotdeauna o deplină concordanță între gând, vorbă și faptă. Pentru el cuvântul dat este datorie curată, și-l îndeplinește cu orice risc, și-i pune în cumpărătinsă viața.

Așadar, dacă vrem să ajungem la o stare de statomnie a voinței în a săvârși fapte virtuoase, e necesar să facem sacrificii, se cer eforturi gigantice și îndelungate, spre a înfrângă egoismul, orgoliul, dorul de răzbunare și păcatul idolatriei personale. Avem daruri felurite, să le folosim cu înțelepciune. "Având darul slujbei, să stăruim în slujbă; având darul îndemnării să îndemnăm... urați răul și lipiți-vă de bine" (Romani, XII, 6-9). Sutașul din Evanghelie a făcut dovada iubirii frântești față de un slujitor al lui, deși era păgân; a dovedit practic că avea o inimă de aur, un caracter deznă de totă lauda. Purtarea lui poate fi imitată și de noi în fiecare zi și clipă din viața noastră.

Să ne ajute Dumnezeu! protosinghei OLIVIAN BINDIU

Bogatia și sărăcia

Sâmbătă - 15 iulie 1995

ANUL IV, NR. 112, 16 PĂGINI, 40 LEI

INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

SÂPĂTĂMÂNA

DUMINICA A V-A DUPĂ RUSALII

Trebuința nădejdii

Pericopa Evangheliei Duminică a V-a după Rusalii ne relatează despre vindecarea demonizaților din jinutul gadarenilor sau ghergesenilor cum î se mai spune.

Gadarenii au fost martorii vindecării celor îndrăciți. Ei s-au bucurat că s-a curmat o suferință mistuitoare, însă s-au întristat, mai ales după ce demonii au intrat în turma de porci ce păștea pe țarm, iar porcii s-au aruncat în mare și s-au înmecat. Gadarenii se împotriveau fățis ajutorului divin, din cauză că le lipsea scutul nebîruit al nădejdii, uitau că "întristarea lumii aduce moarte" (II Corinteni VII, 9).

Trebuința nădejdii este încrentă naturii umane, este suflețul vieții umane, este cea mai profundă, mai imperiosă, mai constantă și mai universală trebuință, imboldul tuturor întreprinderilor noastre, taina răbdării naostre și aroma fără de care chiar bucuriile noastre se refac în întristare.

Prin nădejde, aşteptăm măntuirea și mijloacele necesare înănturii, deci ca își trage seva de viață din credință, pe care o continuă și o duce spre desăvârsire. Nădejdea este un dor, este aşteptarea unui bun făgăduit, este încrederea neclinită în împlinirea făgăduinței date de Dumnezeu. Ea este un sal peste vreme, este oceanul cu care apropiem de ochii noștri sufletești, țeluri mai apropiate sau mai îndepărtate ale vieții noastre.

Nădejdea nu este o dorință vagă, nici o simplă revenire sau aştepțare pasivă a obținerii fericirii, ci un act de voință, un efort pozitiv către un sens bine determinat, izvor al străduințelor noastre de mai bine. Nădejdea este necesară pentru măntuire. Puterea nădejdii face minuni. Cine dorește cu tărie, cine nădăjduiește, acela obține: "Cere și vi se dă, căuta și vezi asta; bate și se va deschide", ne înțeamnă Măntitorul (Matei VII, 7).

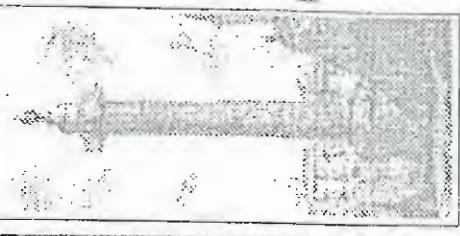
Cine și-a pus nădejdea în Dumnezeu, nu rămâne de rușine, cum au rămas gadarenii din Evanghelie, lipsiți de această izbăvitoare virtute. "Uitați-vă la neamurile cele de început și vedeați cine a nădăjduit spre Domnul și s-a ruinat?" (Iisus Sirah II, 10). Încredințați de acest adevară spunem și noi cu psalmistul: "În Dumnezeu este măntuirea mea; Dumnezeu este ajutorul meu și nădejdea mea în Dumnezeu". (Psalmul 61, 7).

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele române

ANUL IV NR. 16 PAGINI - 40 LEI
16 iulie - 22 iulie 1993
INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRAGAN - LUGOJ

SĂPTAMÂNAJ

MĂRITUL PROOROC ILIE TEZVITEANUL

Suirea la cer

T Sfântul prooroc Ilie, era fiul lui Sovac din Tezvi pământul Arabiei, din neamul lui Aaron și locuia în Galaad. Tezvi era cetatea dată preoților. Când l-a născut mama sa, tatăl său, preotul Sovac, a văzut în vis că niște bărbați cu veșminte albe, îl înfășurau cu foc și îi dădeau să mânânce pară de foc. Mergând la Ierusalim și spunând cele întâmplăte, preoții i-au tâlcuit visul spunând: "Nu te teme că lăcașul copilului va fi lumină. Cuvântul lui va fi hotărâre adevarată și viața lui cu Dumnezeu, iar râvna lui va fi plăcută Domnului și tot el va judeca pe Israel cu sabie și cu foc". Sfântul prooroc Ilie a prorocit acestea douăzeci și cinci de ani, și a apucat cu 816 ani, înaintea venirii lui Hristos.

Accesta este măritul prooroc Ilie Tesviteanul, care a pogorât de trei ori foc din cer, a opriț ploaia cu cuvântul său și a înviat morți. Tot el a fost cel care a văzut pe Dumnezeu la muntele Horev cât este cu puțină omului a-L vedea. A desfăcut cu cojocul său, apa Iordanului, și a fost huat la cer cu car de foc și a stat înaintea lui Iisus Hristos, la Schimbarea la Față. Prooroc Ilie a fost "om ascuțea nouă, trăind în trup", dar a fost omul care a ascultat și împlinit în viață lui poruncile lui Dumnezeu, făcând întotdeauna numai bine seimenilor săi.

Întotdeauna Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și i-a dat puteri deosebite. De aceea Biserica Ortodoxă îi-l oferă în fiecare an la 20 iulie, drept pildă de credință adevarată și statomică, pildă de răbdare în vreme de încercări și pildă de curaj în apărarea dreptății și adevărului. O înimă credincioasă se însuflețește prin aceste modele de credință, își întărește credința sa slabă, iar prim rugăciunea către acești purtători de credință și adevăr cere ajutorul lor ceresc.

Prăznuirea Sfântului prooroc Ilie, să fie și pentru noi cei de astăzi, un îndeîm și un sprujn în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor, o pildă luminoasă vrednică de urmat în viață.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

23 iunie - 29 iunie 1993

INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRAGAN - LUGOJ
ANUL IV, NR. 10/16 PAGINI, 59 LEI

SAPTMANAL

DUMINICA A VII-A DUPĂ RUSALII

Vorbirea de rău

Deseori fariseii și căturarii dădeau sentințe aspre, pentru anumite abateri de la litera legii. Concludentă în această privință, este purtarea lor în cazul cu femeia păcătoasă pe care au adus-o înaintea lui Iisus și au cerut pedepsirea ei, prin aplicarea dispozițiilor legii, cu toate că nu aveau autoritatea morală să facă aceasta. Sufletul lor era încărcat cu păcate mai mari decât păcatul femeii aduse la judecată, de aceea Mântuitorul i-a răsunat, pronunțând cuvinte de iertare, nu de osândire, la adresa femeiei păcătoase. Fariseii criticau orice faptă bună săvârșită de Mântuitorul, încercând să-l defâlmeze în fața poporului. Astfel Mântuitorul, ieșind din casa lui Iair, căruia îi arătase iubirea sa "redând viață fiicei acestuia. Întâlnind doi orbi și-a revârsat și asupra acestora inima și ajutorul său, precum și asupra unui mut greu încercat de demoni. Deși erau martorii acestor binefaceri, fariseii îl defâlmau pe Iisus, spunând: "Cu domnul demonilor scoate pe demoni" (Matei IX, 34). Nu recunoșteau binefacerile ci, stăpânii de demonul distrugerii vorbeau de rău și calomniau, săvârșind un mare păcat lor și celor din preajma lor.

Vorbirea de rău este o deprindere urâtă a unora dintre noi de a da în vîleag defectele semenilor sau de a născocî defecte pe scama lor. Bărbitorul critică foarte sever greșelile și lipsurile altora, în schimb este foarte indulgent cu ale lui, ori căt de mari ar fi. Vorbirea de rău își are rădăcina în lipsa cunoașterii de sine, în egoism, dar mai ales în reaua întrebuijare a limbii noastre. Înțeleptul Solomon spune: "În puterea limbii este viața și moartea". (Pilde XXVIII, 21). Înțeleptul Zenon spunea: "Adu-ți aminte că noi am primit două urechi și numai o gură, ca niciodată să nu uităm că de două ori mai mult trebuie să ascultăm decât să vorbim."

Mântuitorul ne povăduiește: "să scoatem cele bune din visteria inimii noastre" (Luca VI, 45) și acestea să le exprimăm prin cuvânt, fiindcă "pentru orice cuvânt grăbit în deșert, vom da seama în ziua judecății." (Matei XII, 36). Așadar se cuvine să stăpînim cu osebire vorbirea de rău, care strică linistea, pacea și fericirea noastră și a celor din jurul nostru, când demonul vorbirii de rău ne provoacă, ca și fariseii din Evanghelie, să zicem cu psalmistul: "Pune, Doamne, pază gurii mele și ușă de îngrijire împrejurul buzelor mele, să nu abăji inima mea spre cuvinte de vicleșug ca să tăgăduiesc răspunsurile cele din păcate" (Psalmul 140, 3-4).

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Bogatava

20 iulie - 5 august 1993

ANUL IV, NR. 15/16 PAGINI: 50/51

SĂPTĂMÂNAI

NDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A VIII-A DUPĂ RUSALII Săturarea mulțimilor

Întotdeauna, Mântuitorul Iisus Hristos era urmat de mulțime de oameni dormici să audă cuvântul cald al Acesteia, cuvânt care pentru toți cei care-L urmău constituia o minunată hrana spirituală.

Pericopa Evangheliei Duminica a VIII-a, după Rusalii, relatează despre săturare mulțimilor cu cinci pâini și doi pești. Iisus, Domnul, a săturat cinci mii de oameni, femei și copii cu cinci pâini și doi pești și au mai rămas încă douăsprezece coșuri pline cu fărămituri.

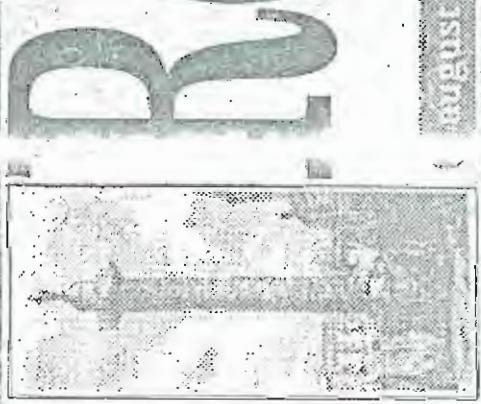
Din această pericopă evanghelică mai reținem faptul, că locul era pustiu. Nici o așezare omenească nu era prin apropiere și totuși popor mult îl urmează pe Mântuitorul, fiecare uitând de ale sale, preocuparea de prim ordin fiind, ascultarea cu nesă a cuvintelor minunate ieșite din gura Mântuitorului. Nu se ține cont de greutățile pustiului, nici de faptul că se lasă înserarea.

Între mulțimile din pustiu mulți erau bolnavi și au uitat de boala lor, din dorința de a-și lumina viața cu lumina provenită de la "lumina lumii".

Evanghelia Duminicii mai spune că Iisus "văzând mulțime mare l-a făcut milă de ea și a vindecat pe bolnavii lor". (Matei XIV, 14). Iată o pildă de bunătate harică, care nu stă nepăsătoare în fața nenorocirilor. Domnul Iisus nu puțea lăsa pe aceșii bolnavi să sufere mai departe, din moment ce au dat dovadă de multă credință și jertfă, mergând în acest loc pustiu. Săturarea mulțimilor și a noastră a tuturor, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, nu înscamnă că noi trebuie să aşteptăm să ne vină totul de-a gata, ci, dimpotrivă trebuie să muncim și prin muncă cinsti să ne câștigăm "pâinea cea de toate zilele". Ormul credincios e bine ca înțoideauna să se mulțumească cu ceea ce îi este de trebuință, iar din prinosul său să dea și semenilor.

Așadar, să rugăm pe Dumnezeu ca minunea înmulțirii celor cinci pâini și doi pești pentru săturarea mulțimi, să cântăreasă și să dea un nou avânt credinței noastre ortodoxe.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Bogatătatea

12 august 1993

ANUL IV, NR. 116, 16 PAGINI, 50 LEI

SĂPTĂMÂNAL

VDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A IX-A DUPĂ RUSALII

Lupta cu valurile

Pericopa Evangheliei Duminicii a IX -a după Rusalii, ne relatează despre Iisus că s-a retras pe munte să se roage. Se făcuse scara. Sfinții Apostoli au plecat cu corabia la Capernaum. Pe loc s-a ivit o furtună și corabia era amenințată să fie răsturnată de valuri. Apostolii s-au luptat cu valurile până la strajă a patra din noapte, când a venit Mântuitorul spre corabie, mergând pe deasupra apelor ca pe uscat. Părându-lui că este o nălucă, Mântuitorul i-a încredințat că El este, poruncindu-i lui Petru să iasă din corabie și să se îndrepte spre El, ceea ce a și făcut. Vântul cra puternic, iar Petru s-a înfricoșat și a început să se cufunde, de aceea a apelat la ajutorul lui Iisus, zicând : "Doamne, scăpa-mă". Iisus i-a întins mâna și i-a spus : "Pui în credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" Apoi a certat vântul, și furtuna a început. Cei de față i-s-au închinat exclamând : "Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu ești" (Matei XIV, 22 - 34)".

Asemenea mării bântuite de furtună este și viața noastră. Pe marea învisorată alcărgă corabia vieții noastre, purtată încoace și încolo de vânt și de furtună. Furtuna o simțim, în sufletul nostru, unde bîncile și răul se războiește cu furie, cum se luptau Sfinții Apostoli cu valurile mării.

Marea vieții este furtunoasă și ușor putem cădea-pradă ispitelor, de aceea se cuvine a da ascultare înđenmului paulin : "Vedeți, frajilor, să umblați cu luare amintă" (Efeseni V, 15). La vreme de necaz e necesară rugăciunea stăruitoare, asemenea celei rostită de Petru : "Doamne, mărtuiește-mă", căruia Iisus i-a întins mâna și l-a izbăvit.

Așadar, avem datoria sfântă, să ne ferim de bântuiala ispitelor și să ne rugăm cu lacrimi ca Dumnezeu să ne dea ajutorul său, ca să le biruim pe toate, spre a nu ne înglodă în păcate.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele regale

13 ani de la 19 august 1992

ANUL IV, NR. 1176 PAGINI 1-59 IANUARIE

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A IX-A DUPĂ RUSALII Izbăvirea de suferință

În pericopa Evangheliei Duminică a X-a după Rusalii, nici se relatează despre o inimune săvârșită de Mântuitorul și anume: vindecarea unui lunatic, la stârinița unui tată îndurerat. Înainte apelase disperat la Sfîntii Apostoli, rugându-i să-i vină în ajutor, dar fără nici un rezultat. Ceea ce nu au făcut Apostolii, face Mântuitorul, redând sănătatea acestei ființe mistuită de suferință, arătând că, în astfel de situații, de folos sunt postul și rugăciunea. Orice părinte aleargă pentru a-i reda sănătatea copilului său, mai ales când acesta este în grea suferință. Părinții au datoria sfântă să facă tot ce le stă cu putință spre a-și salva odraslele din boala lor trupească, precum și de ridicarea lor din necaz.

Părinții sunt chemați să poarte grija de sănătatea trupească a copiilor, asigurându-le hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Ei mai au datoria de a-i povăjui pe copii, să meargă pe calea cea bună a vieții, plăcută Domnului, potrivit indemnului Sfântului Apostol Pavel care zice: "Părinți, creșteți pe fiți voștri întru învățătura și iertarea Domnului" (Efeseni VII, 4). Părinții trebuie să stea întotdeauna pe poziția sincerității în raporturile dintre ei și a responsabilității față de buna creșterea a copiilor.

Copiii trebuie mereu lămuiri că existența hojnără, parazitară, desfrâul, beția, aduc neputință și bătrânețea prețimpurie. Viața ordonată este singurul antidot al uneacării pe povârnis și izvorul deplinilor bucurii. În privința griji și răspunderii părinților față de educația pe care sunt chemați să-o dea copiilor, Înteleptul Sirah, spune: "Ai seiori? Învăț-i pe ei și încovoiaje din pruncie grumazul lor. Ai fete? Veghează la curăția lor și să le arăți o față serioasă" (Întelepciunea lui Iisus Sirah VII, 24 - 25).

Așadar să facem tot ce ne stă în putință să salvăm copiii de suferință trupească și susținească, în care de mult se găsesc, urmare păcatului și fărădelegilor ce le săvârșesc.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștețărea

ANUL IV - NR. 100 - 26 IUNIE 2013

L-INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

SĂPTĂMÂNĂ

DUMINICA A XI-A DUPĂ RUSALII

Despre iertare

Parabolă din Evanghelia Duminică a XI-a după Rusalii, are următorul înțeles: stăpânul simbolizează pe Dumnezeu, slugile suntem noi, cei obligați să împlinim, voia Sa cea Sfântă. Călcarea voii lui Dumnezeu este foarte frecventă, ca pînă în numele de păcat care este asemenea unei datorii pe care o contractăm față de El.

Sluga care datoră stăpânului zece mii de talanți reprezintă pe cel ce s-a săcătuit vinovat de multe și grele păcate. Aceasta sărăcătare din partea lui Dumnezeu, nu poate scăpa de povara datorilor, adică a păcatelor, săvârșite cu adeziunea voinei sale.

Sluga ingrată și nemilosă din parabolă este icoana fidelă a multora dintre noi, care nu cerem iertare de la Dumnezeu pentru păcatele grave și pentru neputința vieții noastre.

Iertarea, mai ales a dușmanilor este foarte greu de implementat existând în noi tendințe de a răspunde la violență cu violență și la ură cu ură. Însă iertarea este singura cale de a nu mai adăuga rău la rău. Este mijlocul, prin excelență, de sublimare a urii și a poftei de răzbunare.

Prin iertare convertim pe păcătos la o viață nouă și-l redăm societății mai bun din punct de vedere moral, deci util celor din jur.

Așadar călea către mântuire este iertarea, Adevărul "Iertăți și vezi și iertăți" (Luca VI, 37) ni-l pună în lumină și cultul nostru creștin. Fiecare ecclenie exprimă ideea iertării păcatelor și dobândirea vieții celei veșnice. Sfânta Liturghie se săvârșește pentru iertarea păcatelor celor vii și celor morți. Același scop îl urmăresc și Sfintele Ieruri, precum și alte rugăciuni și slujbe ale Bisericii. Se cuvine, mai mult ca oricând să iertăm "de șaptezeci de ori câte șapte" celor ce ne fac rău, pentru că Măntuitorul Iisus Hristos a consfințit această virtute pe Dealul Golgotei când a spus baijocoritorilor săi: "Părinte, iartă-le lor, cănu știu ce fac" (Lucia XXIII, 34).

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Bogatotata

27 august - 2 septembrie 1993

ANUL IV, NR. 1924 PAGINI, 50 LEI

NAL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRAGAN - LUGOJ

SAPTAM

DUMINICA A XII-A DUPĂ RUSALII Cinstirea părinților

Potrivit cuvântului Mântuitorului, prima și cea mai mare poruncă este: "Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău...", iar porunca a doua, la fel cu aceasta: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți" (Matei XXII, 37 - 38). Semenei noștri cei mai apropiati sunt părinții. Ei ne-au dat viața, ne-au îndrumat primii pași, ne-au învățat omnia, tăria ce dau frumusețea caracterului.

După Dumnezeu, părinții sunt cei mai mari binefăcători ai noștri, în viață pământească.

Cinstirea părinților este o cerință a firii, o întâlnire la toate popoarele, chiar și la toate viețuitoarele, oricăr de sălbaticice ar fi ele. Este trăsătură dominantă ființei umane și se întemeiază pe un sentiment natural. Copilul se simte legat de părinți aleargă la ei, le cere sprijinul și ocrotirea. Cinstirea părinților face parte din legile eternale ale sufletului omeneșc. Prin nimic nu se înalță cineva mai mult, nu se definește ca fiind rațională și etică, decât cinstindu-și părinții.

"A cinsti pe tatăl și pe mama ta" înseamnă să-i iubește cu toată căldura sufletului tău, cu iubire plină de credință lipsită de orice sfărătie, să le dai ascultare, să nu le întorci vorba sau să le dispreuieni povata.

A cinsti pe părinți, mai înseamnă a vorbi cuviințios cu ei, a le împlini voia, a nu te rușina de ei în societate, a-i ajuta în toate împrejurările cu osebire în necaz și la bătrânețe, spre a nu se adeveri proverbul că: "un părinte crește zece copii, dar zece copii nu pot ține un părinte". Nu trebuie citat niciodată, a-i pomeni pe părinți în rugăciuni și a le îngriji mormântul. Mormântul părinților este un loc de reculegere, un loc sfânt pentru copii.

Necinstirea părinților la evrei se pedepsea cu cea mai aspră pedeapsă: uciderea cu pietre. Pentru cei ce dispreuiesc pe părinți Solomon are cuvinte drastice: "Ochiul care își bate joc de părintele său și nu ia în seamă ascultarea maicii sale, să-l scoată corbii care sălășluiesc lângă un curs de apă, iar puii de vultur să-l mânânce" (Pilde XXX, 17).

Așadar, se cuvine să ne mângâiem părinții, în vederea ușurării bătrânețelor lor, împlinind în felul acesta cuvintele scripturii care zic: "Fiule, sprijină pe tatăl tău la bătrânețe și nu-l mânlui în viață lui. și chiar de i se va împuțina mintea lui, ai îndurare și nu-l dispreui, când tu ești în putere" (Iisus Sirah III, 12 - 13).

Sau "Ascultă pe tatăl tău și nu dispreui pe mama ta când ea a ajuns bătrâna" (Pilde XXIII, 22).

protosinghel OLIVIAN BINDIU

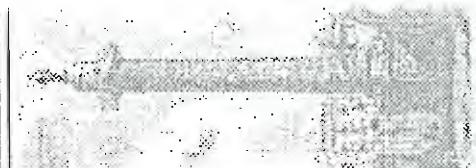
RegeșteotăIea

3 - 9 Septembrie 1993

ANUL IV, NR. 120, 16 PAGINI, 50 LEI

SĂPTĂMÂNA

AL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A XIII-A DUPĂ RUSALII

Mlădiță altoită

Pericopa Evangheliei Duminicii a XIII-a după Rusalii, ne relatează pilda cu lucrătorii viei. Mântuitorul Iisus Hristos a spus în mai multe locuri și de mai multe ori pilda despre lucrătorii viei, totdeauna cu alte cuvinte, dar cu același înțeles. Noi trebuie să știm că fiecare creștin este o mlădiță în via Domnului, altoită în via cea adevărată care este Iisus Hristos. Așa cum stăpânul viei taie mlădițe neroditoare, așa se exclude din societate omul care nu face fapte bune. După cum se bucură stăpânul viei de mlădița roditoare, așa se bucură și lumea creștină, de omul cu fapte bune, ca și cum i-ar înmulți mlădiță.

Aveam, însă și lucrători în via sufletelor noastre. Părinții nostri, dascăli, preoți și toți mai marii noștri, lucrează, dându-ne pilde, sfaturi și îndemnuri. Ei răspund de noi în fața Domnului. Dacă sfaturile și îndemnurile lor vor fi bune, înseamnă că ei aduc rod Stăpânumui. Ei mai sunt și slugile trimis să ia rodul pentru Stăpânum și Dumnezeul nostru. Cu fiecare problemă ce ne-o cer părinții, cu fiecare lecție pe care o ascultă dascălii, cu fiecare mărturisire ce ne-o administreză preoții, ei vin în numele Stăpânumui să ne ceară rod din vie. Numai așa fiecare creștin va fi socotit un adevărat lucrător al sufletului său, al celei mai adevărate mlădițe de vie.

Rodul care ni se cere sunt faptele bune, pentru cei din familia noastră și pentru aproapele noștri.

Așadar să ne străduim să facem fapte bune. Domnul în fiecare zi vrea să culeagă rod din via sa. Să nu treacă o zi fără o faptă bună ca în fiecare zi să avem atâtea fapte bune, încât să întreacă și la număr și la greutate pe cele rele. Să ne îngrijim sufletele ca mlădița lor de vie să nu aibă răgaz să se sălbaticescă. Să săvârșim atâtea fapte bune, încât să nu mai avem timp pentru cele rele. Atunci slugile Stăpânumui vor avea bucuria de a lua rod și Dumnezeu, Stăpânum nostru, se va bucura, că nu am produs nici-o supărare slugilor lui. Așa să fie!

protosighel OLIVIAN BINDIU

Regele otăveagă

17 - 22 Septembrie 1993

ANUL IV, NR. 122, 16 PAGINI, 50 LEI

(AL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

SĂPTAMÂNĂ

DUMINICA DUPĂ ÎNALȚAREA SFINTEI CRUCI Lepădarea de sine

Pericopa Evangheliei Duminicii după Înalțarea Sfintei Cruci, ne arată scopul căștigării mânduirii personale și cele două condiții speciale: lepădarea de sine și purtarea crucii.

Lepădarea de sine este primirea sufletului, dezbrăcarea noastră de omul cel vechi și îmbrăcarea în omul cel nou, schimbarea ființei noastre în întregime, din temelic. Lepădarea de sine este smulgerea din ghiarile ucigațoare ale păcatului, dezumflarea sufletului nostru de trusie și zidirea unei făpturi noi, îmbogățite în iubirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Ea nu exclude bucuriile vieții, aducând mesajul lor, întru Domnul, în viața aceasta, dar și în cea viitoare. Bucuria curată este considerația față de creștinism, ca un dar al lui Dumnezeu, prin purtarea crucii și urmarea lui Hristos.

Crucea este simbolul vieții creștinești, semnul biruinței. Cu semnul crucii suntem primiți la Sfântul Botez, semnul crucii ni se face la Taina Nunchii, semnul crucii ni se pune când murim și tot semnul crucii ne însoțește în fiecare zi, de la naștere până la moarte; crucea înserină suferință și biruință, moarte și înviere.

Creștinul are marca datorie de a înțelege că suferința este o slujbă adusă lui Dumnezeu, împlinirea voii Sale și practicarea fără întrerupere a binelui, pentru mânduire.

Drumul către mânduire este deschis tuturor. Mânduirea este urmarea întrebuiințării înțelepte a darurilor, în viața părnântească. Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, suntem chernăți să-l imităm și să-l urmăm pe Iisus Hristos.

Acum Iisus ne cheamă și ne îndeamnă să facem încercarea cea mai din urmă: încercarea iubirii. Mântuitorul ne cere să-l iubim pe om aşa cum este, ca să-l putem cuceri pe Dumnezeu. Astă putem să dăm noi oamenii în schimbul sufletelor noastre, pentru mânduirea lor. Să ne ajute Dumnezeu!

protosighel OLIVIAN BINDIU

Progresul României

ANUL IV NR. 123, 16 PAGINI, 50 LEI

24 - 30 Septembrie 1993

AL INDEPENDENT DE OPINIE ŞI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

SĂPTAMÂNĂ

DUMINICA A XVIII-A DUPĂ RUSALII

Chemarea la apostolat

Evanghelia Duminicii a XVIII-a după Rusalii, ne prezintă o icoană simbolică despre a doua alegeră a apostolilor. Despre această alegeră au scris evangeliştii Matei și Marcu, dar fără să dea și icoana simbolică. Icoana are mai multe părți; cea dintâi ni se înfățișează prin următoarele cuvinte: "Și urcându-se într-o din treile corăbi, care era a lui Simion, l-a rugat să o depărteze puțin de la uscat. Și șezând în corabie, învăță din ea mulțimile" (Luca V, 3); iar cea de-a două se înfățișează prin cuvintele: "Și făcând ei accasta, au prins mulțime mare de pești ..." (Luca V, 6); iar cea de-a treia "De acum înainte vei fi pescar de oameni" (Luca V, 10).

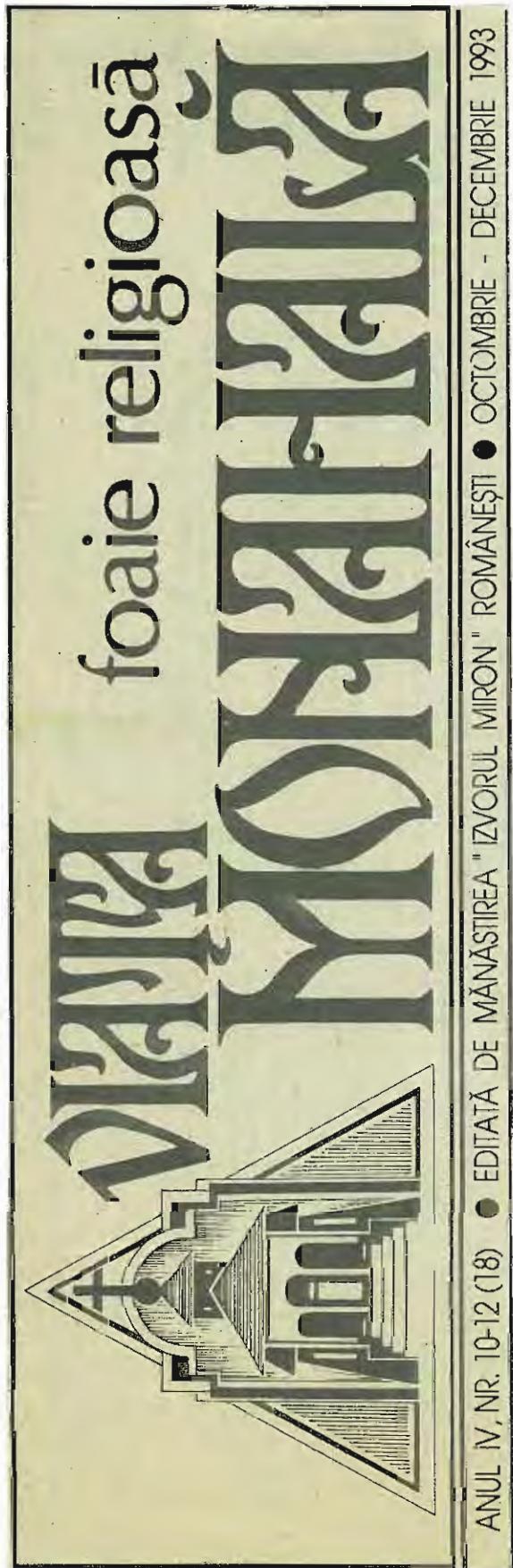
Sfinții și marii tâlcitorii spun că predica din corabie, pescuirea minunată și chemarea la apostolat; au fost săvârșite de Mântuitor ca lucruri väzute și auzite; spre a însemna prin ele alte lucruri mai presus de văzul și de auzul cu ochii sau cu urechile.

Minunea despre "Pescuirea minunată" ne demonstrează cum nu se poate mai bine, Mântuitorul prin fapta sa a determinat o cotitură în viața unor pescari, făcându-i să renunțe la pescuit și să se înroleze ca apostoli ai legii evanghelice.

Cele relatate de pericopa evanghelică închipuie chemarea Bisericii, a apostolilor și a urmașilor lor (episcopi și preoți) din toate vremurile. Corabiadă din evangelic, înseamnă Biserica, mulțimea de pe lârm închipuie iudaismul, învățăței din corabie sunt Israîlul credincios, marea largă simbolizează lumea păgână, mreaja pescarilor este învățătura lui Hristos, peștii prinși sunt păgânii încreștinăți, rupturile mrejii închipuie dezbinarea dintre creștini, iar cufundarea corabiei înseamnă primejdile care vin asupra Bisericii lui Hristos. Așadar, Mântuitorul, a întemeiat Biserica pentru pacea și iubirea dintre oameni și ca prin ea să ne mântuim. Biserica, este mama noastră a tuturor, ne iubește pe toți la fel, ne învăță să ne iubim; ne împăcă pe unii cu alții și pe toți cu Dumnezeu. Să o cinstim, ca pe o mamă bună, ferindu-o de slăbiciunile omenești.

Se cuvine deci, să fim și noi pescari de oameni, povățiori și sfătuitori ai semenilor noștri pentru credință, pentru Biserică și pentru Hristos.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

ANUL IV, NR. 10-12 (18) • EDIȚIA DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • OCTOMBRIE - DECEMBRIE 1993

NAȘTEREA DOMNULUI

Toate sărbătorile noastre creștinești revarsă în inimi duh de mângâiere și de împăcare, toate sunt izvor de îndemnuri pentru mărirea lui Dumnezeu și slujirea oamenilor, pentru zidirea vieții noastre pe temelii de dreptate și iubire; dar Nașterea Domnului, Crăciunul sfinelor noastre credințe și datini se pare a fi în această privință mama tuturor sărbătorilor.

În această preamărită sărbătoare a creștinătății, să ne aducem aminte că noi creștinii cunoaștem voia lui Dumnezeu din dumnezeieștile scripturi, din tradiția Bisericii noastre, ca și din scrierile Sfintilor Părinți. Pe măcesul tuturor și în puține cuvinte, voia lui Dumnezeu a fost vestită chiar în noaptea Nașterii Domnului de cetele îngerești, care cântau deasupra peșterii din Betleem: "Mărcic întru cei de sus, lui Dumnezeu pe pământ pace și între oameni bunăvoie" (Luca II 14). Această solie a cerului este piatra de temelie a credinței noastre, este îndreptarul vieții noastre și chezașia mântuirii noastre.

În staulul de la Betleem, Dumnezeu a coborât pe pământ în persoana Fiului Său preaubit. Numai Dumnezeu - Omul și acesta a fost Iisus Hristos, putea să izbăvească pe oameni din robia păcatului și a morții. Răscumpărătorul nostru trebuia să fie "Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, alcătuit din suflet și trup, de o ființă cu Tatăl după Dumnezeire și de o ființă cu noi după omenire."

Întruparea Mântuitorului Iisus Hristos rămâne fără sens, dacă pierdem din vedere învățatura Sa despre pacea care trebuie să stăpânească în lume, întrucât oamenii sunt frați între ei și sunt datori să se iubcască unii pe alții, precum i-a iubit Iisus. Cu prilejul sărbătorii Nașterii Domnului, păstorii Bisericiilor ne-au îndemnat din vechime să ne plecăm urechea la cântarea îngerească auzită deasupra staulului de la Betleem: "Pace pe pământ, între oameni bunăvoie".

Mărind nașterea cea după trup a Mântuitorului Hristos în staulul de la Betleem, să ascultăm cântarea prin care Biserica preamărește pe Pruncul Iisus: "Hristos se naște, măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L, Hristos pe pământ, înălțați-vă". (Catavasiile Nașterii) Aproape de două mii de ani, creștinii de pretutindeni, au sărbătorit Nașterea Domnului, pătrunși de sentimentul că El, împlinind pe pământ, pentru oameni, lucrarea înaltă a eliberării lor din legăturile păcatului și ale morții, se cuvine să fie adorat ca Dumnezeu atotputernic, iar învățărurile lui să fie împlinite întru totul ca fiind date de Dumnezeu - Omul pentru fericirea oamenilor.

Noi, cei de astăzi, suntem datori să facem din sărbătoarea Nașterii Domnului prilej de cercetare a conștiinței și a faptelelor noastre în lumina învățurilor evanghelice, care ne cer: să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, recunoscând fiecărui om valoarea pe care i-a dat-o Creatorul, care l-a făcut după chipul și asemănarea Sa; să iubim dreptatea și să înlăturăm din lume, ura, dezbinarea și răutatea. Împlinind toate acestea, ne vom dovedi cu toții vrednici de întruparea Mântuitorului Hristos și vom putea sărbători cu bunăcuvîntă Nașterea Sa suprafirească.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

GÂNDURI ISTORICE ȘI CREȘTINE DESPRE PACE

Problema păcii, mult și amplu dezbatută, în cursul istoriei, vom aborda-o din punctul de vedere a evoluției în timp a acestui concept și bineînțeles, din punct de vedere creștin. Întronarea păcii pe pământ e urmarea venirii în lume a Mântuitorului, a "Domnului Păcii", Mesia cel vestit de profeti și așteptat de toate popoarele, a cărui stăpânire și pace nu va avea hotar (Isaia 9, 5 - 6).

El va lua asupra Sa păcatele noastre și ne va da nouă pacea (Isaia 52, 12 - 13). În concepția profetică a Vechiului Testament, pacea se realizează prin prefacerea lăuntrică a oamenilor, care, apoi îndrumă întreaga lor activitate. Pacea individuală are în permanență întărietate asupra comunității. (1)

Iisus Hristos, ca "Domn al Păcii" a adus pacea între Dumnezeu și oameni, "pacea în cer și întru cele înalte" (Luca XIX, 38), pacea spirituală ca dar al lui Dumnezeu.

Sfântul Apostol Pavel afirmă că pacea vine prin Cruce, adică prin răscumpărarea Domnului (Gal. VI, 14 - 16).

Sfântul Iuda o consideră milostivire dumnezeiască, după spusele Mântuitorului: "Pace vă las vouă, pacea mea dau vouă" (Ioan XIV, 27).

garantează promovarea și menținerea unor raporturi pașnice între popoare.

Încă din antichitate, filosofii Aristotel, Platon, Cicero ... cereau să se promoveze între oameni și popoare "raporturi de pace și bunăvoiță mutuală", iar "legiuirile să se alcătuiască în vederea păcii".

Gânditorii evului mediu subliniau necesitatea reglementării relațiilor dintre state prin mijloace pașnice, în scopul asigurării unei "păci permanente" și eliminării războiului. Neagoe Basarab considera războiul, ca o soluție extremă. Gânditorul medieval care contribuie efectiv la elaborarea unor norme menite să ducă la stabilirea de relații pașnice între state și care pune bazele unui drept al păcii este Hugo Gratius în lucrarea sa "De jure bellorum ac pacis". Stăruie asupra moderării și toleranței, acordând un rol important tratatelor încheiate între părți ce trebuie respectate. (4) Egalitatea statelor, spunea el, este o premisă a păcii.

J.J. Rousseau consideră că principală piedică în calea menținerii păcii o constituie inegalitatea dintre oameni.

Promovarea și menținerea păcii sunt și în concepția gânditorilor români Miron Costin, Constantin Cantacuzino, Nicolae Milescu și Dimitrie Cantemir.

popoarele au nevoie de pace, iar pacea presupune înțelegere, cooperare. Asistăm la elaborarea unor norme și principii de drept internațional menite să asigure pacea, libertatea popoarelor și cooperarea pașnică între națiuni. (5)

Trebuie să subliniem și efortul Bisericii noastre care întreprinde acțiuni de pre-întâmpinare a unui război, de salvagardare și consolidare a păcii. (6)

Pentru creștini orice jertfă sângeroasă în afara de jertfa supremă a Mântuitorului, nu are nici un rost, pentru că Jertfa Lui este îndestulătoare și pentru că Hristos nu S-a jertfit în util pentru noi. (7)

Dacă ne păstrăm credința și calitatea de creștini, nu putem să ne alăturăm vreodată instigatorilor sau șuțitorilor la război, fără a-L trăda pe Hristos și fără a ne lipsi de binefacerile jertfei Sale.

Dacă știința a ajuns să poată trata boli grave, fără speranță și să salveze oameni supuși morții, atunci se cuvine ca noi, creștini, în special, să luptăm împotriva morții pe care o aduce războiul. Împreună cu masele de oameni cinstiți din lumea întreagă, împreună cu toate popoarele, credincioșii de orice religie și în special creștinii de pretutindeni gândesc la fel asupra problemei păcii și a războiului. Ei își

măsură încât să ofere omenirii un trai fericit, fără de nici o osteneală. Lupta omului pentru pace va fi până la sfârșit binecuvântată de Dumnezeul Păcii, în care se rezămă cu temei nedesmințit, până și nădejdea celor fără de nădejde. Nu considerăm că dificultățile și primejdiiile n-ar putea fi înălțaturate din pricina slăbiciunii fizice omenești stăpânită de păcat. Suntem convinși că precum niște primejdii nu e prea mare pentru dobândirea mântuirii, tot la fel nici pentru cei ce vor cu adevăr să trăiască în pace și să evite războiul, nici o piedică nu este de neînlăturat. Prinții rămase și obstacolele în calea păcii, pot fi înălțurate de către omenire cu mijloace de care dispun la ora actuală.

Îngâmfarea generată de posesia unor arme distrugătoare trebuie înălțurată în special în zilele noastre. (11)

Biserica noastră duce o acțiune fermă pentru pace, prin mijloacele ei.

Într-adevăr, ele se înscrui în cadrul periodice de dezarmare și pace a cultelor religioase din țara noastră care lansează apeluri de pace către toate religiile și popoarelor, precum și pastorale și publicații în favoarea păcii.

În plină desfășurare a luptei pentru pace, noi ne găsim cu gradul și cu fapta, alături de

Ea, pacea este una din roadele Duhului (Romani VIII, 6)

Iisus Hristos a adus pacea și între popoare : "Fericiti făcătorii de pace că aceștia fi lui Dumnezeu se vor chesa". Iubirea este cea care îi uriește pe toți în pacea lui Hristos. Concepția creștină a întreitului aspect al pacii - pacea cu Dumnezeu, pacea cu aproapele și pacea cu sine însuși se reflectă în scrierile Sfinților Părinți, care îndeamnă la pace, arătând că în viața popoarelor pacea se numără printre bunurile supreme. (2) Prin aceștia amintim pe Sf. Clement Romanul, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Ioan Gură de Aur și alții.

Pentru menținerea pacii, unii Sf. Părinți îmărturugăciuni fierbinți, iar alții consideră pacea ca o năzuință ce trebuie împlinită, accentuând însă și pacea lăuntrică.

În general toate religiile lumii au făcut din pace una din năzuințele lor constante și una dintre învățărurile lor principalele (3), precum a constituit și o preocupare permanentă și pentru foarte mulți cărturari, oameni de știință, filozofi, teologi, juriști .. din toate timpurile. Cu toții consideră pacea ca o stare structurală firească în relațiile dintre state și popoare, fapt pentru care au căutat să eliminate războiul din viața societății și să stărnicească o serie de norme care să asigure, să

împreună nu numai gândurile ci și eforturile pozitive, în mod organizat, cu cele ale tuturor luptătorilor pentru sfânta cauză a pacii. (8)

I. Kant în "Spre pacea eternă" demonstrează necesitatea conservării pacii în lume pe calea constituiri unei organizații internaționale pentru pace.

Cu privire la organizarea și reglementarea pacii prin norme de drept s-au exprimat și gânditorii români: Simion Bărnuțiu în lucrarea "Dreptul războiului și al păcii" subliniază că pentru păstrarea pacii este necesar un "statut juridic între națiuni", iar George Barițiu consideră că națiunile trebuie să aibă un statut juridic care să consacre egalitatea lor deplină, în drepturi și neamestecul în treburile interne. Mihail Kogălniceanu susținea că statutul juridic al popoarelor trebuie să cuprindă drepturile tuturor, fără deosebire, iar Nicolae Bălcescu consideră posibilă și necesară "unierea și alianța popoarelor" cu respectarea suveranității, fiind adeptul tratatelor diplomatice pentru rezolvarea diferendelor.

Cărturul Nicolae Iorga s-a pronunțat pentru crearea unui climat care să asigure dezvoltarea unor relații pașnice pentru "propășirea țărilor și progresul tuturor popoarelor".

În contemporanitate se impune mai mult ideea "coexistenței pașnice ca singura alternativă viabilă", pentru că pentru progres și dezvoltare

împreună nu numai gândurile ci și eforturile pozitive, în mod organizat, cu cele ale tuturor luptătorilor pentru sfânta cauză a pacii. (8)

Adevărul evanghelic, atât de evident oricând și mai ales în vremurile noastre, are totuși nevoie de lămuire spre reala aplicare, pentru că se mai află și în aceia care susțin teza unui creștinism militarist. Împotriva unei astfel de teologii de cruciadă, susținută de unii, din cadrul atomismului militar amenințător, trebuie susținută cu fermitate teologia pacii. (9)

Pacea este și pârghia viețuirii fericite pe pământ și a vieții veșnice în împărăția cerurilor.

Suntem datorii să acționăm cu toată hotărârea, pentru că pacea să nu se ia de la noi, pentru că să nu i se permită nimănui "să ia pacea de pe pământ". (Apoc. VI, 4.)

Dar frumusețea neprihănăită a pacii e primejdduită, din când în când, de unelțirile celor nărăviți în retele lumii de ieri. Însă nimic făcând cu ceartă sau cu mărimi deșărtă, ci cu smerenie, socotind unul pe altul a fi mai de cinstă decât el însuși. (Filip. II, 1 - 3) Căci însuși Dumnezeu ne-a arătat să nu numini pe nici un om "spurat sau necurat" (Faptele Ap. X, 28) ci cu toții să petrecem în pace ca frații. (10)

Aceasta nu înseamnă însă, că pacea lumii se stărnicește de la sine, indiferent de atitudinea oamenilor și numai sub acțiunea unor condiții obiective, care s-ar fi maturizat în aşa

înfăptuitori voinței lui Dumnezeu, ce fericește pe făcătorii de pace.

Împărtășind această convingere tuturor fraților întru Hristos, să facem din ea o puncte de înțelegere cu toată omenirea "pentru pacea a toată lumii" și pentru "mărirea lui Dumnezeu și a sfintelor lui biserici".

NOTE

1. Arhid. prof. dr. Ioan Floca, Reflecții teologice și istorice asupra pacii, în "Mitropolia Banatului", nr. 11 - 12/1985, p. 733

2. ibidem, p. 734 - 735

3. Pr. prof. E. Vasilescu, Pacea în învățătură principalelor religii actuale ale lumii, în "Ordoxia", nr. 3/1953, p. 339

4. Arhid. Prof. dr. Ioan Floca, Reflecții teologice și istorice asupra pacii, în M.B., nr. 11 - 12/1985, p. 738

5. Ibidem, p. 740

6. Ibidem, p. 741

7. Pr. Prof. Stan Liviu, Împlină desfășurare a luptei pentru pace, în B.O.R., nr. 4/1954, p. 429

8. Ibidem, p. 431

9. Pr. prof. Șesan Milan, Creștinul adevărat este pentru pace, în M.M.S. 9 - 12/1960, p. 518

10. Pr. prof. Stan Liviu, Sub steagul pacii, în M.O. nr. 5 - 6/1962, p. 288

11. Ibidem, p. 290

12. Arhid. prof. dr. Ioan Floca, Reflecții teoretice și practice asupra pacii, în M.B., nr. 11 - 12/1985, p. 741

protosinghel OLIVIAN BINDIU

SFÂNTA TAINĂ A MASLULUI

Îndreptarea sau sfintirea omului prin harul divin se realizează în Biserică, aceasta fiind Trupul tainic al lui Hristos, aşezământ întemeiat de El și înzestrat cu puterea și mijloacele necesare spre a împărtași credincioșilor mântuirea obiectivă sau răscumpărarea. Această putere sau energie care izvorește din jertfa de pe cruce, care îndrepteaază și sfîntește pe credincioși, nu lucrează în mod nîmijocit asupra acestora, ci este legată de anumite semne și lucrări văzute, care sunt organele purtătoare de transmitere ale harului, deci sunt mijloace de mântuire și sfintire a credincioșilor.

Aceste lucrări văzute se numesc taine și "sunt lucrări văzute, instituite de Mântuitorul Hristos și încredințate Sfintei Sale Biserici prin care se împărtaște celor ce le primesc harul nevăzut al Duhului Sfânt, scopul lor fiind mântuirea și sfintirea acestora prin harul pe care ele îl conferă." (1)

Într cele șapte Taine ale Bisericii se numără și Taina Sfântului Maslu numită uneori și oleunghera sau eleoungerea. "Cuvântul taină este întrebuiuțat și în sens mai larg, însemnând tot ceea ce descoperă omului, pe Dumnezeu sau ceea ce înață pe om la Dumnezeu și la lumea spirituală și care-i aduce bunătatea spirituală, crescăscă." (2)

(Exod III, 16) ci și ca Iehova Raphi - "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te vindecă". (Exod XV, 21) (3).

Tara Sfântă era vestită pentru Icacurile alinătoare de eficiență adeseori miraculoasă, se stie că la o două călătorie în Egipt a fiilor lui Iacob, aceștia îl sfătuiesc să ducă lui Iosif care nu-și descoperise încă identitatea, ceva "din roadele acer-*tua*" cu specificarea balsamului a "leacului alinător". "Duceți ca dar omului aceluiu: puțin balsam și puțină miere, tămâie și smirnă, migdale și fistic". (Facerea XLIII, 11)

"Există anumite mărturii, dovezi și din Sfânta Tradiție despre această taină. Origen și Sfântul Ioan Gură de Aur consideră Taina Sfântului Maslu drept un mijloc sigur pentru iertarea păcatelor, alături de taina Pocăinței, iar papa Inocențiu scrie, în epistola adresată lui Decentu că în aceste cuvinte ale Sfântului Iacob este vorba de credincioși bolnavi, care trebuie unși cu undelemeni sfînt". (4)

Deși creștinii din toate veacurile s-au străduis să păstreze nealterate formele primare ale cultului, să respecte rânduiala existență din perioada patristică, totuși au existat și devieri, inovații, adăugiri. Astfel s-a ajuns să se practica maslul de obște, în unele Biserici. Aceasta este făcut atât pentru bolnavi

dar în unele cazuri, cum ar fi în Joia Mare pot participa toți credincioșii. Canonul 25 al Sinodului local din Cartagina interzice în chip categoric săvârșirea Tainei Sfântului Maslu altor ființe, în afară de oameni sau oamenilor neîncreștiți. În epistola Sfântului Iacob, termenul care desemnează săvârșitorii este pus la plural, preoții bisericii; totuși Sfântul Iacob nu precizează numărul preoților, chemați să săvârșească taina. Nu există nici o normă canonica cu privire la numărul episcopilor care ar trebui să ia parte la oficierea slujbei.

Tinând seama de pluralul folosit de Sfântul Iacob, Biserică primelor veacuri creștine a recomandat ca taina Sfântului Maslu să fie săvârșită când se poate, de către șapte preoți. Tradiția biserică stabilește ca număr de săvârșitori, șapte, cinci sau trei. Taina însăși se cunoaște în tradiție și sub denumirea de sobor "tocmai fiindcă se săvârșește de mai mulți preoți". (7)

După rânduile liturgice se cere în general șapte preoți care simbolizează cele șapte daruri ale Duhului Sfânt (15. XI, 23).

Încă din Vechiul Testament numărul de șapte a fost socotit ca un număr sfânt și cu această semnificație trece și în Biserica creștină. Șapte preoți au sunat din trâmbițe și de șapte ori a fost înconjurat Ierihonul când l-au cucerit Israelitii (Iosua VI 13-16).

dește răbdare în suferință. Sfântul Maslu mai are ca urmare iertarea păcatelor bolnavului, vindecarea lui duhovnicească. "Cu boala duhovnicească, însă trebuie să venim direct la Dumnezeu, care este pe troni Dumnezeul bolnavilor" (Psl. LXVIII, 20) și "Care este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuri" (I Ioan I, 9 - 10).

Protestanții și alte culte creștine refuză să recunoască Maslului caracterul de Taină, invocând diverse motive. Ei afirmă că e vorba numai de o ungere simbolică care s-ar numi, extrema "unctio" "ungere" cea de pe urmă, administrată exclusiv muribunzilor. Se afirmă despre Apostoli cum că administrau Maslu spre a arăta credincioșilor creștini bolnavi darul puterii lor de a vindeca dat de Mântuitorul Hristos.

În textul de la Iacob V, 14 - 15 se spune că e o vindecare miraculoasă, taumaturgică, fie una medicală care s-ar datora efectului ungerii cu undelemeni. Aceste afirmații nu au nici un temei, deoarece vindecările minunate se făceau numai în cazuri rare, de persoane înzestrate cu acest dar, care nu are de-a face cu preoția sacramentală; de o vindecare medicală nu poate fi vorba,

Cu toate că în Sfânta Scriptură nu se arată când a fost instituită această taină, sunt în nume-roase dovezi despre practicarea ei de către Sfinții Apostoli. Astfel Sfântul Evangelist Marcu spune: "Si ieșind ei, au propovăduit tuturor să se pocăiască. Si scoteau afară demoni mulți și ungeau cu undelemn pe mulți bolnavi și-i faceau sănătoși. De este cineva bolnav între voi să chemăm preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu undelemn, în numele Domnului. Si rugăciunea credinței va mărtui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica și de va fi făcut păcate, se vor ierta lui. Mărturisită-vă unul altuia păcatele și vă rugăți unul pentru altul, ca să vă vindecați că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului" (Iacob V, 14 - 18). "Duhul Domnului peste Mine, pentru că M-a unis să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobîți la inimă, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați. Si să vestesc anul milei Domnului". (Luca IV 18 - 19)

Din epistola Sfântului Iacob reiese clar existența slujbei și a ungerii bolnavului cu undelemn sfînt. Fără a avea caracter de taină, ungerea cu undelemn se practica și în Vechiul Testament, ca mijloc sfîntitor, la aducerea jertselor, la sfîntirea obiectelor de cult, la sfîntirea persoanelor cu diferite chemări speciale.

Încă de la începuturile vechi testamentare, Dumnezeu S-a făcut cunoscut oamenilor credincioși, nu numai ca Cel ce există. "Eu sunt Cel ce sunt

cât și pentru cei sănătoși. "De datina aceasta care s-a importat din Orient nu există nici o orânduire în tipicurile bisericesti." (5)

Atâtă timp cât Biserica noastră nu a acceptat prefacerea Maslului în ungerea cea de pe urmă, este bine, deoarece Mântuitorul a trimis pe cei doisprezece Apostoli la propovăduire, le-a dat poruncă și o putere "să tămăduiască orice boala și orice slabiciune" (Matei X, 1)

Materia Tainei Sfântului Maslu este undelemnul sfînt, printr-o ierurgie premergătoare ungerii, iar formula este rugăciunea rostită de șapte ori asupra acelui bolnav în timpul ungerii "Părinte Sfinte, doctorul sufletelor și al trupurilor - tămăduiește pe robul tău de neputință trupescă și sufletească ce l-a cuprins". S-a ales undelemnul ca înاء și pentru efectele lui binefăcătoare asupra organismului și pentru sensul pe care-l are undelemnul în ordinea vieții spirituale.

În Antichitate undelemnul era folosit ca medicament sigur, mai ales pentru vindecarea rănilor trupești. Numai așa se explică și ungerea rănilor celui căzut în mâinile tâlhărlui cu undelemn (Luca X, 34). După ce a fost sfînt, undelemnul este folosit de preot tocmai pentru a unge pe cel bolnav în formă de eruce, în șapte locuri principale ale trupului și anume: la frunte, nas, obraz, gură, piept, mâna dreaptă și mâna stângă. Se cere ca undelemnul să fie curat și să nu fie amestecat cu vreo substanță ce are un miros plăcut. Primitoarul Tainei Sfântului Maslu este creștinul bolnav,

De șapte ori s-a rugat prorocul Ilie pe Muntele Carmel ca să aducă ploaie peste pământ (III Regi 42 - 44). Prorocul Elisei a înviat un tânăr, culcându-se peste el de șapte ori (IV Regi IV, 34 - 35). Însăși slujba care se oficiază cuprinde în ea șapte pericope din Apostol, șapte pericope evanghelice, șapte rugăciuni. Rugăciunea pentru sfîntirea undelemnului trebuie rostită de șapte ori cu voce tare, deci este normal ca fiecare preot să citească câte o rugăciune.

"Simeon (arhiepiscopul Tesalonicanului (+ 1430) referindu-se la numărul preoților necesari pentru săvârșirea Tainei Sfântului Maslu spune "Nu trebuie a cerceta mult pentru număr, deoarece numărul nu se prescrie (nu este precizat). Însă deși nu se prescrie totuși trebuie a se păzi așezământul cel dintâi și să fie aduși șapte, precum este doctrina cea dintâi, iar din presare și mai puțin adică trei. ... Iară numai un preot să nu facă maslu. Că precum pentru arhierei scrie să nu se hirotonească de unul singur, așa și pentru maslu să nu se facă de un singur preot" (8)

Se înțelege că această rânduială nu are un fond dogmatic, ci mai degrabă un caracter ceremonial "Cum însă această rânduială are o confinare constantă prin practică și prin obicei ea trebuie observată și ca normă legală obligatorie" (9)

Efectele Tainei Sfântului Maslu se referă la vindecarea de bolile sufletești și trupești. Scopul principal al tainei este de a întări sufletul și de a-l pregăti pentru trecrea în veșnicie cu sfârșit creștin. Dacă cumva bolnavul nu se însănătoșește, cel puțin simte o mânăiere sufletească, dobân-

dorece efectul acestei taine constă și în iertarea de păcate, care se poate face numai în urma unei colaborări cu rugăciunea credinței.

Ungereare respectivă se facea în numele Domnului, ceea ce dă caracterul de taină. "Sfânta Taină a Maslului se poate repeta ca și Sfânta Taină a Pocăinței și a Împărtășaniei, dar spre deosebire de celelalte Sfinte Taine ea nu produce nici măcar excepțional vreun efect juridic". (11)

Sfântul Maslu aduce o mare bogăție de har și evlavie, constituie o condiție sine qua non în viața credincioșilor.

Note bibliografice

1. Pr. prof. Dr. Isidor Todoran - Teologia dogmatică, 1991, p. 325
2. Prof. M. Grosu "Taina Sfântului Maslu" în rev. Ortodoxia nr 3 - 4/1979 p. 535
3. Idem Ibidem
4. Prof. Dr. Spiridon Cândeа - "Taina Sfântului Maslu" în M.A. nr. 9 - 10/1964 p. 656
5. Prof. Dr. Marcu Bănescu - "Maslu de obște și abateri" în M.B. nr. 4 - 6/1980 p. 297
6. Prof. Dr. Spiridon Cândeа - "Taina Sfântului Maslu" în M.A. nr. 9 - 10/1964 p. 658
7. Prof. Dr. Marcu Bănescu op. cit. p. 298
8. Prof. Dr. Spiridon Cândeа op. cit. p. 659
9. Arhid. Prof. Dr. Ioan Illoca - "Drept canonico-ortodox; Legislație și administrație bisericească", vol. II, 1990, p. 40.
11. Arhid. Prof. Dr. Ioan Illoca op. cit. p. 41

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

PREOTII DIN ZONA FĂGETULUI SI REVOLUTIA DE LA 1848 - 1849

Ca și în alte părți ale Banatului, și preoții din zona Făgetului au sprijinit - în marea lor majoritate, - cu multă însuflețire, idealurile și programul Revoluției de la 1848, adoptat, sub forma celor 12 puncte, la Pesta. Așa se explică de ce, depildă, în comisiile constituite, pe cercuri (plăși), pentru explicarea programului revoluției a intrat protopopul Făgetului Petru Atanasievici (cercul Făget) și preotul Partenie Gruescu (cercul Coșava), de ce același Partenie Gruescu a acceptat să fie ales în comitetul permanent - organul

acest sens o reprezentă evenimentele petrecute la Făget, începând cu 20 octombrie 1848. În seara acestei zile (Gruescu spune, greșit, 21 octombrie), ajung la Făget, venind din Ardeal, pe la Valea Mare și Căpâlnaș, "cală 400 de honvezi husari, dar numai pedeștri și armați bine", cum precizează preotul Sînteștiului, Partenie Gruescu. Ei urmău să-și continue drumul, a doua zi, spre Lugoj, ca să ajute autoritățile de acolo în iminentul atac al garnizoanei de la Timișoara (rămasă fidelă împăratului). Aflând de

strategic deosebit de important pe drumul Sibiu - Deva - Arad - Timișoara. În vederea îndeplinirii acestei inișiumi, la Făget au fost aduse unități ale regimentului grăniceresc de la Caransebeș (format din români). Din Făget, locotenentul Pervulovici difuzează ordinul său circular în limba română către toți primarii și preoții satelor din jur, ca aceștia să ridice poporul la luptă și să vină, în fruntea lor, la Făget, la 10 noiembrie. Se cere ca preoții "cu steaguri și a veni" în fruntea glotașilor, iar aceștia "cu furci, furceri, coase, lance, săpi" și "cu bucate/ = alimente/

sălbaticie". După ce prezintă câteva cazuri de asemenea nedreptăți, P. Gruescu conchide: "Cu un cuvânt, vară tristă pentru poporul român din finitul Făgetului, până la retrada cea rușinoasă a insurgenților" ce a avut loc la mijlocul lunii august 1849.

Dar, nici "retrada"/ retragerea/ armatei lui Bem nu a pus capăt suferințelor preoților și poporenilor lor, deoarece au urmat persecuțiile autoritaților civile și ecclaziastice. Cu toate că, după cum am arătat, rezistența românilor din zona Făgetului a șurât ocuparea Lugojului de către imperiali în octombrie 1848,

despărțirea ierarhică au avut de suferit, mai mult sau mai puțin. Dar, în ciuda acestor prigoane, preoții au continuat lupta pentru ca împăratul să aeorde românilor drepturile politice, naționale și bisericești, promise în timpul revoluției și care li se cuvin și lor. Este vorba de plenipotențele semnate de preoții și conducătorii locali din câteva localități precum Sîntești, Temerești, Breazova, Brănești și Jupânești, prin care unii fruntași lugojeni primesc mandat din partea locuitorilor satelor respective "ca D-lor,"

revoluționar al comitatului Caraș-de ce preoții, în fruntea enoriașilor lor, au participat la adunarea de la Lugoj din 27/15 iunie 1848 etc.

Treptat, însă, pe măsură ce s-au convins că ungurii nu sunt dispuși să acorde (recunoască) naționalitatea celor "de buze nemaghiare", fruntașii români s-au îndepărtați de revoluționari maghiari, nu, însă, și de idealurile revoluției și de revendicările lor social - politice și religioase, trecând, implicit, de partea Curții de la Viena, care, prin manevre abil conduse și promisiuni ademnitatoare, a reușit să câștige aderanța românilor bănățeni, mai ales după ce împăratul Ferdinand I (care, ca rege al Ungariei, purta titlul de Ferdinand al V-lea) a condamnat revoluția maghiară, prin manifestul - rescript imperial din 3 octombrie 1848. Se cuvine să precizăm că și până atunci români au fost alături de revoluționari maghiari nu numai pentru programul acestora, ci și pentru că împăratul se afla, tacit, de aceeași parte a baricadei, așa cum se recunoaște deschis de către adunarea comitatensă Caraș, la 13 mai, când se cere ministrului de interne al Ungariei ca noile legi să fie tipărite și în limba română și îscălită de împărat, căci fără această semnătură poporul român nu are încredere în ele.

Aceștia sunt doar câțiva din factorii care au făcut pe români să ajungă în slujba imperialilor, atunci când confruntările dintre împărat și revoluționari au devenit fățuie. În ce ne privește, prima dovadă în

sosirea honvezilor la Făget, cumare repeziciune s-au adunat vreo 6 - 7 mii de români din satele vecine Făgetului și a doua zi, sub conducerea preotului Ivantie Popovici din Coșava și a preotului Ieremia Teodord din Coșteiu de Sus, au înconjurați localitatea, nepermijând honvezilor să plece la Lugoj. Pentru potolirea incidentului, au fost aduse gărzii naționale (români și maghiari) din Lugoj. Au avut loc o serie de altercații, în urma cărora au fost uciși cel puțin 17 români, și cărora a putut să le pună capăt preotul Gruescu, trimis de către părintii români ca "parlementar" la honvezi. În cele din urmă, lîs-a permis honvezilor și gărzilor naționale să plece la Lugoj, să apere orașul. Era prea târziu, căci imperialii au știut să beneficieze de "răscoala" de la Făget (cum sunt cunoscute în istorie evenimentele din 20 - 24 octombrie) atacând reședința comitatului Caraș, înainte ca trupele și honvezii să se fi putut organiza pentru apărare. Preoții din Cosava și din Coșteiu de Sus, împreună cu alii fruntași ai părintilor, urmăru să fie condamnați la moarte de către tribunalul revoluționar maghiar și numai precipitarea întâmplărilor le-a salvat viața.

Peste alte două săptămâni, în zona Făgetului s-a produs un alt fapt care a evidențiat rolul preoților. Este vorba de pregătirea asalțului asupra Lipovei, de către imperiali, după ce ei au ocupat Lugoju și alte centre înăi importante din Banat. Lipova, cu cetatea ei și prin poziția sa geografică, reprezenta un punct

pe patru zile" să se prezinte la locul specificat. După aceea, cu toții - preoți și glotași - au participat la cucerierea Lipovei decătre imperiali. În luptă au pierit cel puțin 400 de români din părțile noastre.

În sfârșit, o altă dovadă de fidelitate a românilor din zona Făgetului față de monarh a avut loc la finele anului 1848 și în primele zile ale celui următor, când, prin acte scrise întocmite, de cele mai multe ori, de către preoți, conducătorile comunităților sătești retrag calitatea de deputat lui Dionisie Cioloș, pe care îl trimisese în Dieta Ungariei, din partea circumscripției electorale Făget.

După cum se cunoaște, în a doua jumătate a lunii aprilie 1849, trupele imperiale au fost alungate din Banat de către armata gen. Bem, care a reușit să pună stăpânire pe zona Făgetului la 22 aprilie. A urmat o cruntă urmărire și pedepsire a celor care au fost de partea Curții de la Viean. De pildă, locuința preotului Petru Emanuel din Bichigi a fost devastată, iar preoții din Fărășteți și din Popieni au fost aduși la Făget pentru a fi execuțați, pe baza reclamațiilor unora "care își fin denunțația de meserie".

Doar intervenția hotărâtă a preotului Pavel Crăinicescu din Breazova pe lângă comanduirea locală din Făget i-a salvat pe cei doi preoți de la moarte, căci secuii deja îi puseseră sub incidența curții martiale. În timpul când cei doi au fost arestați, le-a fost violat domiciliul și prădat avutul. Datorită multor abuzuri și fărădelegi, oamenii fugneau în păduri, trăind "ca fiarele cele

deși tot cu ajutorul lor au putut austrieci să ocupe Lipova, acum, după ce s-au văzut din nou stăpâni pe situație, imperialii au "uitat" toate acestea și, pe motivul că, în primele luni ale revoluției, când nici împăratul nu s-a solidarizat de ea, preoții (și alii fruntași) au explicitat poporului programul revoluției ori au sprijinit unele din acțiunile întreprinse, ei puteau fi oricare arestați, ceea ce s-a și întâmplat în cîteva cazuri. Pe de altă parte, autoritățile bisericești sărbătoresc, în frunte cu episcopul Timișoarei, Panteleimon Jivcovici, au început prigoana împotriva a celor preoți care au militat pentru despărțirea ierarhică, care și-au schimbat numele sărbizate ori căte au introdus grafia latină în corespondența și în matricolele bisericești.

Într-adevăr, încă la 3 mai, adunarea delegaților ortodocși, împută la Lugoj, a hotărât să nu transmită delegații la Congresul bisericesc organizat de clerul sărbesc la 27 mai 1848, iar "cei prezenți au ajuns la concluzia că existența lor va fi asigurată mai bine odată cu noua transformare a statului și că vor putea să-și rezolve problemele mult mai fericit dacă se vor despărțide ierarhia sărbească".

Pentru pregătirea infăptuirii acestei separări și pentru informarea guvernului ungar despre poziția românilor bănățeni în această chestiune, s-a constituit o comisie. Despărțirea ierarhică a fost pe larg dezbatută și la cea de a doua adunare a românilor la Lugoj, din 27/15 iunie 1848, când au fost adoptate și câteva măsuri concrete în acest sens.

Acum, după înăbușirea revoluției, toți cei care au militat pentru

ajungând la locurile mai înalte, acolo, în numele nostru, cauza noastră națională română, în privința bisericească și cetățenească întrată a face/a înainta în cele interese naționale române ..."

Atitudinea și meritele unor preoți față de revoluția de la 1848 - 1849 se reflectă și prin însemnările, de proporții mai mari ori mai mici, pe care ni le-au lăsat în legătură cu cele petrecute în acei ani. La loc de cînte se impune a fi amintit preotul Partenie Gruescu cu a sa lucrare "Evenimentele anului 1848 și 1849 prin ținutul Făgetului", mulțumită căreia putem și mai exact cum s-a desfășurat evenimentele (și din care am extras și noi majoritatea informațiilor), lui urmându-i preoții Petru Emanuel (Bichigi), Vichentie Sfaer (Cliciova) și Antonie Galici (Cutina), care, prin însemnările lor făcute pe diferite cărți de cult, întregesc cunoștințele noastre despre revoluție.

Din cele de mai sus, rezultă că majoritatea preoților din zona Făgetului și-au identificat și impletit soarta cu cea a credincioșilor lor, că au militat pentru drepturi naționale (civice și bisericești), din care eauză unii dintre ei au avut de suferit. De aceea se cuvine ca, la 145 de ani de la luptele pe care le-au purtat și de la suferințele pe care le-au suferit și indurat pe nedrept, să le adresăm un pios gând de recunoștință și un moment de reculegere.

Prof. IOAN CIPU
Protos. OLIVIAN BINDIU

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU "VIATA MONAHALA" INTERVIU CU SIMION FELECAN, PAROH AL COMUNITATII "BUNA VESTIRE" DIN MÜNCHEN

- Cum privesc români din Comunitatea "Buna Vestire" München noile transformări din România.

- Dacă vă referiți la transformările din planul politic și social, nu știu dacă am dreptul să vorbesc în numele Comunității, mai ales că în planul politic, după cum bine știți, nu se mai înțelege tată cu fiu și frate cu frate. Cum așputea eu să mulțumesc cu răspunsul meu o comunitate întreagă?

Dacă mă întrebăți cum văd eu personal aceste transformări este cu totul altceva. În acest caz aş putea să vă răspund.

- Atunci ne mulțumim cu părerea personală a P.C. Voastre.

- Răspunsul meu este simplu; ceva să schimbă, dar nu ceea ce ar fi trebuit și că ar fi trebuit; adică că ar fi fost suficient pentru a depăși un anumit mod de a gândi și de a fi. Adică un fel de, s-a făcut, dar nu s-a făcut; ar fi vrut să fie, dar n-a fost să fie, vrea să fie ceva, dacă încă n-a ajuns sau n-a putut să fie... Personal sunt foarte nenuțunit de modelul haotic și incorrect în care puterea politică actuală abordează problemele majore ale acestui popor atât de bland și de umilit. Până nu vor ajunge la conducere oameni care să fie stăpâniți de un sentiment profund de milă - care știm că izvorăște din dragoste - față de acest popor încercat, lucrurile nu vor intra în făgășul lor firesc.

Conducătorii unei țări nu trebuie să fie neapărat savanți, ci mai degrabă oameni derini și cinstiți "cu dragoste de Dumnezeu și cu rușine de oameni". Ca slujitor al Bisericii eu nu pot vedea lucrurile decât prin prisma divină, chiar și problemele politice.

Dacă privim puțin îndărăt spre istoria

în limba română.

- Cum vă simțiți într-o țară străină, între germani?

- Eu împărț oamenii după alte criterii, nu după etnii și-i tratez ca atare. Pentru mine există oameni buni și oameni răi, oameni credincioși și oameni necredincioși, oameni morali și oameni imorali.

Între nemții morali mă simt ca între români sau ungurii morali, iar între nemții imorali ca între români sau ungurii imorali. Peste tot în lume sunt și oameni buni și oameni răi. Am convingerea că în lume sunt totuși mai mulți oameni buni decât răi, altfel lumea s-ar prăbuși în câteva ore. Ori Dumnezeu lucrează în lume prin oamenii buni.

Comunitatea noastră din München a fost și este în foarte bune relații cu cele două biserici. Mai ales Biserica Evanghelică ne-a sprijinit foarte mult oferindu-ne și biserică în care slujim.

- Ca preot ortodox și ca unul care ațи studiat în România ce întreprindeți pentru strângerea legăturilor între comunitatea dumneavoastră și biserică mamă?

- Nu faptul că am studiat în România mă leagă sufletește de neamul și de poporul meu, ci faptul că sunt român și vorba lui Petru Țuțea mă străduiesc să fiu un "român absolut". Majoritatea celor din diasporă au rămas români. Când am plecat din țară am lăsat acolo doar cele materiale, cele spirituale le-am luat cu noi. Or, comorile spirituale ale poporului nostru nu sunt puține.

Noi trebuie să mulțumim lui Dumnezeu zî și noapte că ne-a pasrat în dreptă credință? Cred că este cel mai

poporului evreu vom vedea că Dumnezeu a binecuvântat acest popor în funcție de conducători pe care i-a avut, în funcție de vrednicia acestora. Aceasta, pentru că Dumnezeu lucrează prin aleșii Săi. Acum, mă întreb ce legătură au conducătorii țării noastre cu Cel de la care vine toată darea cea bună și tot darul cel Dumnezeiesc? Când poporul va avea capacitatea să-și aleagă oameni cu "har" oameni care să se sfătuiască în primul rând cu Dumnezeu și să se apeleze cu smernic și dragoste asupra poporului, situația se va schimba substanțial.

- După felul cum îmi vorbiți văd că nu vi s-au diminuat defel sentimentele față de poporul nostru și față de cauza lui.

- Nu știu dacă sunt, dar aș vrea să fiu, așa cum spunea Petru Țuțea - "un român absolut". Dacă nu sunt român nu sunt nimic, pentru că nu pot fi altceva. Aceasta tocmai pentru că sunt român și nu mai pot să fiu altceva. Mulți români, ajunși în Occident, au criză la un moment dat că pot deveni altceva: germani, francezi, italieni etc. Cu toate sfioarele lor de "integrare totală", s-au descooperit tot români. Și aceasta după zece ani. Există un fenomen al integrării dar nu al asimilării. Asimilarea se produce după mai multe generații.

În ceea ce privește credința, ea a rămas neschimbată, atât în formă că și în fond. Deși urmele celor 45 de ani de ateism sunt vizibile, totuși este surprinzător să constatăm că "legea strămoșească" adică credința ortodoxă, n-a fost abandonată în favoarea altor confesiuni. Cazurile de excepție sunt nesemnificative. Puțini au fost aceia care din anumite interese au îmbrățișat alte confesiuni.

La noi în comunitate, care numără câteva mii de credincioși, se păstrează toată rânduliala românească: slujbe, sărbători, obiceiuri strămoșești, limba și portul... Toate slujbele se oficiază numai

mare dar pe care îl avem. Ortodoxia său dreaptă credință, încănu și-a spus ultimul cuvânt în lume. Celelalte biserici au spus ceea ce au avut de spus, noi încănu. Oricum în secolul al XXI-lea va cănta strana Bisericii Ortodoxe... și va cănta frumos și cu mult har și știu de ce? Pentru că lucrarea ei viitoare se clădește pe multă jertfă și umiliță.

Să nu uităm că Hristos a făcut din pescari, apostoli și din pagâni, mucenici. Este suficient să privim cu luciditate fenomenul religios din țara noastră și vom vedea că și laici se dovedesc a fi niște veritabili teologi. E o lucrare tainică, miraculoasă a lui Dumnezeu. Nicolae Steinhhardt și Petru Țuțea, la care se alătură grupul de la Păltiniș și mulți alții sunt fii născuți ai Bisericii prin lucrarea tainică a lui Hristos.

Ei, "înțelepții" veacului au fost chemați la "apostolie", să scoată din impas "carul de foc" al Bisericii. Se vede că, slujitorii Bisericii erau prea puțini și prea slabii pentru o lucrare atât de mare.

De aceea și noi, aici în diasporă am căutat să facem tot ceea ce ne-a stat în putință pentru a fi căt mai aproape de cei care purtau, pe umerii lor greaua povară. Nu știu dacă s-a simțit ajutorul nostru, dar, oricum, ne-am străduit să fim alături de cei care au pus umărul.

- Se vorbește foarte mult în România despre nou înființata Mitropolie Ortodoxă de la Berlin. Câteva cuvinte despre aceasta: cine a înființat-o, sub ce patronaj, cu ce scop și ce are în vedere. Situația preoților ce nu împărtășesc aderarea la ea. Motivele?

- Important este nu că se vorbește, ci cum se vorbește, pentru că nu înțintdeauna se cunosc aspeetele reale ale vieții diasporii. Mitropolia Ortodoxă Română pentru Germania și Europa

(continuare în pag. 15)

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU "VIATA MONAHALA"

INTERVIU CU DR. MIRCEA BASARAB - PAROH AL COMUNITATII ORTODOXE "NAȘTEREA DOMNULUI" DIN MÜNCHEN

- Cum privesc români din comunitatea Sfintiei Voastre noile transformări din România?

- România a rămas în continuare țara noastră, deși unii au plecat de mult timp de acasă, așa că privirile noastre sunt îndreptate mereu spre România. Să nu uităm deci că granița până la România este foarte aproape, cale de o zi cu mașina, așa că foarte des se duc români acasă și foarte des primesc vizite de acasă.

Suntem receptivi la toate transformările din România și în special la transformările care într-adevăr pun într-o nouă perspectivă viața compatrioților noștri. Noi am dori, ca într-adevăr că mai repede să primească o față cu adevarat nouă și un fond nou care să-i corespundă și astă în interesul celor de acasă și în interesul românilor din străinătate. Am impresia că în măsura în care lucrurile se îndreaptă acasă și nu mai trebuie să mai aşteptăm așa de mult în graniță, români din străinătate vor veni tot mai des acasă și bănuim că mulți, mulți dintre ei intenționează ca la bătrânețe să se retragă acasă, ceea ce n-ar fi deloc rău nici pentru cei plecați, nici pentru cei ce au rămas acasă, și nici pentru țară.

- Câteva cuvinte despre păstrarea credinței ortodoxe, participarea la serviciile divine, și respectarea obiceiurilor românești, la München.

- Plecat odată de acasă ai lăsat în urmă aproape totul, ai lăsat bunurile materiale pe care le-ai agonisit, în schimb ai luat cu tine pe cele spirituale, de factură religioasă, asta este continuitatea, singura continuitate care ne-a rămas din viață

fiind faptul că avem această sală jos, să menținem continuitatea spirituală de care v-am vorbit sub aspectul ei religios și cultural.

- Ce ne puteți spune despre prăznirea din München a "Învierii Domnului" sau a "Nașterii Domnului".

- "Nașterea Domnului" este hramul parohiei noastre și până de curând, de fiecare dată de Crăciun prăznuiam hramul împreună cu Înalt Prea Sfîntul Adrian, Arhiepiscopul nostru, care se deplasa la München pentru această ocazie. Slujba religioasă era înălțătoare, pentru că în tradiția ortodoxă și românească prezența "vlădicului" este un moment deosebit din viața credincioșilor. După slujbă, pentru a oferi celor prezenti posibilitatea să se întrețină cu Arhiepiscopul și să-și petreacă Crăciunul împreună, luăm masa, moment în care pe lângă faptul că se serveau mâncările tradiționale, nelipsind sarțările, practicam și obiceiurile tradiționale: Steaua, Colindatul ...

Învierea este un moment deosebit de important din tradiția Bisericii Ortodoxe, aș îndrăzni să spun chiar mai mare decât "Nașterea Domnului" și oamenii frecventează slujba Învierii într-un număr foarte, foarte mare. După slujbă, această sală oferă posibilitatea să continuăm cu o agapă unde aduce fiecare ceea ce este tipic ca mâncare pentru locurile în care a trăit: moldovenii sau bucovinenii aduc pască, ceilalți din restul țării aduc drob, brânză, ouă roșii, vin cu cozonac.

- Aveți și credincioși bănățeni?

celor ce au părăsit țara, pe ntru că nu facem aici decât tot ceea ce am făcut acasă. Păstrăm aceeași credință creștină, respectăm aceeași disciplină bisericăescă și facem același slujbe. Aceasta ne ajută ca să trezim peste momentele de greutate inerente oricărui început din afara țării. Faptul că ne simțim în aceeași credință și părinților și a strămoșilor noștri ne dă impresia că nu am plecat în fond de acasă din punct de vedere spiritual, iar români din străinătate se simt întotdeauna legați prin aceste obiceiuri și de credință și de țară, de locurile din care au plecat. De altfel în München aș putea spune că nu avem o tradiție religioasă ci acum este pe cale de a se forma și oferă aici posibilitatea fiecărui să-și practice obiceiurile din locul de unde a plecat.

- Ați amenajat vreun loc anume în cadrul comunității, unde să se poată întâlni români?

- Parohia noastră are această mare sănătate de a avea dedesubtul bisericii o sală mare, amenajată frumos în care noi ne putem retrage și putem practica obiceiurile noastre de acasă. De exemplu la ziua morților sau când familia ridică parastas pentru cineva din membrii familiei sau dintre cunoșeții avem posibilitatea după slujbă să luăm o masă comună, jos, în sala de sub biserică. Aceasta o folosim și pentru serbarele pe care le facem în cursul anului, de exemplu cu regularitate serbăram Unirea Principatelor, 1 Decembrie - Unirea Transilvaniei cu patria mamă, (zi națională a devenit acumă mai târziu), am serbat-o întotdeauna aici. Tot în acest loc mai facem și serbări dedicate independenței României, sau diferișilor scriitori români. Centenarul lui Eminescu bunăoară l-am serbat aicea, apoi l-am serbat pe G. Coșbuc, L. Rebreanu, pe Octavian Goga. Am încercat pe această cale, dat

- Suni și bănățeni credincioși mulți, am chiar și în Consiliul parohial un bănățean din Timișoara. De asemenea în filia de la Nürnberg, într-adevăr numărul timișorenilor este mare, unii fiind chiar membri în Consiliul parohial.

- Cum vă simțiți în cadrul comunității și între cetățenii germani?

- Pentru că am vorbit de continuitate aș vrea să spun că în cadrul comunității mă simt foarte bine și comunitatea îmi dă satisfacția de a pune în aplicare ceea ce au învățat din țară. Sunt preot, așa cum aș fi fost și în țară și faptul că ne întâlnim dumnică de la slujbă, că în acastă contact cu credincioșii, cel puțin în ceea ce mă privește mă face să cred că nici nu sunt plecat de acasă. Cu credincioșii și cu cetățenii germani sunt în relații foarte bune, mă simt foarte bine și aș putea să spune că dau exemplu prin ospitalitatea lor. Ne concurează în ospitalitate pe noi români. Mă refer la ospitalitatea spirituală, lamaniera în care ne-au oferit ajutor dându-ne biserici, locașuri de cult și creându-ne posibilități ca să ne întrețină după slujbă. Este un lucru pe care trebuie să-l subliniem. Apoi parohia noastră are contact cu celelalte parohii ortodoxe din München, cu parohiile grecești, sârbești și de asemenea cu parohiile germane catolice, veche catolică, unde suntem de altfel oaspeți și înem servicii divine, cu parohiile evanghelice. Parohia noastră face parte din comunitatea de lucru a bisericilor evanghelice din Bavaria, cel mai mare for ecumenic din Bavaria, din care face parte biserică catolică, șapte eparhii, șapte episcopii catolice din Bavaria, biserică evangelică și alte biserici de nunață protestantă. Lucrăm aici împreună cu reprezentanții bisericilor evanghelice și catolice în relații foarte

(continuare în pag. 14)

bură; făc parte de o perioadă de patru ani din preziul acestui comunității de lucru de patru persoane, ne întâlnim cu regularitate și pregătim ședințele comune cu delegații acestor biserici. Relațiile sunt dintre ceea ce mai bune și nu am decât cuvințe de laudă pentru atenția, pentru deschiderea lor față de noi, față de ortodoxie. Au interes deosebit pentru ortodoxie și am impresia că noi nu suntem todeauna la nivelul creștinilor lor. Ardorii să stie mai mult despre ortodoxie decât suntem în stare să le oferim, ceea ce este un rupere negativă pt. noi.

- În țară se observă o mare dezbinare între credincioși. Credeți că în München există o unitate între credincioșii pe care-i păstorizează?

- De ce natură sunt dezbinările?

- Vorbe fără rost, discuții între ei, bănuieri etc. Există și aici astăzi ceva? Ceva specific românului, bineînțeles.

- N-ăs vrea să spun că asta este specific românului, dar...

- După revoluție bineînțeles.

- Să nu uităm în lucru. Discuții sunt între credincioși pentru sfințitul că se întâlnesc duminica la biserică. În timpul săptămânii se văd mai puțin sau nu se văd deloc. și atunci când vin la biserică se întâlnesc și sigur că există, n-ăs dori să spun că o bărsă, există un gen de comunicare între ei. Unii vin de la distanțe de München și prin sfințitul că vin la biserică și întâlnesc cu ceilalți, alături de o serie întreagă de nouăși în legătură cu membrii parohiei. Că uneori aceste discuții, comunicări deviază sau primesc un caracter de bărsă, astăzi nu știu, în prezență mea nu prea.

- Ce ne puteți spune despre Arhiepiscopul Adrian Hrîncu de la Paris și de eparhia sa, pe seama căruia se discută soarte multe lucruri, reale sau nereale, ca unul care faceți sau apăsări facă parte din cadrul arhiepiscopiei?

- Nu știu de ce natură sunt lucrurile sau discuțiile acasă în legătură cu această Arhiepiscopie. Dar eu am amintit deja de I.P.S. Adrian care, a fost Arhiepiscopul nostru până la data de 30 aprilie 1992. El a condus Arhiepiscopia, ne-a vizitat canonice de mai multe ori, astăzi parohia din München că și filia din Nürnberg și am fost în relații foarte bune cu I.P.S. Sa. A fost primit nu numai de mine ei și de credincioși cu brațele deschise, întotdeauna când a venit să ne viziteze în parohie, a fost invitat de multe ori acasă de persoane din cadrul parohiei. Începând de la 1 mai 1992, Arhiepiscopia noastră a rămas vacanță.

Despre înalt Prea Sfântul Adrian, ni s-a comunicat de la București că s-a retras. După câte știu I.P.S. Sa se găsește încă la Paris și menține bune legături cu o mare parte dintre preoții Arhiepiscopiei. De la 1 mai, așa cum menționam, Arhiepiscopia noastră a rămas

vacanță de o perioadă destul de lungă, deci și împreună cu jumătate.

- Cred că nu este în folosul comunităților.

- Nu este deloc în folosul comunităților noastre. Nu văd roșul acestei prelungire și îmi doresc din tot sufletul că Arhiepiscopia să primească un nou Arhiepiscop, deoarece a devenit în Apus o nojunte nu numai pentru celelalte biserici ortodoxe ci și pentru biserică romano - catolică și pentru biserică evanghelică. Era cunoscută această Arhiepiscopie și recunoșteau de toate Episcopurile Bisericii Ortodoxe din Apus și așa cum am spus, că biserică catolică și biserică evanghelică.

- Deci ea a devinut vacanță, nu a fost desființată?

- Mă surprinde, părinte! De desființare n-am auzit nimic. Patriarhia ne-a comunicat ... astă face parte din zvonurile ... Din zvonurile care să zic, că circulația în România. Patriarhia ne-a comunicat numai de mandatarul acestui Arhiepiscop și de o eventuală restrukturare pe care o dorim cu toții din lot sufletul. Pentru că s-au schimbat condițiile în țară și atunci, natural este vorba de o restrukturare a Arhiepiscopiei de la Paris. Dar despre o desființare a ei, ... astă mă surprinde! Unde sunt comunicat?

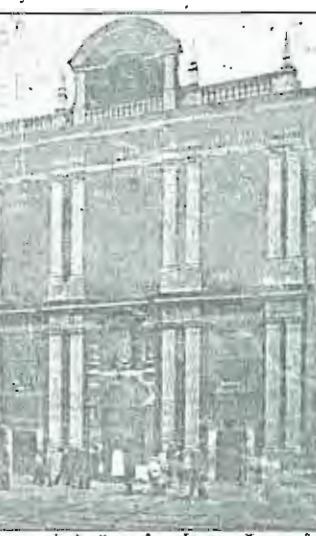
- Puteți să ne spuneți ceva despre acea înșinuare Mitropolie de la Berlin, șiți ceva? În puține cuvinte. Știu că nu suntem în măsură, doar ceea ce știu oficial. S-a înșinuat acasă Mitropolie?

- Acasă Mitropolie a fost înșinuată de către un grup de preoți din Germania care au fost sub jurisdicția Patriarhiei Ecumenice și acum s-au întors sub jurisdicția Bisericii Ortodoxe naște. Împreună cu alii preoți care au aparținut dea patrăi, au înșinuat această Arhiepiscopie din care fac parte zece sau unsprezece parohii, această Mitropolie, măcorectez.

După căte știu de acasă să-să dată binecuvântare de funcționare și de organizare a acestor Mitropolii. Știu și astă că locuitorul de mitropolit după ce păr. prof. Carazu a refuzat postul de mitropolit, că locuitorul al acestei mitropolii funcționează acum I. P. S. Nicolae mitropolitul Banatului, călătore în cale I.P.S. a fost în urmă cu cîteva luni în Germania. Ideea de mitropolie nu este rea în sine, ci graba cu care a fost organizată și adus unele nedumeriri și nemulțumiri în sănoul unor parohii românești și nedumeriri cîinări în afara granițelor românești. Nedumeriri în ceea ce privește mitropolia noastră au ridicat după căte știu, grecii din Germania și celelalte biserici neortodoxe din Germania. Biserica Evangelică apus unele semne de încrezere în legătură cu această mitropolie. Sper însă că patriarhia să regleză acasă problema și accesie nedumeririi de început să fie înălțătoare.

Citește povîntă pă. prof. și povîntă despre Sfânta Voastră și despre familie.

- Încep întâi cu familia. Nu cred că și puțin rezista aici fără familiile. și nu cred că vreunul dintr-o căsătorie ar fi puțin face față fără familie, fără implicarea ei în viața parohiei. Am impresia că astă familia este mult mai implicată în viața parohiei decât acasă pentru faptul că nu dispunem de o întreagă strucțură parohială ca acasă. Așă văzut duminică la biserică, pentru organizarea bisericii și punerea ei în stare funcțională de slujbă, e nevoie de o serie întreagă de ajutorare care sunt credincioșii ce ajută și suntem membrii familiilor care ajută. Membrii de familie cîntă

sau ajută să se cîmte la mănușă.

- Chiar am remarcat acest lucru. Însuși fiul dumneavoastră a dat răspunsurile.

- Mihai cănălaș la străină. Soția și fiica lui ajută în parohie și la străină și la alte munci, organizează servitările care se fac în parohie. Sală de jos este amenajată și puțină în stare de funcționare tot de către membru familiici.

- Am observat că d-na preoteasă este foarte apropiată de credincioase.

- Este tocmai aspectul la care am vrut să ajung, că implicarea familiei în viața parohiei nu se rezumă doar la acest aspect, că să-i spun administrativ sau de organizare a vieții parohiale, ci prin apropierea de care vorbești. Luinei i se adresează direct și ci cu anumite probleme care acasă sunt tratate doar de către preot, chiar de ordin pastoral. Sunt multe lucruri în care soția mea este implicată direct în pastorajul familiilor, probabil că unele specie sunt rezolvate mult mai bine de soția preotului decât de preotul însuși. Femeile sunt mai dotate decât bărbații în anumite domenii. Iar în ceea ce se privește munca mea, eu v-am spus, sunt preot, sunt angajat să-mi câștig existența familiei, apoi sunt angajat pe cale ecumenică și în timpul liber reprezent biserica și parohia noastră în diverse ocazii. Bunăoară în perioada care a trecut, am avut de pregătit o conferință "Biserica și națiune" din punct de vedere ortodox, o temă care este actuală. Se discută mult despre națiune, naționalism și biserică. În cadrul unei conferințe care s-a întâmplat în

într-o scrisoare, în anul era tocmai acest aspect: ortodox al problemei bisericii și națiune pe care l-am înțint eu. În momentul de față lucrez la un capitol dintr-o carte editată de doi teologi catolici, și anume problema uniaismului. Autorii sunt catolici și uniți, iar unul dintre capitoile acestor cărți se intitulează "Problematica uniaismului din punct de vedere sau din perspectivă ortodoxă". Acest capitol mi-a fost încredințat mic, așa că în momentul de față astă este tema care mă preocupă.

- Editată și o revistă? Ce ne cointenă spune despre ea? Stiu că vă cere mult efort și că este greu din punct de vedere financiar. Cum este intitulată?

- Revista, e adevărată din punct de vedere financiar merge greu, însă cu ajutorul unor prieteni de la episcopia evanghelică din München oscăpă pe piață. Easemintul căză "Renaștere".

- În ce tiraj?

- 150 - 200 de numere. Deci, este un tiraj mic... Încerc să îratrez problemele de actualitate, și anume, una dintre probleme a fost începând din anul 1988 în patru numere, problema uniaismului sub diferite aspecte, implicit aspectului ecumenic. De ce? Pentru că la München, începând din ianuarie 1988, dacă nu mă înșin, părintele Bîrlea a lansat un apel de unire cu biserică Roma, de recunoaștere a papei și a scris căcătuă articole

în această privință. Și atunci, ca paroh al acestei comunități, am luat o atitudine și în patruncările am prezentat problema uniaismului, din toate perspectivele istorice, - din perspectiva dialogului dintre Biserica Ortodoxă și Biserica Romano - Catolică și cea ecumenică. Am tratat problema pentru că am avut și fericierea că la cea de-a șaptea adunare generală a dialogului dintre Biserica Romano - Catolică și Biserica Ortodoxă care a avut loc la Freiburg, să fiu delegat al bisericii Ortodoxe Române, alături de părintele profesor Dumitru Radu. Atunci am cunoscut problema mul mai profundat.

- Răsfoind revista sf. voastră am văzut că ați fost din toate de problemele politice din România, decin-ajipă prea publicat articole cu caracter politic, pe cînd, slavă Domnului, alte reviste au avut parte să apară asemenea articole și să ...

- pro sau contra-

- pro - în regimul de tristă amintire. Cum se face că ...

- Am socotit că sunt preot și pregătirea mea nu este de natură politică ci este de natură religioasă. Și atunci am dat greu preoccupări de natură religioasă. M-am ferit de a lăua atitudini politice scrise pentru că trebuia să cunoască mulți mai bine politica României de acasă. Ori trăind la distanță și în afara țării mi s-a putin deplasat că eeu din străinătate să dău sfaturi celor de acasă de felul cum ar trebui să se compore acolo, ei care suportă și care știu foarte bine ceea ce a însemnat revolu-

ția în țară amintit și pe care l-ați calificat de tristă amintire. Din acest motiv am luat o anumită distanță, n-am vrut nici să mă implic, nici să laud, iar pentru critică ar fi însemnat imediat desființarea parohiei și rechemarea în țară, bineînțeles, pentru că eu sunt team sub jurisdicția Patriarhiei Române, dar nu am avut astfel de implicări în viața politică. Am rămas în continuare cu preocupările de natură teologică, pe care le-am continuat și astăzi, și n-am hadă atitudine politică pentru că v-am spus că nu se poate face, că nu se poate avea un lucru atunci căci te găsești în afară situației. Se pot da soluții minunate, dar dacă nu suni implicat în situație, mi se pare că e la fel ca fenomenul atât de cunoscut la microbioșii, la soiul, unde toți din tribune știu ce trebuie să facă, cum trebuie jucătorii să se antrenze și să joace, în schimb pe teren lucrurile sunt cu totul altfel.

- E un lucru care vă face cinstire și e îmbucurător că apărăsăm același care ați fost preotul, profesorul de altădată M. B. de la seminarul din Cluj - Napoca. Părinte și profesor paroh ce vări și să transmită credincioșilor din România, buni români care își fac pe deplin datoria acolo unde sunt puși?

- Nu le pot transmite decât ceea ce fac în fizicare și în rugăciune, rugându-mă că Dumnezeu să le ajute să ieșă din situația aceasta de tranziție și să poată într-adevăr să aibă rezistență necesară, ca să depășească perioada de început. Revin la ceea ce am spus la începutul interviului, este în intenția noastră a tuturor românilor din afară de a ajuta și mai ales de a ne bucura în cazul în care românii de acasă prosperă, chiar am dorit într-adevăr să vedem semne reale ale acestui început. Situația de acasă o cunosc scuri când mă duc acasă, în vacanță și când mai vine cineva de acasă, din păcate ...

- Nu auziți lucruri prea bune. - Nu aud lucruri bune și aunci ...

- Sigur că orice schimbare de regim atrage după sine consecințele ei, și probabil, că aceasta este cauza, că români sunt harnici, sunt buni, sunt credincioși, dar trec printre situație dificilă, cred că astă ar fi cauza. Ce credeți sf. voastră?

- Dacă astă ar fi cauza o problemă la care într-adevăr nu contest harnicia românilor. Dar trăiesc de aproape 20 de ani printre germani, ar fi minunat dacă la harnicia românilor, la istoricinea lor ar fi unitate și am adăugat un pic de seriozitate în ceea ce facem:

- Sperăm să aibă și să primească, dacă încă nu au, văzând ce se petrece la vecini, cum aju spus și sf. voastră, în Germania.

- Vecinii ar trebui să ne facă gelosii din acese puncte de vedere.

- Vă mulțumim.

- Cu placere și toate cele bune.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

(urmăre din pag. 13)

Centrală a apărut dintr-o necesitate a prezentului. Este cunoscut faptul că diaspora românească a fost și este încă destul de divizată. Motivele sunt multe și complexe. Politicul din țară a determinat aceasta divizare și tot politicul face să persiste și în prezent. Toți cei plecați din țară, întorcând spatele unui regim comunist, doreau să se manifeste și din punct de vedere spiritual, în libertate, adică să nu mai aibă nici o legătură cu structurile din țară, indiferent de ce natură ar fi fost ele. Doreau deci o Biserică liberă care să nu mai fie în sfere de influență a regimului totalitar.

Că să se poată păstra în ordinea canonice a ortodoxiei, Biserica românească a diasporii a fost nevoie să ceară ocrotirea canonica a altor Biserici. Așa se face că Biserica diasporii românești din Europa a cerut ocrotirea canonica a Patriarhiei Ecumenice de la Constantinopol. și aceasta s-a făcut mai mult într-un mod tacit, formal, mai mult prin toleranță. N-a existat un act canonnic de primire și acceptare. Patriarhia Ecumenică n-a recunoscut niciodată o Biserică românească în Europa apuseană, ci doar comunități sau parohii românești tolerate, din necesitate.

Pe de altă parte existau și există încă parohii românești dependente de Arhiepiscopia Ortodoxă Română pentru Europa centrală și occidentală cu sediul la Paris, în dependență

se poate de firească. Nu-am fi păstrat pe mai departe o Biserică de exil care se mulțumește și cu "părinți" adoptivi, pentru a putea supraviețui. Chiar dacă, aşa cum am spus la început, ca-drul politic din țară nu s-a schimbat prea mult, situația Bisericii este cu totul alta. Nimici nu poate contesta că Biserica și-a câștigat libertatea de decizie și de acțiune. Ea nu mai este obligată să poarte trena celor ce dețin puterea. și sper să n-o facă nici măcar din obisnuință. Această situație nouă ne-adăptă posibilitatea intrării în dialog cu Biserica Maină care s-a arătat nu numai receptivă, ci și dispusă să satisfacă nu numai dorințele, ci și pretențiile noastre. Or, principala noastră condiție a fost accea de a avea un statut propriu de organizare, acordându-ni-se ocrotirea canonica pentru a ne putea păstra în armonie cu valorile spiritual -umane ale neamului din sânul căruia facem parte. Odată primite aceste asigurări, definitivate prin statut am convocat o ședință extraordinară la München, pe data de 16 ianuarie 1993 în cadrul căreia s-a hotărât înființarea Mitropoliei Ortodoxe - române pentru Germania și Europa centrală și s-a aprobat și statutul ei de funcționare.

Așa a luat ființă această Mitropolie. La rândul său Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a

dintre preoții care i-au apartinut l-ar dori reactivat. Personal socotesc că reactivarea I. P. S. Sale ar complica și mai mult lucrurile. Nu cred că este bine venită. Preoții și credincioșii diasporii în nici un caz nu pot fi de acord cu această reactivare. Această Arhiepiscopală va deveni funcționabilă doar în momentul în care se va găsi soluția sericită de fuziune cu cealaltă episcopală de la Paris. Știm foarte bine că nu merg două săbii într-o teacă. Cu bunăvoie și înțelegere se pot găsi căile de apropiere și problema poate fi soluționată. Desigur, aceasta nurnală în măsura în care depășim pragul intereselor personale. Adică nimic nu ne oprește să despiciăm firul în patru, dar să aveam și capacitatea de a-l privi întreg. Altfel rămânem la periferia lucrurilor.

- Părinte Felecan, ne puteți spune câteva cuvinte despre Sf. Voastră și despre familie?

- Nu știu în ce măsură în-

- Am fost duminică, 29 august în biserică în care slujii și am rămas profund impresionat de numărul mare de credincioși pe care l-ai avut la Sf. Liturghie. M-a impresionat felul în care doamna preoteasă a știut să-și adune în jurul ei câteva credincioase, discutând despre problemele parohiei și ale vieții bisericești din parohie. Este un lucru foarte îmbucurător și ceea ce ați spus sf. voastră, văd că se realizează.

- Da, eu găsesc un lucru foarte firesc, întrucât după o viață de aproape 25 de ani de căsnicie, rolul preotesei este tocmai acesta de a ajuta pe preot, chiar și în pastorat, în cele spirituale. Așa a fost întotdeauna. Doar în perioada de tristă amintire preotesele din mai multe motive nu s-au implicat atât de mult în viața bisericii, dar poate că în viitor o vor face.

- În țară să știu că foarte mulți teologi nu știu să-și aleagă bine viitoarele preotese și tocmai de aceea au și mult de suferit. În loc să desfășoare o activitate benefică parohiei, nu aduc întotdeauna cinstire acesteia, prin acele preotese care duc pe preot până la plecarea lui din preoție sau la alte situații nedorite.

- Părinte Olivian, eu care, am lucrat la centrul episcopal alături anii, cunosc situații de genul acesta, chiar

celor de pe melegurile Clujului unde v-ați nașut și ați lucrat o perioadă lungă de timp?

- Sigur, ce-aș putea să le spun acum le-am spus timp de 20 de ani de la atunci. Cei care m-au înțeles, atunci mă vor înțelege și astăzi, pentru că îmi cunosc glasul, ceci care nu m-au înțeles atunci poate că nu mă vor înțelege nici astăzi. Eu am căutat întotdeauna să fiu aproape de oameni și oamenii s-au apropiat de mine. Oamenii de care te apropii și care se apropie de tine formează o familie, o unitate, tocmai ceea ce ne învață Hristos să facem. Orice poți să le transmiti unor oameni de suflet, pe care îi consideri apropiati, familiari. Le transmit cele mai calde sentimente de prietenie, de dragoste, să încerce să iasă din această criză sufletească, nu spirituală, pentru că lumea este într-adevăr marcată de aceste evenimente. E încă un haos în care nu și-au găsit încă rostul. Este ca după o ploaie când nu se mai cunoaște unde este matca părăbului și unde este apa; după ce se vor retrage apele în albia lor firească și viața va intra în mersul ei normal, oamenii se vor liniști. Atunci vor căuta să se înțelegă cu adevărat unii pe alții, așa cum este firesc.

- Nu credeți, părinte Felecan, că preoții noștri din România ar trebui să se implice în activitatea pastorală, să fie mai receptivi la doleanțele credincioșilor? Vă pun această întrebare tocmai datorită faptului că ați muncit foarte mult aici pe meleaguri străine și ați

canonică de Patriarhia Română, iar a treia fracțiune o constituie Episcopia Ortodoxă Română pentru Europa occidentală cu sediul tot la Paris în dependență canonică de Sinodul ortodox de la New York. Aceste trei ramuri se păstrează și astăzi.

După evenimentele din 1989 a apărut un clement nou și anume: Patriarhia de Constantinopol care prin adresanr. 396 din 16 iunie 1992 a hotărât transferarea parohilor românești din Germania sub oblăduirea canonica a Mitropolitului grec Augustinos din Benc. Hotărârea aceasta ne-a surprins pe majoritatea dintre noi cu atât mai mult cu cât, în rândul preoților și credincioșilor români se inițiasă deja o mișcare de unitate a întregii diasporă românești.

Scopul principal al acestei mișcări era unitatea întregii diasporă, urmând ca apoi să se hotărască dependența canonica. Fără nici o consultare prealabilă, trei dintre confrății noștri preoți au semnat actul de trecere sub jurisdicția mitropolitului Augustinos, convinși că toți ceeații îi vor urma.

De fapt cei trei preoți: Preot Dumitru Popa, Viorel Mehedințiu și Sorin Petcu aveau și motive serioase să facă acest pas, deoarece toți trei, toți trei fuseseră hirotoniți de episcopi străini. Dacă n-ar fi avut loc schimbările din țară, trecerea aceasta ar fi fost căt

recunoscut actul de înființare, încredințând conducerea Mitropolicii I. P. S. Nicolae Corneanu, până la alegerea nouă Mitropolit.

În ceea ce privește situația preoților care nu au aderat la această mitropolie, nu doresc să mă pronunț; sunt singurii în măsură să-și justifice atitudinea. Noi nu putem decât să regretăm faptul că nu am reușit să ne adunăm din împriștiere."

Oricum, după vizita Sanctității Sale Bartolomeu I și întâlnirea cu delegația numeroasă a Patriarhiei Ecumenice din țara noastră multe din motivele invocate până acum, nu-și mai găsesc nici o acoperire. Adică, cum un preot cu căpiva credincioși în biserică refuză orice legătură cu Biserica Mamă, iar superiorii lor - Patriarhia Ecumenică - vin cu daruri și laude la adresa acestui Biserici.

În ceea ce măsură reprezintă acești preoți Biserica românească, când ei nu fac parte din ea? Sau, cum văd acești preoți unitatea Bisericii diasporă românești când, din punct de vedere spiritual, diaspora este supusă unei conduceri străine? Interesele sunt de ordin material și nu spiritual.

- Ce ne puteți spune despre Arhiepiscopul Adrian Hrițcu de la Paris și de Arhiepiscopia sa.

- Pe Arhiepiscopul Adrian Hrițcu de la Paris nu-l cunosc și, deci, nu pot să vă spun prea multe. Știu doar că s-a retras din funcția de Arhiepiscop și că scaunul este vacant și că unii

terescază persoana mea, mai ales că problemele bisericii sunt atât de importante în viața noastră, dar dacă totuși insistăți, vă spun sunt licențiat în teologie, din anul 1968, am terminat institutul de la Sibiu, am fost zece ani diacon la catedrala din Cluj, după aceea încă zece ani preot. În 1987 am plecat din țară și am cerut azil politic.

- Motivul.

- Motivele sunt multe și le cunoaștem cu toții, situația de atunci. Am spus și cu alte ocazii că nici nu îmi face plăcere să le mai spun de fiecare dată, pentru că le-am trăit și le cunoaștem cu toții. Motivele tuturor celor care au plecat, sunt identice. Copii, care sunt cu toții la școală, unui student, ceilalți elevi. În Germania aicea, la München ...

- Doamna preoteasă...

- Doamna preoteasă este în serviciu. Toți cei patru copii și soția, sunt membri ai corului din parohia noastră, participă și mă ajută foarte mult în viața pastorală din cadrul parohiei din München.

- Așa cum ar trebui să facă toate preoțele, de altfel să fie implicate în viața preotului.

- O preoteasă se spune că este jumătatea preotului, așa spuncam noi în Ardeal. Adică într-o jumătatea preotului, fără ajutorul preoțesei, se reduce la jumătate. Dacă preoteasa își împletește activitatea, trăirea, viața ei cu viața parohiei și se implică în mod benefic în viața parohiei, atunci bineînțeles că succesul preotului este mult mai fructuos.

și dintre colegi, din generațiile de teologi și de preoți. Alegerea unui preotesc, a acelei jumătăți de care aminteam mai înainte, pentru a deveni un întreg, o familie, celula vie a societății, este pasul hotărâtor pentru un preot. Prin căsătorie se completează pe sine, își adaogă acel ceva pe care îl-a dat Dumnezeu, după cum se spune în Gencă că Dumnezeu a făcut femeia ca să fie spre ajutor în viața bărbatului. Ori din momentul în care nu-l ajută și îl susține chiar de la îndatoririle lui preoțesti și nu este trăitoare ca și el și nu vine să...

- Este în contradicție cu porunca scripturistică.

- Evident, și atunci a dictul preot nu mai poate să-și facă datoria așa cum se cuvine. Cunosc foarte multe cazuri când preoții au decăzut și nu s-au mai putut redresa, din cauza unor preoțe care nu au știut să-i secondeze în viața preoțescă, nu i-au urmat, nu le-au înțelese datorile de preot, obligațiile spirituale și trăirea. De aceea acolo unde o parohie se dezvoltă, unde credincioșii se adună în jurul parohului, are o mare contribuție și preoteasa, spunea un protopop de la noi, de la Cluj, care atunci când dădea brâul roșu preoților le spunea: jumătate din acest brâu este al preoțesei. Astăzi este o realitate, preoteasa contribuie foarte mult. Cel puțin la mine aici, copiii mei și preoteasa m-au ajutat enorm, pentru a reuși aici la München.

- Cetățenii credincioșilor din România și bineînțeles

reușit să adunați credincioșii români la sănul bisericii mame. Toți vă cotează un bun duhovnic, păstor și cred că ați putea din experiența sf. voastre să împărtășiți celor din țară, pentru că se pare că unii preoți sunt mai receptivi la ceea ce se petrece în societate și cred că biserica trebuie acum să iasă din anonimat.

- Vedeți, problema aceasta este foarte, foarte complexă. Preoții și întreaga societate românească s-a obișnuit cu un anumit mod de a fi, aşteaptă să facă întotdeauna numai ce li se spune, n-au inițiativă proprie. A fost această eclipsă de 45 de ani de teroare comunista, când ne-am pus ochelari fumurii pentru a o vedea mai bine și am văzut-o. Se pare că dacă această eclipsă a dispărut noi continuăm să ne păstrăm ochelarii. Astăzi durerea noastră, că nu reușim să ieșim din acest handicap. Chiar acum, în vară când am fost în țară am stat de vorbă cu mulți preoți și colegi de-a mei, și tot timpul se plângneau de fel de fel de probleme pe care nu le pot rezolva. Eu i-am întrebat: cine vreți să le rezolve? Rezolvați-vă singuri problemele de la voi din parohii.

- Mai nou preoții se plâng că nu-și pot ridica salariile. Mi-am pus aceeași întrebare ca sf. voastră: de ce nu lucează mai mult în ogorul Domnului, ca să-și poată realiza salariul, nu să aștepte de la stat sau din altă parte această retribuție?

(continuare în pag. 16)

Pentru că dându-i juriul statului sau regimul care este la putere salariul, autotrat devii siuga lui, deci trebuie o activitate duhovnicească mai intensă, dusă în sănul parohilor.

- Vedeți, situația aceasta, a lipsei materiale acuma nu este decât o consecință a anilor trecuți.

- Așa este!

- Cred că mulți din reprezentanți vor aduce aminte, cum am pus cu problema odată, într-o conferință de orientare preoțească.

- La Cluj.

- La Cluj, spuneam în urmă cu vreo 10-15 ani: o să vedeați, frajilor, cum o să se răzbune pe noi aceste vremuri ce le trăim acum.

- Care pentru unii au fost beneficii.

- Exact. și pentru că era în perioada succeselor materiale, se iudeau unii în fața celorlați, unul făcea o biserică, altul un cimitir, altul garduri, altul făcea casă parohială. Numai problemele materiale ale bisericii interesau; prea puini erau cei care se implicau în probleme spirituale. Ori acum când am văzut că sunt deosebite probleme materiale, apar consecințele lipsei de activitate pastorală cu adevarat, adică lipsa preocupărilor spirituale. Sigur lumea credințioasă încă, arc multă credință ce să păstrează la noi și e un reviriște spiritual, dar totuși lipsă accentată materială care să a dovedit acuma generală nu trebuie să îsporie, pentru că eu când am venit aici, cană un an de zile am servit fără nici o remunerație,

- și de astă p-naj muriț de foame.

- Sigur, dar rezultatele s-au văzut mulți mai târziu. Trebuie să ne mulțumim și cu puțin. Să punem deci umărul în viață spirituală a societății, adică să cum spună marele învățător Simion Mehedinți "nu numai glasul preoților ci și sufletul lor vrem să-l auzim". Nu trebuie să ne sperie greutățile și să urăm așteptând acel salar cu care ne-am obisnuit să vină lunar.

- Deci trebuie o mai mare trăire din partea preotului.

- Trebuie să călăiem cu sufletul, să arătăm că suntem și preotul acela care, și că acesta trebuie împărtășit. Fără har nu am facut absolut nimic, degeaba continuăm să facem ziduri, să înmulțim bisericiile, seminătrile, teologiile, mănăstirile. Dacă nu lucrăm spiritual ne vom pomeni la un moment dat exact ca și în apus, unde astăzi sunt mănăstirile goale, biserici cu zecile și cu sutele goale, pentru că s-a răcit credința, credințioșii nu mai vin la biserică și atunci ce folos că le avem. Mai bine să zidim suflete, această a fost o părere și o concepție a mea, un mod de a gândi, de a fi, de a aciona. Eu nu mă pot lăuda, n-am făcut nici o biserică, nici n-aveam posibilitatea, pentru că n-aveam parohie, dar n-am făcut nici un gard, nimic material în viață, ceva lucru pe la catedrala din Cluj, dar mi-a plăcut să zidesc spiritual.

- Se vede de altfel, aicea la München.

- M-am ocupat de viață spirituală, adică pastorale

colegi, preoți din județ: mergeți, în vizită la credințioși acasă? Când ne cheamă - răspundeau ei. Până nu așa, frajilor, programăți pe sectoare, pe străzi, fiecare familie trebuie să fie vizitată măcar o dată într-un an de preoți. Iată că atunci oare alea pe care le pierd preoții nostri mergând cine să fie pe unde, în ce probleme de afaceri sau de altceva, se pot acoperi cu o viață spirituală, adică cu o activitate în problemele spirituale. După orele debiscrică, de la școală, el trebuie să facă vizite la bolnavi, să meargă în familiile la credințioși, după ce se anunță. Vizita o face cu obînția în mână și astfel se acoprează credințioșii.

- Spuneați de școală. Eu sunt unul care m-am implicat direct în predarea religiei la copii, în comuna Tomești, deci în apropiere de mănăstire, pentru că unii preoți au refuzat categoric să predoească religia, pentru că după revoluție orele nu erau plătite. Ce părere aveți despre fenomenul acesta?

- S-ar putea să fie și motivul acesta, dacă nu cred că motivul era plata, ci mai mult din lipsa lor de pregătire.

- Exact. și poate frica de a apărea nepregătiți în fața elevilor.

- Bineînțeles, astă dată orătă necunoașterii metodelor de apropiere față de credințioși a unor preoți. Eu aşteptam ca în momentul în care să-a dat unui preot ocazia, deschis, liber să ia contact cu credințioșii de la cel mai închiș copil și până la cel mai învârstă om să se simtă ca în față unui câmp enorm de lucruri și de activități. Preoțul ar trebui să fie

coordonat în prima vîrstă, în urmări și până-n noapte, cu timp și fără timp. Așa cum spune în Scriptura Sf. Ap. Pavel și Mântuitorul, în acest orătă care este atât de bogat, poate și un secerș, extraordinar. Ce satisfacție mai mare poate să aibă un preot, decât să se cobeare la suflul copilului, deci să fie ca și copiii, să se păstreze copil în suflare și prin legătura cu aceștia să ajungă în contact cu toate generațiile. A-i avea pe toți în sufletul lui și purtarea lui de grăjd, este ceva extraordinar, ceva dumnezeiesc.

- Părinte Felecan, ca unul ce

sunt cărăpare de hram de căi

dragă, sigur nu cu sufletul, ce

părere aveți de situația preoților

recăsătoriști, care cred că lasă de

dorit în jara noastră? Sună preoți

care și a treia oară sunt căsătoriști

și acceptă totuși să slujească la altar. Nu credeți că este o

șansă de a se produce dezbinare

în rândul comunităților, unde sunt

ei preoți? Acești lucru nu doare pe

credințioși, când astăzi l-a văzut

cu o preoteasă, peste două luni sau un an cu o altă preoteasă?

Sau despre preoții care sunt

pătimăși, bețivi sau au alte vicii,

ce părere aveți ca unul ce sunteți

departe de noi, pentru că pe noi,

că din județ ne doare?

- Eu nu pot avea decât părere pe care o are și a avut-o biserică întoadeauna. Biserica i-a păstrat până astăzi pe astfel de preoți, dintr-o necesitate, pentru că răpuntemul a fost acesta; o parohie cu un preot căt de rău este mai bună, decât fără preot. Chiar vorbeam cu unul din ierarhii din județ, în vară când am fost și la care a venit un preot Tânăr, numit de câteva luni și care să fie într-un alt oraș, săcea navăra în

parohia respectivă. Mi-a plăcut

foarte multă atitudinea pe care

luat-o episcopul în fața acestui

preot Tânăr, dându-i o lecție

usuțitoare, foarte demnă,

spunându-i că astfel de preoți

nu mai pot fi acceptați în biserică

și ca slujitori ai bisericii. Nu

vorbesc de ceci immorali sau de altă

preoții. Biserica într-un an doi,

după ce vor ieși de pe băncile

școlilor și facultăților, viitorii

preoți va avea posibilitatea să

aleagă numai oamenii care au

chemare. Într-adevăr în ultimi

15 ani, au intrat foarte mulți

nochieri și în rândul bisericii și

crez că aceștia mai mulți au

scrisă, cred că parohiile erau

mai în avantaj fără astfel de

preoți. Cu oameni înțelepți

capabili să păstreze o viață

spirituală și cu un căntăreț bun

care face o vecernie situația este

mai benefică decât cu un preot

care strică și distrugе susțină-

- Vă mulțumim părinte

Felecan, rugăm pe bunul

Dumnezeu să vă dea multă

sănătate, bucurie, putere de

muncă, să ne bucurăm că astăzi

putem sta de vorbă și că sunteți

toi sub oblacuirea bisericii

mame.

- Să ne ajute bunul

Dumnezeu la toți să ne puter

face datoria în fața Sa, deoarece

avem marea responsabilitate

și va trebui să-I dăm socoteală

de misiunea care ni

s-a dat, de felul cum î-am

folosit și cum î-am fructificat

în rândul credințioșilor.

- Să ne ajute Dumnezeu și

numai unuipă vom învinge.

protosighei OLIVIAN BINDIU

TEREGOVA

NIHIL
SINE
DEO

*Dacă
credință
nu este
nimic nu este*

ANUL I, NR. 7-9 (3) ● PUBLICAȚIE DE INFORMARE ȘI OPINIE ● OCTOMBRIE - DECEMBRIE 1993

CREȘTEREA RELIGIOASĂ A COPIILOR

Cea dintâi datorie a părinților față de copii este de a împlini toată legea lui Dumnezeu și toate rânduiciile Bisericii, adică de a-i curăț chiar de la naștere prin baia Sf. Botez și de a-i închină lui Dumnezeu. Din viața dreptului Simeon și a proorocitei Ana, cunoaștem că sufleul dreptilor este plin de Duhul Sfânt și că Hristos este mânăgâirea credincioșilor.

După ce copilul a fost închinat lui Dumnezeu prin Sfântul Botez, părinții sunt datori de a se îngriji mai presus de toate de măntuirea lui sufletească. Idealul creșterii copilului este exprimat în cuvintele: "Si Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vîrsta și cu harul lui Dumnezeu și la oameni" (Luca II, 52).

Iar calca este aceasta: "Si voi, părinților, nu întăriți față mănie pe copiii voștri, ci creșteți-i într-unvățătură și cercetarea Domnului" (Efesenie VI, 4).

Copilul este un suflet nemuritor dat de Dumnezeu în grija părinților, pentru a-l modela și conduce la El. Copilul trebuie crescut pentru Dumnezeu. Părinții sunt învățători, crescători, îngrijitori și stăpâni peste copil, în locul lui Dumnezeu.

A crește copilul nu încercă să numai a-l hrăni, a-l îmbrăca și de a-i aduna avere, ci și a-l învăță să frica lui Dumnezeu, împlinirea poruncilor Lui, a-i sădă în suflet

iubirea față de Dumnezeu trebuie manifestată în creșterea copilului.

Nepăsarea părinților față de sufletul copilului, dragostea rău înțeleasă, care nu ceartă, nu

pedepsesc, nu plivește la timp buruiana păcatului și nu înfrângăza patimile, face din mulți părinți uciogași de copii și pierzători de suflete. Diavolul și duhurile cele zilnice bat și rănesc copilul cu biciul păcatului și al ișpitelor. Numai paiza și vegheia părinților îl pot apăra. În zadar îl vom plângă și vom suferi rușine din pricina lui, când va fi prea târziu.

Creșterea religioasă a copilului se cuprinde atât de frumos în cuvintele lui David către fiul său Solomon, care zice: "Să păzești legământul Domnului Dumnezeului tău, umbând în calea Lui și păzind legile Lui, hotărârile Lui și așezămintele Lui, precum sunt scrise în legea lui Moise, pentru ca să-ți fie binecunoscut tot ce vei face, oriunde și ori încotro te vei întoarce" (III Regi II, 3).

Fie dar și să ne ajute bunul Dumnezeu!

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

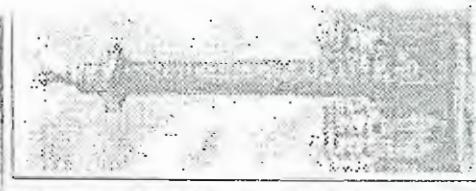
Bogatgea

01 - 07 octombrie 1993

ANUL IV, NR. 124, 16 PAGINI, 500 LEI

SĂPTAMÂNĂ

M. INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A XIX-A DUPĂ RUSALII

Iubirea vrăjmașilor

Pericopa Evangheliei Duminicii a XIX-a după Rusalii, are următoarea formulare: "Precum voi să vă facă vouă oamenii, faceți și voi lor totașa" (Luca VI, 31). Aceasta este porunca de căpetenie a Legii celci noi, menită să pogoare împărăția lui Dumnezeu pe pământ, pacea și iubirea între oameni.

Iubirea creștină este iubire față de Dumnezeu și față de aproapele. Scopul iubirii aproapelui este scoaterea lui din singurătate, din tristețe și neliniște, măntuirea lui.

Cu duhul iubirii alungăm duhul cel rău din vrăjmașul nostru și atunci el, eliberat de sub puterea diavolului, se poate înălța și se înfrățește cu noi. Măntuitorul este cel dintâi care ne-a arătat, că nici cea mai sălbatică vrăjmașie pe care ne-ar purta-o cineva, nu-l face să decadă din calitatea de semen al nostru și nu ne scutește de obligația de a-i arăta iubirea noastră. Iubirea și binefacerea față de vrăjmași trebuie să fie fără gândul la o dobândă sau la o răsplătită părmântească, nici la o faptă ascențătoare a vrăjmașilor față de noi. Grijă răsplătitului să o lăsăm Tatălui cresc, care păstrează pentru cei care ascultă îndemnul și porunca Fiului Său, o plată cum noi nu știm să ne-o închipuim mai mare și mai frumoasă. Ne va face fiu și moștenitorii ai împărăpei sale, împreună cu Fiul Său.

Motivul iubirii vrăjmașilor trebuie să-l căutăm în calitatea lor de fiu ai Tatălui cresc, care "face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni, și plouă peste cei drepi și peste cei nedrepi" (Matei V, 45). Verbind despre iubirea și iertarea vrăjmașilor, se impune o precizare: cultivarea sentimentului de frăție și de umanitate față de ei nu exclude pedeapsa. În anumite contexte, iubirea însăși, cheamă în ajutorul ei pedeapsa. Părinți își iubesc copiii, dar pentru abateri grave se aplică pedepsile corespunzătoare, tocmai din părinteasca lor dragoste față de ei. Pentru fapte care duc la învrăjirea vieții obștești, din iubirea pe care le-o purtăm, vrăjmași trebuie puși în fața legii, pentru ca aici să-și deschidă ochii la vinovăția lor și astfel, îndreptăți să poată fi reintegrați în ritmul normal al vieții.

Așadar, taina imitării lui Dumnezeu este iubirea, iubirea omului de om, a pretențului și nepretențului. Lipsind iubirea, lipsește măntuirea.

Râvna noastră creștinăscă, pâna-ntracolo trebuie să fie, ca din înimă să răsară floarea curată a iubirii oamenilor, inclusiv a vrăjmașilor.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele regatului

03 - 14 octombrie 1993

ANUL IV NR. 125, 16 PAGINI, 50 LEI

L INDEPENDENT DE OPINIE ŞI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

SĂPTĂMÂNĂ

DUMINICA A XX-A DUPĂ RUSALII

Moarte și înviere

Evanghelia Duminicii a XX-a după Rusalii, ne relatează despre învierea fiului unei văduve din orașul Main, ce se găsește la câțiva kilometri spre sud de Nazareul Galileii.

Pe când Iisus intra în oraș, însorit de Apostoli, împresurat de popor mult, a întâlnit un convoi de înmormântare. Duceau la groapă pe unicul fiu al unei văduve sfâșiate de durere. Mântuitorului I s-a făcut milă de suferința ei și a rugat să se opreasă convoiul. Iisus a zis văduvei: "Nu mai plângă", apoi s-a atins de racă deschisă și adresându-se celui ce adormise somnul de veci i-a zis: "Tinere, ie îți zic, scoală-te" (Luca VII, 14). Tânărul s-a ridicat, a început să vorbească și revenindu-și în fire, a fost îndrumat spre mama sa, de însuși Mântuitorul care-l înviase, pe când poporul cuprins de frică, dădea mărire lui Dumnezeu, care îl cercetează cu asemenea fapte minunate. Din minunea învierii fiului văduvei din Main, trebuie să învățăm a face cât mai multe fapte bune, să culegem neghina din holda de grâu a susținutului nostru și a aproapelui. Să învățăm a smulge din grâu spinii și apucăturile rele din viața tinerelor vîrstăre, ca rodul să fie curat și bogat. Să picurăm balsam pe rouă, săne ferim de momela păcatului și să aducem la viață pe cei morți în arșiile păcătoilor. Înviind pe fiul văduvei din Main, Iisus Domnul, a prisoit în iubire; l-a dat viu mamei sale, să-i fie sprijin și mângâiere, dar să poarte grija și de îndrumarea lui, pe drumul unei vieții curate și binecuvântate.

Așadar, chemarea părinților, în deosebi a mamelor, este să fie "lumina" copiilor, "sarea pământului", ca văzând faptele lor cele bune să mărească pe Tatăl ceresc (Matei V, 14, 16)

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele regal

ANUL IV, NR. 126, 16 IUNIE 1993

ANUL IV, NR. 126, 16 IUNIE 1993

SAPTAMANA AL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRAGAN - LUGOJ

DUMINICA A XXI-A DUPĂ RUSALII

Cuvântul bun

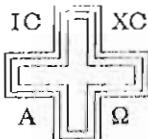
Evanghelia Duminicii a XXI-a după Rusalii, înfățișează, într-o formă alegorică rezonanță pe care o are cuvântul lui Dumnezeu în sufletele receptive neatinse de cariul trufiei sau a altor păcate, precum și împotrivirea pe care o întâlnește în sufletele impietrite, pervertite prin desfășările viiclenie.

Încercând să tâlcuim parabola semănătorului din Evanghelie suntem îspititi să ne ducem cu gândul spre diferitele îndeleinici ale oamenilor. Dintre toate muncile pe care le exercită oamenii nici una nu este atât de impunătoare, ca aceea a semănătorului. Sfințenia muncii semănătorului, întrece orice altă muncă. Plugarul aruncă bobul de grâu în ogor, pentru că acolo, îmbrăjașat de umzeala caldă a gheii să putrezească, să se descompună, să răsără și să rodească spicul aurui, din care avem toți pâinea cea de toate zilele. Trecând însă de la lucrurile minunate, pe care ni le îmbie lumea înconjurătoare și îndeosebi fricelul de grâu de la care am plecat, la efectele puternice, răscolioare și transformatoare pe care le provoacă sămânța aruncată prin cuvânt, minunea se arată și mai strălucită.

Însă, nu orice cuvânt este rodnic și ziditor. Există cuvinte goale, ca pleava, focuri de artificii, fără a avea darul de a lumina și trezi sufletul de întunecimea și lâncezeala lui morală. Astfel sunt cuvintele ipocrite, jignitoare, înjosoatoare, rostite la mânie, care în loc să zidească, otrăvesc sufletele și nimicesc solidaritatea umană. Cuvântul plin de miez și Izvor de viață este cuvântul lui Dumnezeu. Acest cuvânt, prisoște în iubire și modeleză sufletele creștinilor în duhul sfînteniei și prefice întreaga lor sfîntă din una adormită în una vie. Cuvântul Domnului este asemănăt cu soarele, care încâlzește și cu pâinea care hrănește. Prin el, putem cunoaște sau regăsi pe Dumnezeu. Pentru creștini, cuvântul Domnului este îndreptarul frumuseții lor spirituale. Cuvântul Domnului a fost propovăduit mereu de-a lungul veacurilor. Cuvântul lui Dumnezeu prin slujitorii lui, cheamă, luminează, seamănă și împărtășește învățătura măntuitoare. Asemenea ogorului care, spre a fi roditor, trebuie curățat de orice burujeni, sufletul trebuie curățat de miamele ucigătoare ale patimilor. Fie ca sămânța cuvântului Domnului să rodească bogat în inimile și sufletele noastre, pentru că ascultarea de cuvântul Domnului este chezașia trezirii, din somnul întunecat al păcatului și nemuririi totodată.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

N° 54

NOVEMBRE
1993

ORTHODOXIE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEVÈQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

SOMMAIRE

- p. 3 : Liminaire
- p. 4 : Le grand Jugement
- p. 7 : La diversité dans l'unité
- p. 9 : Secrets révélés
- p. 11 : Saint Paul et la Synagogue
- p. 13 : Histoire d'Abgare
- p. 21 : Ne jugez pas ...
- p. 23 : Sur les saints sacrements
- p. 24 : Le sacrement du baptême
- p. 25 : Sur l'éducation des enfants
- p. 30 : Sermon sur les traditions

SUR LES SAINTS SACREMENTS

Sa religion a entouré l'homme de sacrements (mystères) — mystères de sa foi et de son destin. Les mystères sont les signes des vérités les plus sublimes et des bienfaits divins les plus précieux. Ils sont des réalités animées par la Vie du Christ et constituent les sept fonctions en vue de notre sanctification. Comme une forte liaison religieuse, les mystères sanctifient toutes les périodes de la vie terrestre. Spirituellement, ils sont très nécessaires et cette nécessité est fondée sur les principes suivants: toute vérité, toute action spirituelle ou intellectuelle, pour être bien comprise, doit s'exprimer par un signe plus concret, plus précis, plus intelligible. Les gens sont rarement capables de parler d'une vérité abstraite, qui ne corresponde pas à un phénomène d'ordre physique; celui-ci la caractérise souvent d'une manière symbolique. Ainsi, le feu élémentaire, source de lumière et de chaleur, fait référence à la divinité, qui est l'origine de la vérité et du bien. De la même façon, on peut considérer aussi les autres éléments. L'air symbolise l'esprit, l'eau la pureté humaine et la terre la vitalité. Chaque phénomène nous restitue partiellement une importante vérité. Les phénomènes de la putréfaction et de la reproduction des semences signifient la mort et la résurrection. La réfraction des rayons dans l'eau, la projection des ombres, les phénomènes du son et ceux de la polarité du globe, les lois de la gravitation et les harmonies des trois règnes etc. nous offrent autant d'intéressantes images.

Il est donc normal que l'œuvre du Christ se matérialise, elle aussi, par l'eucharistie, la renaissance de l'homme par le baptême; la perpétuation de l'Esprit saint par le sacerdoce; la mort du péché par la pénitence; l'accomplissement des promesses et la guérison physique et morale par les mystères sacrés du mariage, de l'onction et de l'office pour une personne gravement malade.

Les quatre premiers mystères ont été établis pratiquement par Jésus Christ, notre Sauveur, car Il a reçu le baptême, a institué l'eucharistie et a prescrit la prêtrise, en enseignant et en donnant l'exemple par sa propre vie.

Et les trois derniers mystères sacrés sont eux aussi des fondements solides de la religion chrétienne. Celui du mariage représente un commandement clair: "l'homme ne doit pas séparer ce que Dieu a uni" et les deux autres dérivent du Nouveau Testament et des coutumes de l'Eglise primitive. père Olivian Bindiu

LE SACREMENT DU BAPTÈME

B'eau est le symbole de la purification humaine. Le déluge des passions a précédé celui des vagues, qui n'a été que le symbole de la purification du premier. C'est pourquoi le baptême est devenu l'élément promoteur du christianisme, par lequel se réalise la renaissance de l'homme déchu.

L'institution du baptême n'a pas été arbitraire. Notre Sauveur a dit: "Allez, faites de toutes les nations des disciples, les baptisant au Nom du Père, du Fils et du saint Esprit" (Mt 28,19). Par l'invocation de la divine Trinité on peut accomplir dans la profondeur de l'âme humain, l'union mystique entre Dieu et la personne humaine. Comme Fils d'homme, Jésus Christ s'est soumis, Lui aussi, au baptême, dans les eaux du Jourdain.

L'Église orthodoxe est la seule institution religieuse et chrétienne qui pratique ce sacrement fidèlement selon l'exemple du Christ. Il est plongé dans le torrent d'eau de la vie qui efface l'existence éphémère et le flux des passions humaines. Il s'est enfoncé dans les vagues tout comme une embarcation naufragée et en est sorti de ce tombeau d'eaux houleux pour s'élever au ciel, en nous découvrant ainsi la nécessité de passer par les tempêtes des passions humaines avant la vie éternelle. Le saint Esprit, comme une colombe, symbole de la pureté perdue et regagnée par le baptême, descend pour ombrager le Fils de Dieu ... Et dans le silence de la création on peut entendre la parole divine: "Celui-ci est mon Fils bien-aimé ..." Et les taches sont effacées ... Et les forces de la vie, de la renaissance ont pénétré dans toutes les profondeurs de l'espace ...

Le signe extérieur du baptême est l'immersion, à laquelle l'Église papiste, par exemple, a renoncé, en la remplaçant par un abus de mots et d'idées. Par contre, l'Église orthodoxe, nous l'avons déjà mentionné, a gardé, sans changements, la Tradition dogmatique et rituelle du christianisme de l'origine. C'est cette Église seule qui a gardé le sens profond et les formes respectables du sacrement sacré d'initiation.

Celui qui veut lire dans les annales des premiers siècles la description des cérémonies du baptême, constatera leur identité avec nos rituels d'aujourd'hui.

père Olivian Bindiu

Revolta românească

05 - 11 noiembrie 1993

ANUL IV, NR. 129, 16 PAGINI, 60 LEI

SĂPTAMÂNĂ INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A XXIV-A DUPĂ RUSALII

Virtutea înțelepciunii

În orașul Capernaum, exista o sinagogă în care Domnul Iisus Hristos, intra de multe ori și propovăduia cuvântul lui Dumnezeu. În vremea aceea, mai mare al sinagogii, era un om cu numele Iair. El supraveghează desfășurarea după rânduială a slujbelor religioase.

Iair, despre care ne vorbește pericopa Evangheliei Duminică a XXIV - a după Rusalii nu credea într-un Iisus ca unul născut, Fiul al lui Dumnezeu, dar totuși miza pe o rază de nădejde și de încredere în darul Lui Iisus. Îmbolnăvindu-i-se fiica grav, fiind în pericol de moarte, la vîrstă de abia 12 ani, apelează la Măntuitorul și-l cere ajutorul disperat, pe care îl și primește prompt, Iisus redându-i viață fiicei, care între timp murise. În aceste momente dramatice, Iair, deși aparținea legii mozaice, este povăuit de virtutea înțelepciunii, grație căreia intuiție gravitatea situației și alege calea sigură ce duce la izbăvire.

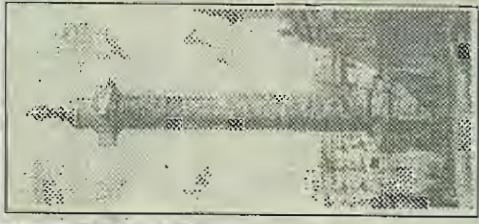
Măntuitorul consideră înțelepciunea ca podoba cea mai aleasă a creștinului. Înțelepciunea este virtutea morală care ne ajută să cunoaștem și să alegem mijloacele cele mai nimerite, pentru săvârșirea binelui și evitarea răului. A fi înțelept înseamnă a pricepe cu ușurință imprejurările în care ne găsim și a le folosi totdeauna spre realizarea binelui. Însă, este greșit a confunda înțelepciunea cu inteligența. Înțelepciunea cuprinde în sine inteligență, pe cănd aceasta nu cuprinde totdeauna în sine înțelepciunea. Dovadă, că hoții și escrocii pot fi inteligenți, dar nu sunt înțelepți, fiindcă înțelepciunea se caracterizează prin deprinderă credinciosului de a folosi priceperea exclusiv în slujba binelui.

Sfinții Părinți văd în înțelepciune o virtute completă, având ca atrbute puterea de a deosebi binele de rău și pricepera de a judeca corect. Credinciosul care are la cârma vieții înțelepciunea, se caracterizează prin: frica de Dumnezeu, prevedere, chibzuință și docilitate. Înțelepciunea deplină este la Dumnezeu. Un mijloc eficace în dobândirea și păstrarea înțelepciunii este rugăciunea. Așadar, credinciosul care dă ascultare sfaturilor Înțelepciunii merge pe drumul desăvârșirii și al măntuirii.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recreșteți alătura

12 - 13 noiembrie 1993

ANUL IV, NR. 130, 16 PAGINI, 5000 B

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A XXV-A DUPĂ RUSALII Înfăptuirea binelui

Pericopa Evangheliei Duminică a 25-a după Rusalii, vorbește despre pilda Samarineanului milostiv. Din cuprinsul pericopei evanghelice, învățătorul de lege însuși, desprinde sensul exact al parbolei, spunând că acela este aproapele care a făcut milă cu drumețul căzut între tâlhari. Tâlmăcirea pericopei este următoarea: omul căzut între tâlhari reprezintă pe Adam după cădereea în păcat, Ierusalimul închipuie Edenul, din care a fost alungat Adam. Ierihonul simbolizează lumea, iar tâlhari sunt demonii. Preotul și levitul care au trecut nepăsători pe lângă cel rănit, reprezintă legea lui Moise. Samarineanul milostiv este Mântuitorul Iisus Hristos. Vin și untelemln sunt Sfintele Taine, prin care se revarsă balsamul măntuitorului al harului divin. Casa de oaspeți, în care a fost instalat cel rănit până la vindecare, reprezintă Biserică creștină. Gazda închipuie preoții. Plecarea Samarineanului milostiv, închipuie înălțarea Mântuitorului la cer, iar cei doi dinari dați gazdei pentru îngrijirea celui rănit, reprezintă cuvântul lui Dumnezeu. Din cuprinsul acestei parbole, ne putem da seama despre cum și față de cine trebuie înfăptuit binele și despre sensul autentic al viețuirii creștine.

Creștini sunt îndatorați să fie imitatori învățătorului lor, în viața de zi cu zi, punând de acord crezul cu purtarea lor. Vor trebui să adauge la credința lor fapta bună, fără nici un fel de discriminare, ținând seama de apartenența tuturor oamenilor la una și aceeași familie a neamului omenesc. Samarineanul milostiv a înfăptuit binele, turnând vin și untdelemn pe râurile necunoscutului căzut între tâlhari.

Din cele relatate, creștinul poate ușor învăța a trăi creștinește și se poate deprinde cu gândul, că viața lui trebuie orientată după voința lui Dumnezeu, care este iubire.

Așadar, să căutăm ane înfrâng orice pomire dușmanoașă, să fim mai buni, mai îngăduitori și mai înțelepători pentru cei nevoiași trupește și susținește, ca în felul acesta să putem înăi drumul măntuirii și să păsim spre viața de veci.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recesțe Iahea

19 - 25 noiembrie 1993

ANUL IV NR. 41, 16 PAGINI + 8 SUPPLEMENTE COTIDIENI

SĂPTĂMANAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A XXVI-A DUPĂ RUSALII Despre lăcomie

Lăcomia este un păcat capital și constă în posta nestăpânită de a mânca și bea peste măsură, precum și în dorința de a aduna bogăție peste trebuințele fizice. Lăcomia este un păcat al trupului. Prin lăcomie ca și prin desirănră omul se abuzează în adevaratul rost al fizicii.

Lăcomia, sub toate aspectele ei, este un păcat ucișător, exercitând o lăcruare de întunecare a sufletului, chiar de frimbozire a lui, cum este ceeașa bogățului, căruia își rochișimbăcăuzat jarma, din pericopa Evangheliei Duminiciei a 26-a după Rusalii.

Lăcomia îmbătrânește pe cei care i-a prins în mrejete ei și nu-i părăsește până la moarte. Desfrânanul își poiolește cu vremea patina, fie din cauza bătrâneților, fie din cauza unei bolii. Lăcomia, însă, este un păcat greu de înțățură. Cu cău se apropiie moartei, această patina joasnică se înfinge și mai adânc în suflet.

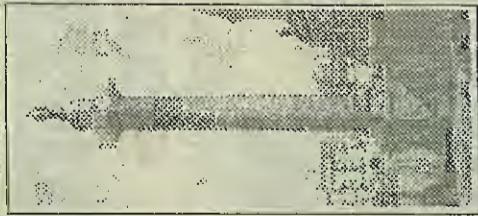
Multe sunt ravagile încreștite pe răbojul istoriei din cauza lăcomiei, generațoare a dominei de a avea mai mult decât își este necesar și folositor. Tot lăcomiei își dăurează căderea îngerilor, cădere strămoșilor noștri etc.

Lacmul, oricare ar fi față lui și oriunde să se găsească, își are psihologia lui, un fel de a vedea lucrurile deformat. El se amângăsește cu o fericire iluzorie, nu mai este slăpân pe sine, viertele îl roade sufletul, egoismul îl despoaie, își pierde veșnicia. Sfânta Scriptură califică lăcomia drept idolatrie, mama și rădăcina tuturor răutăților. Înțelesul Solomon spune: "Ormul lăcom este cărtă, iar cel ocăndăduiește în Domnul va fi îndestulat". (Pilde, XXVIII, 25). Bogatul din Evanghelie este numit nebun, nu fiindcă avea cova avere, ci fiindcă idolatriza avere și considera senzațiile tari, izvorul prin excelență al fericirii. Păcatul lăcomiei îl orbise cu desăvârșire, de aceea în față morții era mai sărac decât toți săracii din lume, nenorocit, demă de compătimiț pentru cele ce-l aşteaptă. Sărac de credință în Dumnezeu, de rubire de oameni și de nădejde veșnică. Spre a fi fericit în viață și în față morții e necesară o singură comoară pe care "rugina ne strică și molile ne o mănușcă", virtutea.

Așadar, să ne străduim să ne îmbogățim în virtute, făcând lăptea bună pildă care să constituie .

protosinghel OLIVIAN BINDU

Regeșteptărea

26 noiembrie - 2 decembrie 1983

ANUL IV - NR. 47 - 16 PAGINI - 60 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ŞI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A XXVII-A DUPĂ RUSALII Ziua Domnului

În pericopa Evangheliei Duminicii a 27-a după Rusalii, este înfăşurat cazul mișcător al unei femei boalnice. Este vorba despre o femeie gârbovă, carea avea duhul neputinței de opt-sprezece ani, încât nu putea să se ridice nicidcum. Înălțindu-se Mântuitorul în templu, s-a grăbit să izbâvească de neputința ei, spunându-i: "Femeie, ești dezlegată de neputința ta. Si și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și mărea pe Dumnezeu" (Luca XIII, 12 - 13).

Minunea s-a săvârșit în zi de sămbătă, ziua de odihnă săptămânală în Legea veche, ceea ce a stârnit mânia mai marei sinagogii, care apără formalismul legii mozaice, denunțând pe Iisus mulțimii, ca un profanator al sărbătorii.

În Vechiul Testament, sămbătă, ca zi de odihnă, era legată îndeosebi de un eveniment național din istoria poporului iudeu și anume de aducerea aminte de scoaterea lui din robia egipteană și de binefacerile primite de la Dumnezeu.

Domnul a binecuvântat ziua a saptea și a sfînțit-o încă de la începutul lumii. Însă, n-a poruncit să fie înințiată ca zi de sărbătoare. Nicăieri nu se spune că Noe, Avraam, Isaac, Iacob etc. ar fi serbat sămbăta. Abia Moise a primit poruncă de a sfînții sabatul, poruncă ce a fost trecută în Decalog. Sâmbăta are caracter comemorativ, aducere aminte de facerea lumii și de odihna lui Dumnezeu, de o parte, și ieșirea din robia egipteană, de altă parte. În Noul Testament, locul sămbătii, ca sărbătoare săptămânală, îl ia duminica, fiindcă în această zi au avut loc câteva întâmplări din cele mai însemnante din măreția lucrare a măntuirii noastre, în fruntea lor fiind învierea din morți a Mântuitorului.

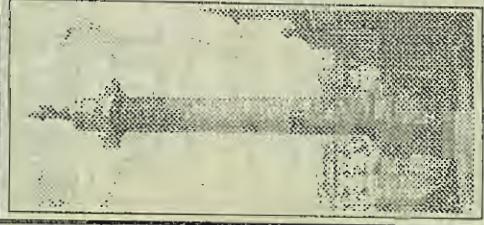
În afara de minunea Învierii Mântuitorului în ziua duminicii, în această zi s-au mai petrecut următoarele evenimente: în zi de duminică a dat Mântuitorul Apostolilor Săi cele mai mari daruri pe care le promisese; în zi de duminică le-a dat Sf. Apostoli puterea de a ierta păcatele; în zi de duminică se adunau Sf. Apostoli la săvârșirea cultului public și luau Sf. Împărtășanie; în zi de duminică s-a pogorât Duhul Sfânt peste Sf. Apostoli, în chip de limbi de foc și tot în zi de duminică a primit Sf. Evangelist Ioan descoperirea din Apocalipsă.

Pentru creștini, adeverăta zi de odihnă și de preamărire a Stăpânului ceresc, este Duminica. În această zi, creștinii se întâlnesc mai mult ca de obicei, în fața misterului liturgic, când se face actualizarea jertfei de pe Golgota.

Noi cinstim ziua Domnului, ca să avem binecuvântare de la El. Este moștenire sfântă, astfel că prin cinstirea ei, cinstim pe Cel ce ne-a lăsat-o și temeinicim măntuirea sufletului nostru.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele regatului

ANUL IV NR. 33 16 IUNIE 1913

SAFĂMÂNĂL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

3 - 5 - 8 - 11 - 14 - 17 - 20 - 23 - 26 - 29 - 32 - 35 - 38 - 41 - 44 - 47 - 50 - 53 - 56 - 59 - 62 - 65 - 68 - 71 - 74 - 77 - 80 - 83 - 86 - 89 - 92 - 95 - 98 - 101 - 104 - 107 - 110 - 113 - 116 - 119 - 122 - 125 - 128 - 131 - 134 - 137 - 140 - 143 - 146 - 149 - 152 - 155 - 158 - 161 - 164 - 167 - 170 - 173 - 176 - 179 - 182 - 185 - 188 - 191 - 194 - 197 - 200 - 203 - 206 - 209 - 212 - 215 - 218 - 221 - 224 - 227 - 230 - 233 - 236 - 239 - 242 - 245 - 248 - 251 - 254 - 257 - 260 - 263 - 266 - 269 - 272 - 275 - 278 - 281 - 284 - 287 - 290 - 293 - 296 - 299 - 302 - 305 - 308 - 311 - 314 - 317 - 320 - 323 - 326 - 329 - 332 - 335 - 338 - 341 - 344 - 347 - 350 - 353 - 356 - 359 - 362 - 365 - 368 - 371 - 374 - 377 - 380 - 383 - 386 - 389 - 392 - 395 - 398 - 401 - 404 - 407 - 410 - 413 - 416 - 419 - 422 - 425 - 428 - 431 - 434 - 437 - 440 - 443 - 446 - 449 - 452 - 455 - 458 - 461 - 464 - 467 - 470 - 473 - 476 - 479 - 482 - 485 - 488 - 491 - 494 - 497 - 500 - 503 - 506 - 509 - 512 - 515 - 518 - 521 - 524 - 527 - 530 - 533 - 536 - 539 - 542 - 545 - 548 - 551 - 554 - 557 - 560 - 563 - 566 - 569 - 572 - 575 - 578 - 581 - 584 - 587 - 590 - 593 - 596 - 599 - 602 - 605 - 608 - 611 - 614 - 617 - 620 - 623 - 626 - 629 - 632 - 635 - 638 - 641 - 644 - 647 - 650 - 653 - 656 - 659 - 662 - 665 - 668 - 671 - 674 - 677 - 680 - 683 - 686 - 689 - 692 - 695 - 698 - 701 - 704 - 707 - 710 - 713 - 716 - 719 - 722 - 725 - 728 - 731 - 734 - 737 - 740 - 743 - 746 - 749 - 752 - 755 - 758 - 761 - 764 - 767 - 770 - 773 - 776 - 779 - 782 - 785 - 788 - 791 - 794 - 797 - 800 - 803 - 806 - 809 - 812 - 815 - 818 - 821 - 824 - 827 - 830 - 833 - 836 - 839 - 842 - 845 - 848 - 851 - 854 - 857 - 860 - 863 - 866 - 869 - 872 - 875 - 878 - 881 - 884 - 887 - 890 - 893 - 896 - 899 - 902 - 905 - 908 - 911 - 914 - 917 - 920 - 923 - 926 - 929 - 932 - 935 - 938 - 941 - 944 - 947 - 950 - 953 - 956 - 959 - 962 - 965 - 968 - 971 - 974 - 977 - 980 - 983 - 986 - 989 - 992 - 995 - 998 - 1001 - 1004 - 1007 - 1010 - 1013 - 1016 - 1019 - 1022 - 1025 - 1028 - 1031 - 1034 - 1037 - 1040 - 1043 - 1046 - 1049 - 1052 - 1055 - 1058 - 1061 - 1064 - 1067 - 1070 - 1073 - 1076 - 1079 - 1082 - 1085 - 1088 - 1091 - 1094 - 1097 - 1100 - 1103 - 1106 - 1109 - 1112 - 1115 - 1118 - 1121 - 1124 - 1127 - 1130 - 1133 - 1136 - 1139 - 1142 - 1145 - 1148 - 1151 - 1154 - 1157 - 1160 - 1163 - 1166 - 1169 - 1172 - 1175 - 1178 - 1181 - 1184 - 1187 - 1190 - 1193 - 1196 - 1199 - 1202 - 1205 - 1208 - 1211 - 1214 - 1217 - 1220 - 1223 - 1226 - 1229 - 1232 - 1235 - 1238 - 1241 - 1244 - 1247 - 1250 - 1253 - 1256 - 1259 - 1262 - 1265 - 1268 - 1271 - 1274 - 1277 - 1280 - 1283 - 1286 - 1289 - 1292 - 1295 - 1298 - 1301 - 1304 - 1307 - 1310 - 1313 - 1316 - 1319 - 1322 - 1325 - 1328 - 1331 - 1334 - 1337 - 1340 - 1343 - 1346 - 1349 - 1352 - 1355 - 1358 - 1361 - 1364 - 1367 - 1370 - 1373 - 1376 - 1379 - 1382 - 1385 - 1388 - 1391 - 1394 - 1397 - 1400 - 1403 - 1406 - 1409 - 1412 - 1415 - 1418 - 1421 - 1424 - 1427 - 1430 - 1433 - 1436 - 1439 - 1442 - 1445 - 1448 - 1451 - 1454 - 1457 - 1460 - 1463 - 1466 - 1469 - 1472 - 1475 - 1478 - 1481 - 1484 - 1487 - 1490 - 1493 - 1496 - 1499 - 1502 - 1505 - 1508 - 1511 - 1514 - 1517 - 1520 - 1523 - 1526 - 1529 - 1532 - 1535 - 1538 - 1541 - 1544 - 1547 - 1550 - 1553 - 1556 - 1559 - 1562 - 1565 - 1568 - 1571 - 1574 - 1577 - 1580 - 1583 - 1586 - 1589 - 1592 - 1595 - 1598 - 1601 - 1604 - 1607 - 1610 - 1613 - 1616 - 1619 - 1622 - 1625 - 1628 - 1631 - 1634 - 1637 - 1640 - 1643 - 1646 - 1649 - 1652 - 1655 - 1658 - 1661 - 1664 - 1667 - 1670 - 1673 - 1676 - 1679 - 1682 - 1685 - 1688 - 1691 - 1694 - 1697 - 1700 - 1703 - 1706 - 1709 - 1712 - 1715 - 1718 - 1721 - 1724 - 1727 - 1730 - 1733 - 1736 - 1739 - 1742 - 1745 - 1748 - 1751 - 1754 - 1757 - 1760 - 1763 - 1766 - 1769 - 1772 - 1775 - 1778 - 1781 - 1784 - 1787 - 1790 - 1793 - 1796 - 1799 - 1802 - 1805 - 1808 - 1811 - 1814 - 1817 - 1820 - 1823 - 1826 - 1829 - 1832 - 1835 - 1838 - 1841 - 1844 - 1847 - 1850 - 1853 - 1856 - 1859 - 1862 - 1865 - 1868 - 1871 - 1874 - 1877 - 1880 - 1883 - 1886 - 1889 - 1892 - 1895 - 1898 - 1901 - 1904 - 1907 - 1910 - 1913

DUMINICA A XXX-A DUPĂ RUSALII **Minciuna**

Evanghelia Duminicii a 30-a după Rusalii, prezintă discuția dintre Mântuitor și un dregător oarecare.

Dregătorul voia să știe ce trebuie să facă pentru a moșteni viață de veci. Mântuitorul îi enumera câteva porunci din Decalog:

"Să nu fii desfrănat, să nu ucizi, să nu furi, să nu fii martor minciunelor și să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta" (Luca XVIII, 20).

Însă, cunoașterea acestora, nu este deajuns în vedere realizării scopului sublim al desăvârșirii; se cere și împlinirea lor, rodirea lor în viața de toate zilele.

Una dintre poruncile enumerate mai sus spune: "Să nu fii martor minciunelor". Este porunca prin care se interzice minciuna, tănuirea cu știință și voință a adevărului. Minciuna este denaturarea intenționată a adevărului, prin cuvinte, gesturi și sapte.

Minciuna poate îmbrăcea mai multe forme și anume: ipocriția sau fățărnicia, care constă în tăgăduirea piezișă a adevărului și purtarea falsă a cuiva. Prin minciună, păcăluim față de noi însine, dar păcăluim îndeosebi față de semenii noștri, cărora trebuie să le spunem totdeauna adevărul, spre a nu-i îngela în buna lor credință.

Mulți folosesc minciuna de frica unei pedepse, alii din spirit de intrigă, iar alii se folosesc de minciună spre a scăpa de o încurcătură de moment sau pentru a obține o îmlesnire. Indiferent de motivele care stau la originea minciunii, toți minciunioșii sunt străini de urmările ei dezastroase, în primul rând, pervertirea sufletească. O minciună aduce cu sine alte zeci care, la rândul lor, generează un șirag întreg, tocind sensibilitatea morală.

Minciuna este expresia lașității. Minciunoul este laș, fiindcă nu dnce luptă față, ci întrebuiștează o reacție întreagă de intrigă pentru a-și stăpâni și niminci victimă.

Sfânta Scriptură povăluiește să ne ferim de minciună, mai ales că ea purcede de la diavolul care cu o minciună i-a făcut pe cei dintâi oameni să calcă porunca divină.

Fiind urâciune, înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, minciuna atrage după sine pedeapsă.

Se cuvine deci, să ne deprindem cu adevărul și cu mărturisirea lui.

Unui creștin, nu-i este îngăduit să-și pângărcască limba prin vreo minciună, fiindcă este nedenn săici cu aceeași limbă Sfânta Împărtășanie cu care rostești minciuna.

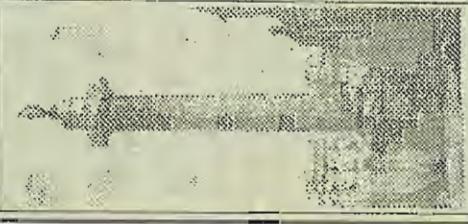
Adevărul înalță și sfîrșete, minciuna înjosește și slujește.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recreștețiarea

10 - 16 IUNIE 1992

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA A XXVIII-A DUPĂ RUSALII

Chemarea de sus

Sub chipul omului care a făcut cina, pericopa Evangheliei Duminiciei a 28-a după Rusalii, însăși sează pe Dumnezeu, chemând la bunuri, la valori mai înalte, întâi pe cei ce-l cunosc, pe credincioși. Însă, în fața lui Dumnezeu, în fața lui Iisus Hristos, toți oamenii, în orice stadiu al vieții să ar afla, sunt în situația că au nevoie să fie chemați spre tot mai înalte niveluri de viață.

Chemarea este o cerință îndreptată către cineva care se află în situația de subiect capabil să se depășească. Din punct de vedere creștin nici un credincios nu ajunge vreodată în condiția de a putea spune în mod îndreptățit că dincolo de ceea ce a înfăptuit nu mai are nimic de adăugat. Întreaga învățătură descoperită este în fond o chemare adevărată de către Dumnezeu credincioșilor în scopul determinării acestora de a se desprinde de situația dată și a se orienta spre viitor, spre un nou nivel de viață corespunzătoare.

Chemarea de sus se poate adresa credincioșilor și prin exemplul personal al Mântuitorului și al Sfinților Săi. Tot ce a făcut Domnul personal și prin Sfinți are semnificația unei chemări adresate nouă, în scopul că voință și întreaga noastră ființă să nu se lase confiscată de zarva intereselor imediate ci să rămână disponibile și pentru chemările din zona vieții de slujire.

Voința lui Dumnezeu este chemare, poruncă pentru noi. Este poruncă în sensul de a nu rămâne indiferenți față de aspirația universală, spre înfrâjire, ci să acționăm cu hotărâre contribuind la dărâmarea zidurilor despărțitoare dintre oameni, întinzând între ei punile înfrâjirii și a dragostei.

Cina din Evanghelie, e un mijloc de combatere a izolării în individualism egoist, este un mijloc de apropiere între oameni, de stabilire a legăturilor și comuniunii între ei. Chemându-ne la cină Domnul vrea, pe de o parte să ne ferească de alunecarea în încistare, în egoism, iar pe de altă parte vrea să învioareze în noi voință de a rămâne deschiși și năzvitori spre tot mai înalte niveluri de viață.

Chemarea pe care ne-o adresează Domnul pornește din dragoste față de noi și din voința Lui ca noi cei ce am acceptat să-i călcăm pe urme, să sim și pentru alții pildă de viață înaltă. Așa să fie!

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteptărea

Revista Românească

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUMINICA DINANTEA NAȘTERII DOMNULUI

Profeții împlinite

Evanghelia Duminică Dinaintea Nașterii Domnului, are scopul de a dovedi că Iisus Hristos este Mesia cel făgăduit de prooroci. Așteptarea împlinirii făgăduinței despre venirea lui Mesia a rămas o faclie de taină, ce se transmitea din generație în generație. Descrierea vremii lui Mesia și strălucirea împărătiei mesianice, era adusă aminte poporului evreu în fiecare veac. Viața Lui, a fost descrisă mai cu deamănatul în Vechiul Testament.

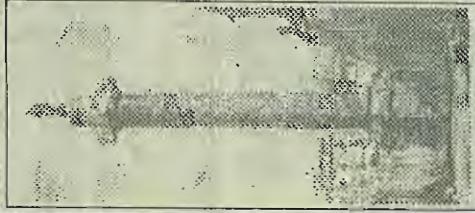
Dovada că în persoana Mântuitorului s-au împlinit toate profețiile Vechiului Testament ne-o face Evanghelistul Matei, arătând cum că Iisus Hristos se trage, după trup, din David, din Avraam, aşa cum i-a fost făgăduit acestuia. În prima parte a capitolului întâi al Evangheliei sale, bazat pe listele genealogice păstrate în Ierusalim, ieșiră de trei ori 14 neamuri de la Avraam la Iisus.

Făgăduința unui Mântuitor, săcătu primilor oameni s-a întunecat cu timpul în conștiința urmașilor acestora și s-a pierdut cu totul după potop. Însă, Dumnezeu reînnoiește această făgăduință patriarhului Avraam, iar Israel avea să fie purtătorul acestei făgăduințe și să o reînnoiască în conștiința popoarelor care o pierduseră. A doua parte a Evangheliei Duminică Dinaintea Nașterii Domnului se ocupă de ultimul reprezentant al celor 42 de generații, de dreptul Iosif. Acum se împlineste și proorocia făcută prin Ieremia: "Domnul va face ceva nou pe pământ: femeia va mănuia pe bărbat" (Ieremia XXXI, 22). Uncle dispozitii ale Legii, nu prevedea nașterea mai presus de fire și pentru că să nu se întâmple neorânduilei care puteau fi pedepsite cu moarte, Sfânta Fecioară a fost logodită cu Iosif, dar Iosif logodnicul nu știa nimic de Bunavestire.

Nașterea Pruncului din Fecioara Maria este împlinirea proorociei făcută de Ieremia: "Iată Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se întâlnește: cu noi este Dumnezeu" (Matei I, 23), nume care corespunde misiunii Sale în lume. Visul lui Iosif a fost revelatoriu, a linisit conștiința lui și fără să mai cerceteze și-a împlinit misiunea până la capăt, ocrând pe fecioara Maria și Pruncul până în Egipt și înapoi, fapt pentru care Biserica l-a cinstit, așezându-l între sfinti.

Pentru că mai sunt puține zile, care ne despart de praznicul Nașterii Domnului, se cuvine, să-L rugăm ca odată cu bucuria ce ne-o aduce Nașterea Sa, după trup să se nască și sufletele noastre la o viață nouă, cu adevărat creștină și sfântă. protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteptatea

23 - 29 decembrie 1993

ANUL IV, NR. 46, 6 PAGINI, 10 MILI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

TAINA NAȘTERII DOMNULUI

Crăciunul este sărbătoarea senină și plăcută, care ne aduce vrăja colindelor și a primilor fulgi de zăpadă. La această sărbătoare își arată credincioșii noștri toată recunoștința și cinstea cuvenită Pruncului dumnezeiesc, care din slăvile mărățe ale cerului s-a pogorât pe pământul întinat de păcate spre a lua "chip de rob" și a arăta oamenilor calea izbăvirii sufletești. În cinstea copilului divin, născut în ieslea dobitoacelor, s-a creat o comoară bogată și prea frumoasă de colinde, căreia nu-i prea găsim asemănare la alte popoare. Acestea sunt floricele alese, spirituale, care exprimă gingășia și toată bogăția simțăminteelor de iubire față de marele Mântuitor. La momentul acesta de măreajă sărbătoare, înimile noastre trezaltă de bucurie și gând cucernic, se îndreaptă recunoscător către Acela care a părăsit slava cercască și a îmbrăcat haina noastră de pământ, spre a se smeri pe sine și a sluji oamenilor, cu toată iubirea lui nemărginită. Cât de frumos și simplu se exprimă gândul acesta în colinda: "Mare azi ne-arăsat/Mesia cel mult dorit/Din Fecioară s-a născut/Si din lapte s-a crescut/Cu sculece s-a înfășat/Si în brațe s-a purtat,/Cum er obul s-a smerit/Si pe noi ne-a măntuit."

Prin Iisus Hristos se frânge păcatul, se alină durerea, ura se schimbă în iubire, răul în bine, durerea în bucurie. Precum lumina și căldura soarelui topește slojurile de gheăză, aşa căldura iubirii lui Hristos topește slojurile păcatului și ale răutății din sufletele noastre, aşa cum ne spune frumos și cu accente gingășe colinda: "Pogoară, Doamne, pogoară, /Că păcatul ne omoară.../Căci alătura de Tine, /Orice rău se face bine."

Adunați, fie în jurul pomului de Crăciun, fie sub vrăja colindelor străbune, credincioșii cântă cu bucurie: "O, ce veste minunată/În Betleem, ni se arată, /Astăzi s-a născut/Cel fără-nceput". În praznicul Crăciunului ni se descoperă învățătura despre virtutea smereniei și ascultării, pe care ne-a arătat-o Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, prin Nașterea Sa, într-un stau de dobitoace de la mahalaugă Betleemului.

Dornice de pace, înimile creștinilor își exprimă simțăminte calde în această prea frumoasă colindă, care se cântă în Banat: "Astăzi seară de cu seară/A pomit veste prin iară/Că Iisus se naște iară/Colindana cu trăista plină/Aleargă fără hodină/Că să ducă-n jos și-n sus/Vestea Pruncului Iisus, /Să vestească-n sus și-n lat,/Vine Pruncul Împărat/Să ne scape de păcat, /Să ne-aducă Domnul Sfânt, /Pace bună pe pământ."

În cinstea Celui ce s-a născut în ieslea Betleemului și sub vrăja mesajului dumnezeiesc de pace pe pământ și între oameni bunăvoie, cu înîmna, cu cuvântul și cu fapta să fim propovăduitorii și sprijinitorii păcii, ai bunevoirii, ai înfrățirii și unirii, ai dragostei și ai bunății, ai mânăierii și facerii de bine între oameni.

protosinghel OLIVIAN BINDIU